

GAAL

přemožitel

První vydání © Návrat domů, Praha 1995

Přeloženo z anglického originálu *Gaal the Conqueror* ©1992
John White, vydaného Inter Varsity Press, P. O. Box 1 400,
Downers Grove, Illinois, 60515 U.S.A.

Veškerá práva českého překladu vyhrazena. Žádná část této
knihy nesmí být v jakékoli formě publikována bez písemného
svolení vydavatele.

Překlad: Dana Simonová
Obálka: © Julius Nagy
Ilustrace na obálce: © Vic Mitchell
Ilustrace: © Jack Stockman

Návrat domů, Plzeňská 166, Praha 5

ISBN 80-85495-48-1

1.

Mizící stopy

Měsíční svít tiše dopadal na zamrzlé jezero. Sněhové návěje se tajemně třpytily modře a stříbrně, zatímco holý led se leskl jako dehet. Zalesněné svahy kopců a skal se ospale vinuly kolem jezerního břehu. John však žádnou okolní krásu neviděl: „Přece tu nezůstaneme?“ Pohlédl na lovecký srub a pak se s ustaranou tváří otočil k otci. Srub byl vybudován vysoko za nimi na skalnatém výběžku.

„Tiše! Promluvíme si, až sejdeme dolů k jezeru,“ zašeptal jeho otec.

Po několik dalších minut rušilo tajemné ticho kolem pouze hvízdání jejich dechu, skřípot sněhu pod jejich nohama a tiché škrábání borových větviček o jejich oděv. Za nějakou chvíli vstoupil lan McNab na led. John zaváhal: „Tati, je to bezpečné?“

„Docela bezpečné. Rabbie říká, že led už musí být přes metr silný. Na jednom nebo dvou místech blízko břehu jsou pod vodou víry, ale ani tam už nebezpečí nehrozí. Nemusíš se bát. Zkus to. Je to pevné jako skála,“ otec tvrdě dupl nohou na led. John opatrně došel až k němu.

„Já se spíš bojím Rabbieho, tati. Bývá často opilý?“

„Až do dneška jsem vůbec nevěděl, že pije.“

„Moc jsem se bál, když s nožem vyhnal Eleanor ze srubu. Musel bys ho vidět. Nemohl jsem věřit svým očím. Bude ještě teď pít?“

„Nejspíš ano. Podle jeho ženy je s ním ta potíž, že neumí přestat. Alkohol ho má ve své moci. Váhal jsem, jestli se máme vydat ven, nebo ne, ale myslím si, že nás jeho žena chtěla uklidit z cesty. Má starost o Eleanor. Vypadá to, že se obává, aby Eleanor ze strachu nezůstala venku celou noc.“

„Hm. Vůbec bych se tomu nedivil.“

„Ale za takovéhle noci by mohla venku zmrznout.“

Rabbie MacFarland byl lovec a McNabův starý přítel. Minulý týden se nečekaně setkali ve Winnipegu. Rabbie pozval Johna a jeho otce do svého srubu na jezeře Black Sturgeon, aby si s ním týden zalovili a naučili se chytat ryby pod ledem, lan a Rabbie se neviděli od té doby, co spolu před patnácti lety během první světové války válčili ve Francii.

Ian McNab pokračoval: „Když jsme se setkali, vypadal Rabbie dobře a v armádě pil velice málo. Kdybych jen tušil, že by se mohlo přihodit něco podobného ...“

Nějakou chvíli šli mlčky. Pokračovali v cestě podél břehu a dávali si pozor, aby neuklouzli, i když led nebyl příliš kluzký. Ostrý mráz způsobil, že byl téměř lepkavý.

„Když tak začal zuřit, přál jsem si, abych se mohl tajně vykrást ven. Tati - bylo to hrozné.“

„To věřím. Taky mě vyděsily všechny ty jeho silácké řeči. Slyšel jsi je?“

„Myslíš to, když mi na výpravě vykládal, že mužům a chlapcům patří moc a že právě ta nás odlišuje od žen a dívek?“

Ian McNab přikývl. John se za okamžik zeptal: „Myslíš, že to dělá často - že se tak rozzuří na Eleanor?“

„Vůbec by mě to nepřekvapilo. Ta dívka vypadá zakřiveně a bojí se vlastního stínu.“

„Zkoušel jsem si s ní povídat, ale zdálo se, že ona o to nemá zájem. Kam myslíš, že šla?“

„Nemohla dojít daleko. Paní MacFarlandová říká, že obvykle chodí po jezeře tudy. Ale já zatím nevidím žádné stopy. K jezeru musí vést ještě jiná cesta. Brzy bychom ji měli uvidět,“ zastavili se a hleděli kupředu. Jezero vypadalo tajuplně a klidně. Z břehů malé zátoky, která je obklopovala, se přikře zvedaly skály a borové lesy. Stáli na ledové pustině, která byla tak placatá jako poleva na vánočním dortu. Po dívce tu však nikde nebylo ani vidu. „Pojďme dál. K ohybu to nemůže být víc jak půl míle.“

„Kolik je Eleanor let?“

„Myslím, že jedenáct - ne, deset.“

„Co s ní uděláme, až ji najdeme?“

„Vezmu ji na farmu, která je za dalším ohybem. Paní MacFarlandová mi řekla, jak ji najdu. Ti lidi ji znají a vědí, jaké to u nich je. Nestalo se to poprvé.“

John hned neodpověděl. Měsíční světlo prohloubilo starostlivé vrásky na jeho tváři. Nakonec řekl: „Co s ní bude? Nemůže tu přežít dál, když její otec...“ Už málem pronesl „se jí snaží zabít“, ale znělo to příliš neuvěřitelně. „Chci říct, že by se s tím mělo něco udělat.“

Ian McNab si vzdychl: „Mrzí mě, že jsi to musel vidět, synu. Neměl jsem vůbec představu, jak to tu chodí. Paní MacFarlandová mi řekla, že už zařídila, aby Eleanor mohla bydlet u své tety ve Winnipegu. Má tam zítra odjet Nabídl jsem se, že jí budeme dělat průvodce.“

„Dobrá! Po tom, co se tu stalo, bych tady v žádném případě nechtěl zůstat.“ Poté zase chvíli kráčeli mlčky.

„Mrzí mě to chytání ryb pod ledem. Mělo mi dojít, co se bude dít, když jsem si pod sedadlem všiml dvou beden žitné pálanky.“

„To byla ale jízda!“ řekl John při vzpomínce na cestu z Winnipegu na saních tažených jedním koněm. Rabbie si to všechno půjčil ze sousední farmy. Cesta začala poměrně klidně, ale postupně se stávala stále bouřlivější, čím víc se snižovala hladina v první láhvi kořalky. („Člověk potřebuje něco, co by mu v tomhle mrazu udržovalo krevní oběh,“ prohlašoval opakovaně lovec.) Ian McNab se marně pokoušel přesvědčit Rabbieho, aby toho pití nechal.

„Byla s ním legrace!“ smál se John. „Myslel jsem si, že z těch saní všichni vypadneme!“

„Mně to tehdy moc zábavné nepřipadalo - a nepřipadá mi to tak ani teď. Vždyť nás mohl zabít. Vrtá mi hlavou, jak to, že mu sousední farmář vůbec půjčil saně.“

„On mu je nepůjčil.“

„Cože?“

„Slyšel jsem, jak se na něj paní MacFarlandová kvůli tomu zlobí. ‚Půjčil‘ si ty saně i s koněm bez dovolení. Ona je musela zavést zpátky sama.“

Ian McNab si znechuceně odfrkl: „V armádě se tak nikdy nechoval. Byl to ten nejlepší poddůstojník, pod nímž jsem kdy sloužil. Tehdy jsem měl problémy s pitím spíš já. On mě mnohokrát kryl, když jsem byl opilý.“

„Byl jsi někdy...“ John zaváhal a zakoktal se. „Choval ses někdy tak - jako on?“ Věděl, že otec měl v armádě s pitím vážné problémy. Tento fakt se dozvěděl v posledních šokujících okamžicích ve vzdáleném cizím světě, v jiném čase i prostoru. Nikdy potom už o této věci spolu nemluvili.

„Rád jsem se pral. Bylo to pro mě jako jed. Při jedné rvačce v pařížském nočním klubu jsem uhodil jednoho důstojníka a přišel jsem před válečný soud. Už léta jsem si na to nevzpomněl, ale díky téhle hrozné záležitosti mě ta noční múra opět straší.“ Vypadal podivně vzrušeně. Nějaký čas pokračovali v chůzi mlčky. Poté Ian McNab zamumlal víc pro sebe než pro Johna: „Těch vzpomínek bych se rád zbavil nadobro.“

John na to neodpověděl. Začal do sebe nevědomky vstřebávat okolní krásu, a ačkoli si stěží uvědomoval, jaký to má na něj účinek, její kouzlo na něj zapůsobilo natolik, že veškerá ošklivost se mu zdála neskutečnou a vzdálenou. „Nejdřív jsem tomu vůbec nemohl uvěřit,“ řekl posléze s jakýmsi nepřítomným pohledem.

„Čemu?“

„Ze jsem tě našel.“

„Ty jsi mě našel?“

„Vždyť víš - v zemi Anthropos. Bylo to tak neskutečné - nikdy jsem si nemyslel...“

„Ani já ne. Bylo to zvláštní, že? Ta cesta do neznámého času a prostoru, abych se tu setkal se synem, o němž jsem vůbec nevěděl, že existuje.“ Objal syna okolo ramen. Začali přecházet větrem udušaný pruh sněhu, na němž křupala křehká vrstvička ledu, jež pokrývala jak sníh, tak i silný led pod sněhem.

V tom okamžiku naplnil noční ticho hrůzu nahánějící zvuk. Letěl vzduchem - hluboký, dunivý. Zdálo se, jako by vycházel z jezera pod jejich nohama stejně jako z okolních kopců. Byl to majestátní, libý tón, jako by nějaký obří smyčec přešel housle tvořené jezerní proláklinou. Pak odezněl a vypadalo to, jako by i stromy ztichly a naslouchaly. John se chytil otce za ruku.

„Co to bylo?“

„Jenom led. Zní to úchvatně, vid? Slyšával jsem to už v severním Skotsku, když jsem byl ještě chlapec.“

„Je to nebezpečné?“

„Ne. Vzniká to rozpináním ledu, na místech, kde se setkávají ledové kry z jednoho břehu s ledem z druhého břehu. Sem tam se o sebe třou.“

Stále ještě přecházeli přes pruh světlého sněhu: „Podívej, Johne! To jsou určitě její stopy!“ Na sněhovém poli, které právě chtěli přejít, bylo jasně vidět šlápěje lidských nohou. Sklonili se nad nimi a vzrušeně je zkoumali. Stopy neměly ostré obrysy - bránila tomu jemná ledová vrstvička, jež pokrývala navátý sníh. Bylo však jisté, že tyto

šlápěje nohou jsou menší než stopy otcových bot a možná i o něco menší než Johnovy stopy. Každopádně byl tento kraj tak zapadlý, že to stěží mohly být otisky někoho jiného než Eleanor.

„Zdá se, že se snažila dojít tam k tomu ohybu.“

„Možná se sama vydala na sousední farmu.“

„Pojďme po stopách a uvidíme.“

Narovnali se a krokem, zrychleným vzrušením, se vydali po stopách. Všude tam, kde sníh pokrýval drsný povrch ledu, byly jasně viditelné. Větší sněhové jazyky, které se objevovaly čím častěji, čím víc se blížili k ohybu, jim sledování zjednodušovaly. Přesto tu stále ještě zůstávaly široké plochy, kde vítr umetl led dočista a kde stopy nebyly takřka vidět. Na jednom místě je několik minut hledali a už se báli, že je úplně ztratili nebo že se dívka rozhodla jít pouze po ledu a začala se vyhýbat zasněženým místům.

„Tady jsou, tati!“ zvolal John, který se předtím rozhodl prozkoumat sněhové pole dále na jezeře.

Ian McNab vzhlédl a v očích měl zmatek a obavy: „Takže ona nechtěla jít na farmu,“ zamumlal a pospíšil za synem.

Po několik dalších minut kráčeli podél stop, které je přes sněhové návěje vedly doprostřed jezera, až náhle právě uprostřed největšího sněhového pruhu, přes jaký dosud šli, stopy končily. Až k tomuto bodu byly jasně zřetelné. Sněhu tu nebyla vysoká vrstva a stopy byly dobře viditelné. Před nimi i kolem nich ležel neporušený sníh. Otec i syn se zarazili a s údivem se rozhlíželi. Stěží si mohli domyslet důsledek toho, co viděli.

„Musela ... musela skočit,“ ta slova Johnovi vylétla z úst dřív, než je mohl zarazit. „Kam v tom případě doskočila?“ ozval se otec, jehož hlas nezněl výsměšně, pouze udiveně. Bylo jasné, že dívka „nedoskočila“. Vypadalo to, jako by se majitelka těchto stop vznesa do vzduchu a už se vůbec nedotkla země.

„Nemohla propadnout... třeba dírou v ledu?“

„Vidíš tu nějakou?“

John neodpověděl. Sníh byl hladký a neporušený. Nebyla tu žádná známka po díře v ledu, dokonce ani po pouhé trhlině. „Tak co se tedy stalo?“ zeptal se John.

Jeho otec potřásl hlavou. Zíral kolem sebe široce rozevřenýma očima: „Ve jménu ... co se pro všechno na světě...“

„Nemohla se přece vznést...“

Hleděli kolem sebe užaslýma očima. Za nimi vedly tři řady stop až k místu, kde stáli. Před nimi pokračovala jedna řádka stop ještě pět nebo šest kroků a potom náhle a nevysvětlitelně končila. Zvědavě se hnuli vpřed, ale jakmile o kousek popošli, položil Ian McNab Johnovi ruku na rameno. Pocit nejasného nebezpečí ho přiměl říct: „Pomalů, chlapče. Nespíchej tolik.“

„Ale tati, musíme to tu prozkoumat.“

„Proč? Nemohla ani skočit, ani odletět.“

„Možná že stopy zavál vítr.“

„Je bezvětrí, Johne.“

Poté bylo dlouho ticho. Do Johnovy mysli se pomalu vkrádala myšlenka, která ho vystrašila i vzrušila. Měl by se bát, moc bát. Pustil by ho otec? Určitě nepustil, pokud by viděl, že se bojí. Proto musel svůj strach skrýt. Nakonec řekl: „Tatí ...“

„Ano, synu?“

„Ach ... nic. To byl jen takový hloupý nápad.“

„Možná. Ale možná že ne. Co tě napadlo?“

John stále váhal. Konečně odpověděl: „Vzpomínáš si, jak jsme byli na lodi, co plula do Kanady?“ Jeho otec přikývl. „Tenkrát jsi řekl, že to vypadá, jako bych se měl ještě někdy vrátit do toho druhého světa, do země Anthropos - protože jsem měl v kapse u bundy ještě pořád kámen prosby i kámen Mašal.“ Zastavili se. Starší muž nic neřekl, a proto John pokračoval: „Vím, že to zní bláznivě. Ale už se nám to oběma stalo. Někakým způsobem, snad kouzlem, jsme byli přeneseni do země Anthropos - a oba jsme před něčím prchali.“ Odmlčel se. „Ty si to taky myslíš, ne? Neříkáš sice nic, ale myslíš si to, že? Možná že ... tatí, možná že víme, kam Eleanor odešla. Cítím to. Něco uvnitř mi to našeptává. Kdybych šlápl třeba jen jednou nohou za poslední stopy ...“

Ian McNab stále ještě nepromluvil. S nehybnou tváří hleděl ke vzdálenému obzoru. „Tatí ...“

Muž se zhluboka nadechl: „Ano, Johne?“

„Tatí, ty jsi říkal, že kdyby ses tam vrátil, ... umřel bys.“

„Ano, to jsem říkal. Možná to není pravda, nevím.“

„Je to pravda ... byl už jsi skoro mrtvý, když jsme odtamtud odešli. Tvůj čas tam už vypršel - a ty to víš. Kdybys tam šel ještě jednou, už by ses nevrátil. Tatí, ty se tam nemůžeš ... ty se tam už nesmíš vrátit - nesmíš. Půjdu já. Najdu ji a přivedu ji zpátky, ano?“

Dospělý muž stále neodpovídal. „Jsi v pořádku?“ Chlapec promluvil napjatě a s úzkostí. „Nevypadáš dobře. Tvůj obličej ... jsi O.K.“ Ian McNab přikývl. John ho náhle objal kolem pasu a přitiskl si hlavu na otcovo rameno. „Tatí, ty se třeseš!“

„Je mi zima, Johne. Proto se trochu třesu. Víš přece, že je třicet stupňů pod nulou. Neboj se, je mi dobře.“

Pak se nadlouho odmlčel. „Tatí, mám tam tedy jít? Musím to zkusit. Jinak to nejde.“

„Žel...“ ozval se hluše, nevýrazně otec.

„Tak já jdu, O. K.?" Ian McNab se narovnal a položil synovi ruce na ramena. V obličeji byl bledý, ale usmíval se. „Už se z tebe stal úplný Kanadčan."

„Co tím myslíš?"

„Naučil ses říkat slova jako *O.K.* - a používáš už je úplně normálně. "

„Ale tati! Podívej - že mě necháš jít - O.K.?"

„Ale co kámen Mašal? Možná že budeš potřebovat jeho kouzelnou sílu."

„Nosím ho pořád v kapse - vždyť to víš. Kámen prosby také," v očích mu horečně svítila směs vzrušení a strachu.

Ian McNab vypadal podivuhodně klidně: „Předpokládám, že budeš chtít, abych tu zůstal, aby ses měl ke komu vrátit. Ale Eleanor tam nemůžeme nechat samotnou - přestože si myslím, že Tvůrce tam má pro ni nějaký úkol. Ano, synu, jdi. Tyto stopy jsou jako otevřené pozvání. Já tu zůstanu a budu čekat. Když se nevrátíš a já si budu myslet, že ses dostal do nesnázi, budu..."

„Ne, tati, ne! To NE!" John zbledl a znejistěl.

Ian McNab si povzdychl a jeho syn ho křečovitě objal. „Musíš mě nechat, abych se sám rozhodl, co mám dělat. Nepůjdu tam, dokud nebudu muset. Tak běž, synu! Rychleji najdi a přiveď zpátky."

John vypadal zmateně: „Dokud nebudeš muset? Jak to myslíš? Jak se dozvíš, že musíš?"

Ian McNab dlouho hleděl svému synu do očí: „Budu to vědět," pronesl nakonec. „Copak jsem kdysi nebyl věstec Mab? Neztratil jsem ještě úplně moc předvídat, kterou jsem měl v zemi Anthropos. Budu to opravdu vědět. Něco mi říká, že v ohrožení života budeš volat mé jméno - a já tě uslyším. Ale na to teď nemysleme."

„Ale tati, pak bys umřel!"

Ian McNab vzal do dlaní Johnův obličej a znovu se mu zhluboka zadíval do očí: „Nech toho, prosím tě! Já ten most možná nikdy nepřekročím. V každém případě je to most, nad nímž nejspíš bdí Tvůrce. Ty se teď soustřeď na to, co máš udělat. A běž!"

John se napřimil a odtrhl se od otce: „Sbohem, tati!" Na okamžik zaváhal. „Určitě nebude třeba, abys tam za mnou přišel. Určitě ne." Hlas se mu trochu třásl. Chvilí se zdálo, že chce otce znovu obejmout. Potom si to ale rozmyslel, otočil se na podpatku a vykročil k místu, kde stopy končily. Ještě jednou se podíval nazpět a nervózně se usmál. Když udělal poslední krok, jeho tělo náhle zmizelo z povrchu země, jako by byl jen obrázkem na tabuli, který právě někdo smazal, Ian McNab zůstal stát sám na sněhovém pruhu uprostřed zamrzlého jezera a hleděl na dvojici stop, která končila v neznámu.

Pes a drak

Jakmile John překročil poslední stopu, zamrzlé jezero zmizelo. Ocítl se někde jinde. Obklopovala ho úplná tma. Na okamžik strnul a přemýšlel, kde asi je a co by měl udělat dál. Nemusel se nad tím dlouho zamýšlet, protože země pod jeho nohama se naklonila a jím to mrštilo kupředu. Pokusil se udržet rovnováhu, ale nepodařilo se mu to. V pudu sebezáchovy natáhl ruce. Zachvátila ho hrůza, neboť se zdálo, že před ním nic není. Zjistil, že padá a křičí, a jeho tělo se stfemhlav řítilo někam dolů.

Jeho pád skončil tak náhle, jak začal. Četné škrábavé haluze a větve jej zachytily do své náruče a do očí ho udeřilo denní světlo. Otevřel oči a uviděl kousek šedé oblohy, který prosvítal krajkovím listů. V panice otočil hlavu a s úlevou zjistil, že visí jen asi metr nad zemí. Různé se vrtěl a točil, až se mu podařilo vysvobodit. Spadl nešikovně do vlhké trávy. Vyškrábal se na nohy a uviděl, že už nemá na sobě svůj kanadský oděv. Místo toho byl obut do vysokých kožených bot a na sobě měl splývavý vlněný oblek, který se skládal z něčeho jako kalhot a z docela volné lněné košile, která měla nabrané rukávy, byla převázána páskem a spadala mu až nad kolena. Tuto výbavu doplňoval těžký vlněný plášť, jenž mu splýval z ramenou.

Opasek kolem jeho pasu nesl pochvu a meč. S rostoucím vzrušením se chopil šperky posázeného jílce a vytáhl meč ven, aby si jej prohlédl. Byl to meč Geburah - meč, který nosil při své předchozí návštěvě země Anthropos. Jak na něj nyní upřeně hleděl, duši mu pomalu zaplavil pocit úlevy. Udělal správnou věc. Všechno by mělo vyjít. Bylo vidět, že je očekáván.

Kde se však přesně nacházel? Zasunul meč zpět a rozhlédl se kolem. Nadšeně si povzdychl, když uviděl ten okouzující obrázek - symfonii šedé a zelené. Necelých dvacet metrů pod ním leželo jakési malé jezírko nebo možná že to byla úzká mořská zátoka. Jasně zelená voda tiše spočívala v náruči strmých horských svahů, porostlých jehličnatými stromy. Vrcholky těchto hor byly skryty. Šedivé mraky vytvořily v několika stech metrech nad místem, kde stál, neprůhledný strop. Padal lehký deštík.

Z jedné strany uslyšel vzrušený štěkot psa, a než zjistil, co se děje, pes už na něj vyskakoval a olizoval mu tvář, jako by ho znal. „No tak, nech toho!“ zvolal a odstrčil psa od sebe. „Nesnáším tohle olizování - copak chceš?“

Pes se otočil a štěkal na něj. Pak popoběhl několik kroků a znovu k němu přiběhl a zaštěkal. Byl to hubený krátkosrstý pes nedefinovatelné rasy s bílou skvrnou táhnoucí se přes čelo až mezi oči. Pokaždé, když se k němu obrátil, se napolo přikrčil jako hravé štěně, a mával ocasem tak nadšeně, že při tom kroutil celým zadkem.

„Chceš, abych šel za tebou? Myslím, že bych mohl.“

Pes hned popoběhl směrem ke stromům, zadek měl přitom nakřivo, takže zadní nohy nesledovaly přesně přední, ale vypadalo to,

jako by se je snažily chytit a předhonit. To se jim však nikdy nepodařilo. John se zaujetím hleděl na ten podivný běh a divil se, že to stvoření nikdy o své nohy nezakopne.

Brzy už šli po úzké stezce mezi borovicemi, jedlemi a cedry. Kolem nich se tyčily obrovské kmeny a z podrostu, který míjeli, na ně kapala vlhkost. Asi dvacet minut se ubírali klikatící se stezkou. Johna svédily kalhoty a už dlouho cítil mokrou vlnu. Náhle se před nimi rozevřela úzká mýtina.

Pes zamířil k větší skále, jež stála necelých sto metrů před nimi po pravé straně mýtiny, a začal tam hrabat. Když k němu John přišel blíž, zjistil, že pes nehrabe vedle skály, ale vedle jakési kulaté kamenné studně. John pohlédl dovnitř, neviděl však nic. Povzdychl si. „Myslel jsem, že jsi jakýsi posel," řekl napůl k sobě a napůl k psovi. „Ale ty mi místo toho jen ukazuješ, kde sis zahrabal kostičku."

Pes, jako by mu rozuměl, se náhle otočil a podíval se na něho. Potom jednou zaštěkal a znovu se věnoval zuřivému hrabání. John stál a pozoroval ho: „Kdo je tvůj pán? A kde žiješ?" zeptal se.

Pes se na něj znovu otočil. Tentokrát se však nahrbil hrůzou. Začal se třást a vyděšeně hleděl kamsi za něj. Nato hlasitě zavyl a celý ustrašený vyrazil směrem ke stromům. Než se za ním stačil John rozběhnout, vylekal ho mocný hlas, jenž se ozval za jeho zády: „Promiňte! Víte, že jste na cizím území? Občas jsem musel na takové rušitele dýchnout oheň. To bych nerad..."

John se obrátil, aby se podíval, kdo to mluví, a v té chvíli obešla hrůza i jeho. Necelých deset metrů za ním mával svým šupinatým ocasem opravdový drak. Utíkat by nemělo smysl a nebylo to ani možné. Jeho nohy se proměnily v měkké rosolovité sloupy. To promluvil ten drak? V ústech mu vyschlo. Cítil se hloupě a zároveň i vystrašeně, když říkal: „Je mi líto. Neměl jsem v úmyslu vstoupit na cizí území. To ten pes..."

„No ano. Psi," řekl drak a elegantně zavlnil svým ohromným tělem. „Ti jsou vždycky dobří na výmluvu, že? Mimochodem, kdo vůbec jste?"

John chvíli zaváhal. Poté si uvědomil, čím byl, když žil naposled v zemi Anthropos, a řekl: „Já jsem Strážce meče."

„Hm. Strážce meče, opravdu. Skutečně máte meč - ale kdoví? Já se s dovolením podívám... Jste-li skutečný Strážce meče, potom má, když jej vytáhnete z pochvy, podle pověsti zazářit modravým světlem."

John se vylekal. „Ne vždycky," podařilo se mu ze sebe vypravit. „To záleží na okolnostech."

„Aha! Komplikace. Takže může zářit, ale na druhou stranu zase nemusí. Nevymlouváte se, že ne? Řekl jste: ‚To záleží na okolnostech.‘ Na jakých, pokud se mohu zeptat?"

„No, většinou září, když se kolem vyskytuje nějaké zlo, jako například skřeti. Někdy září i při zvláštních příležitostech ..."

„To by vás mohlo trochu poplést, ne?"

„Proč?"

„Pokud budu zlý, meč bude zářit. Ale jestliže budu zlý, nikdo nemůže říct, co s vámi pak mohu provést."

Něco z toho, co ten tvor pronesl, Johna uklidnilo. Úlevou zhluboka vydechl. Stále ještě pociťoval strach, ale už pouze asi takový, jaký ve vás mohou vyvolávat někteří učitelé, když si myslíte, že nejste v právu, ale nerozumíte pořádně tomu, co po vás chtějí. Už se to nedalo označit jako skutečný strach z draků.

„Pokud však nejsem zlý," pokračoval drak, „a váš meč nebude svítit, potom si můžu myslet, že jste si to celé vymyslel. A dokonce

i hodní draci se rozčílí, když jim nějaký chlapec lže. Tak vytáhněte svůj meč!"

John se pořádně nadechl: „Podívej, já nelžu. Jsem Strážce meče a tohle je meč Geburah. Nemohu to dokázat. Možná že až ho vytáhnou, nebude zářit..."

„Dobrá, tak už ho vytáhněte, ať vidím, co mi to osud přívál do cesty." Pomalu a zdráhavě, proti vší logice plný naděje, že se záře objeví, začal John vytahovat meč z pochvy. Jakmile povytáhl ostří jen několik centimetrů ven, rozzářilo se pronikavými modravými paprsky. S úlevou vytáhl celý meč z pochvy a zamával jím ve vzduchu. Ten oslnivě zazářil pulzujícím světlem a rozezvučel se energií, jež z něj proudila. John si nebyl jistý, jak moc je drak nebezpečný, a proto nezasunul meč zpět do pochvy. Nedovedl uhodnout, co si asi myslí. Drak na něj nějakou chvíli beze slova hleděl, a když promluvil, znělo to, jako by pronášel nějakou přednášku:

„Takže Strážce meče. Poprvé se tu objevil podle proroctví. Objevil se v naší zemi neznámo odkud ke konci šestého století a zmizel asi rok poté, co zničil Věž ... jak jen se jmenovala? Věž Geburah."

„Ale ne, to říkáš špatně," protestoval John. „Zničil jsem Věž Vládce Běsa."

Drak na něj ani nepohlédl, ale mluvil o něm, jako by tu vůbec nebyl: „Copak ho v jeskyni pod Věží nezabil Princ Goblin?"

„Samozřejmě že ne! Kdybych byl mrtvý, tak bych tu teď nebyl. Já zabil jeho - nebo spíš to. Princ Goblin byl pouhou věcí, ne osobou."

Drak pokračoval, jakoby ho neslyšel: „A jeho společník Mab, ten zmizel ve stejnou dobu jako Strážce meče, ne?"

„Ano - je to můj otec."

To draka konečně vytrhlo z klidného přednesu: „On je opravdu vaším otcem? No ne - jak se vám to podařilo? Kdy a za jakých okolností vás zplodil?"

„Já ti nerozumím."

„Ne, nejspíš ne. Vypadáte příliš mladě na to, že je vám několik tisíc let. Řekněte mi, Strážce meče, co vás sem nyní přivádí?"

Několik tisíc let. Ta slova ho vyděsila. Několik tisíc let! Znamená to snad, že v zemi Anthropos uplynulo tisíce let od té doby, kdy odtud odešel? V tom případě se dějiny v zemi Anthropos posunuly o notný kus dopředu za těch několik měsíců, které strávil v Kanadě. Počala v něm znovu narůstat úzkost. To by tu nebyl nikdo, kdo by ho znal a kdo by mu pomohl najít tu dívku. Drak na něj stále upřeně hleděl a čekal odpověď na svou otázku. John však zapomněl, na co se ho to vlastně ptal.

Vzhlédl vzhůru na obrovitého tvora, jehož šupinaté tělo se nad ním tyčilo do výše, a řekl slabým, nejistým hlasem: „Ne že bych se tě bál, ale jsi opravdu neškodný? Myslím, co se týká chrlení ohně?"

„Neškodný? Ne, myslím, že nejsem neškodný. To v žádném případě. Kdo kdy slyšel o neškodném drakovi? - Co to tu vyhrabával ten pes?"

„Jaký pes?" John úplně zapomněl na malého černého psíka s bílým flíčkem na čele.

„Ten pes, se kterým jsi přišel. Hrabal tady."

„To ano. Předpokládám, že si tu zahrabával kost."

„To asi ne."

„Co tím chceš říct?"

Byla to absurdní situace. John sem přišel zachránit dívku. Proč tu tedy vede sně jakým drakem konverzaci jako vy stříženou z Alenky v říši divů o podivném psu a kosti?

„Často sem přibíhá a vždycky hrabe na stejném místě - napravo od Svaté začarované studny. Někdy vyhrabe pěknou díru. Chci vědět, co je na dně. Zkusil jsem si s ním promluvit, ale on se vždy lekne a uteče." Drak se odmlčel a poté vypustil oblak sirného kouře.

„Možná že je to tak správně," pokračoval za okamžik. „Kdyby mě to, co je v jámě, příliš vzrušilo, mohl bych vychrlit oheň. A já nesnáším zápach spálených psích chlupů o nic víc než pohled na opáleného psa bez chlupů."

John se otočil a uviděl, že pes sedí na kraji lesa a oba je sleduje. Něco ze způsobu, jímž drak mluvil, ho ujistilo, že co se týče chrlení ohně, ten tvor pouze žertuje. Odložil meč a zahvízdal na psa: „Pojď sem, hochu! K noze! Neboj se! Pojď ke mně, hochu!"

„Možná ho urážíte tím, že mu říkáte hochu. Ten název vyjadřuje příliš lidský přístup a příliš ho specifikuje," řekl drak, ale John ho neslyšel.

Pes si stoupl na všechny čtyři a nejisté se po nich díval. John se naklonil dopředu a znovu mu dodával odvahy. Pes se k nim začal pomalu přibližovat, i když vždy po několika krocích zaváhal. Za Johnem se vznešeně uvelebil drak a se zájmem sledoval, jak se pes blíží. John ho musel ještě mnohokrát přesvědčovat a plácát se na stehno, než se pes konečně ocitl na druhé straně vyhrabané jámy. Vrtěl nejisté ocasem a díval se na Johna. „Co je v té díře?" zeptal se John. Psík nyní mával oháňkou přímo zuřivě. „Co je tam?" opakoval John.

Pes začal znovu hrabat a brzy se do toho zabral vši silou. Zanedlouho se jáma v měkké hnědé zemině začala prohlubovat. Vyprýštila do ní voda a pes měl tlapy celé zablácené. Ani to však neudusilo jeho nadšení. John se znovu podíval na draka a velice ho udivil monokl, který měl nasazený na levém oku, i brýle, jež mu visely na řetízku kolem krku. Drak si jednou šupinatou nohou pohrával s koženým vakem.

„Na co máš ty brýle?" optal se John.

„Brýle mám na čtení. Čočky jsou hranolovité, takže mohu číst knihu, kterou mám položenou po straně - říká se tomu správně boční neboli laterální čtení, jestli se nepletu."

„Proč bys měl číst knihu ze strany? Proč si ji nedržíš před sebou?"

„Protože když jsem moc napjatý z toho, co čtu, tak, - no, vydechuju oheň. Velice mě znervózňuje, když se dostanu na nějaké zajímavé místo a najednou vidím, že je kniha v plamenech. Takové problémy vás netrápí, vidíte?"

John se ušklíbl. Drakův absurdní způsob vyjadřování ho znovu ujistil, že se nemá čeho bát. Možná by mu dokonce mohl pomoci při hledání Eleanor. V tom případě by bylo moudré, kdyby se snažil být co nejuctivější a pokračovat v rozhovoru. Ale o čem by tak mohl mluvit s drakem? „Slyšel jsem, že draci žerou kovové i jiné věci a šperky. Je to pravda? Jíš drahokamy?"

„Proboha ne! Žádné šperky. Jenom ne šperky. Nežeru dokonce ani nejčistší modré diamanty. Musím držet dietu," drak se rozpaky celý zkroutil. „Myslím, že na mě působí příliš stresů," povzdechl si cynicky.

„Jakmile jsem jednou přestal unášet princeznu, zjistil jsem, že už nemohu pozřít pravou dračí stravu - dokonce jsem se zkoušel stát vegetariánem, ale přitom mi vyhasl vnitřní oheň. Takže jím železo

- což je odporná strava - ale nic jiného mi nezbývá, když chci opět dobře chrlit oheň."

„Neseš si ho ve svém pytlíku?"

„V čem? V pytlíku? Ach, vy myslíte můj vak - no, ano, mám tam cosi jako oběd - železné sekery, rezavé staré meče, rozbitou kovadlinu a podobné věci. Přece jen jsem drak ohnivec."

„Cože? Ty něco lohniš?"

„Promiňte - já neříkal lohnice, ale ohnivec - ohnivý drak."

„Co to je?"

„To je výraz z místního dračího slangu a znamená to svobodného draka mužského pohlaví, žhavého draka, jestli víte, co tím míním. Někteří draci jsou žhaví, druzí už své síly ztrácejí. Mladí žhaví draci, jako je má maličkost, chrlí oheň. Přeměňujeme ohněm věci v popel. Odtud je ten název - ohnivec."

Pes zatím úplně zmizel v díře, kterou vyhrabával, přesto však pokračoval s nezmenšenou silou. Vedle díry rostla hromada vlhké země. John už se na to chtěl jít podívat, ale drak měl zřejmě ještě v úmyslu si povídat. Jeho hlas zněl náhle melancholicky a zdálo se, jakoby rozpačitě.

„Nebylo to ode mě slušné, že jsem se hned na začátku správně nepředstavil. Je to tak, že jsem vás zkoušel. Musel jsem čekat, až se objeví skutečný Strážce meče. Už se jich tu ukázalo několik falešných. Jeden z nich měl dokonce meč, z něhož vycházelo světlo - rudé světlo. Ale všichni zklamali, když jsem začal probírat historii."

„Historii?" opakoval zvědavě John.

„Podrobností toho, co tu dělal Strážce meče v šestém století. Vy jste tím prošel na výbornou, ačkoli už modré světlo meče bylo dostatečně přesvědčivé."

Drak se téměř na minutu odmlčel. Potom však pokračoval dále: „Neměl bych být na rozpacích ani se stydět, ale často se mi to stává. Proto mluvím tak, jak jste mě slyšel. Říká se o mně, že jsem zrádce vlastní rasy - první ohnivec, o němž se takhle mluví. Vybral jsem si jiné životní krédo, kterému věřím a na které jsem pyšný. Nebo alespoň se snažím být na to hrdý, pokud mě nepřemůže strach. Platím však za to hodně. Pokouším se zamaskovat svůj strach a hanbu. Jmenuji se Pontifikátor."

„Pon... co?"

„Pontifikátor, to je tvor, který pontifikuje."

„Jemine, to mi nic neříká."

Drak spráskl přední pracky ve zřejmých rozpacích: „Samozřejmě že mé jméno a sloveso ‚pontifikovat‘ nemá spolu nic společného. Je to jen shoda slov."

„Co to však znamená?"

„Mé jméno nemá žádný význam. Vaše ano? Ale pontifikovat znamená - no, pontifikové jsou význační lidé - králové, veleknězi a jim podobní. Pontifikovat znamená udělat z toho sloveso."

John na chvíli zaváhal. Potom řekl: „Aha. Ale pověz mi teď něco o svém rodu. Nevěděl jsem, že draci se také dělí na různé druhy. Myslel jsem si, že jste všichni takoví osamělí bojovníci."

„To je pravda. Všichni jsme se vylíhli z vajec působením temných sil. Proto nám všem vládne Kruh devíti, který je, alespoň podle mě, řízen Šagou a Vládcem Běsem. Já jsem se od nich odtrhl. Zatím jsem před jejich hněvem chráněn."

„To jsi určitým způsobem důležitý. Možná že právě proto tě nazývají Pontifikátor."

„Možná že se jmenuju Pontifikátor, protože jsem povolán, abych vládl území kolem pokladu, který, jak se domnívám, tenhle pes právě vyhrabává ven.“

John rozevřel úžasem oči: „Takže ty skutečně víš, co by tam mohlo být. Ví to i ten pes? Proto hrabe až tak hluboko?“

Drak vyfoukl další oblak dýmu: „Nemám tušení, co ten pes ví. Bylo mi řečeno, abych chránil toto území proti všem přichozím kromě černého psa s bílou skvrnou mezi očima a kromě opravdového Strážce meče. Pes se tu objevil před dvěma roky. Bylo mi řečeno, že pes vyhrabe poklad a bude umět mluvit. Měl mi vysvětlit, co je to za poklad a co se s ním má dál dít. Zatím však pes nepromluvil ani slovo a utekl vždy, když jsem se objevil. A co se týče vás, vy jste se tu objevil až dnes, i když na vás čekám už sto let.“

„Ale k čemu je ten poklad? Chci říct, co je to za poklad? Proč jsi tu celý ten čas čekal?“

„Pochopil jsem to tak, že vy a pes máte odnést poklad do Věže Geburah, ale proč tak máte učinit, je pro mě tajemstvím. Částí toho pokladu je kniha - zákony a dějiny nebo něco v tom smyslu. Má to co dělat s Gaalem v Bamahu. A potom je tam v truhličce jakýsi šperk. Truhlička i veliký kovový klíč, který vlastním já, mají přijít do věže. Já vám mám poskytnout veškerou pomoc.“

John neodpověděl. Jedna část jeho mysli byla nadšena příslibem dalších dobrodružství. Nezdálo se však, že by to mělo co dělat s hledáním Eleanor. Začal mít také starost o otce. Co si pomyslí, když se John nevrátí? Kolik času asi zatím uplynulo v Kanadě od té doby, kdy zmizel? Drak však stále ještě mluvil.

„Možná že budete mít problémy s čarodějem.“

„S jakým čarodějem?“

„Se Šagou. Je to nejmocnější čaroděj, kterého znám - má pod kontrolou veškerá kouzla a čáry v zemi Anthropos. Všichni ostatní kouzelníci od něj musí mít povolení, když chtějí něco provést - dokonce i něco tak jednoduchého, jako je přeměna pavouka v čolka. Je to čaroděj čarodějů, abych tak řekl. A mocný člen Kruhu. Může se skrýt ve svém vlastním obraze. Říká se, že rám tohoto obrazu přechovává v chrámu zla ve městě Bamah, kde má své sídlo. Když se neskrývá, je obraz úplně prázdný, když v něm však najde útočiště, usmívá se na vás z rámu obrazu. Děsná představa, že? Každopádně vám navrhuju, abyste se zmocnili obrazu, hned jak se dostanete do věže, a pověsili ho na zeď.“

„Proč?“ otázal se John.

„Protože pověst říká, že pokud tak učiníte, bude Šaga chycen v obraze a dalších několik tisíc let bude naprosto bezmocný.“

Černý psík se vynořil z jámy a usedl s vyplazeným jazykem na její vzdálenější straně. Zdálo se, že čeká, až si prohlédnou, co vykoná. Z draka už strach neměl. John popošel k díře a pohlédl do ní. Na dně vyčníval z hlíny rozměrný a poněkud plesnivý kožený vak. Hrabáním byla odkryta i značná část studniční zdi. Ve skutečnosti to vypadalo, jako by vak byl napůl schován v této zdi. Johnovi se podařilo stoupnout si jednou nohou do jámy a druhou se opřít

o jednu její stěnu. Pevně uchopil do ruky vak a s použitím veškeré své síly ho vytáhl na trávu. Ve zdi studny, kde byl vak ukryt, po něm zůstala mezera. Nato John vylezl z jámy a utrl několik hrstí mokré trávy, aby jej otřel.

„V mé aktovce najdete klíč," pronesl drak. „Už jsem byl v pokušení ho sežrat, ale Gaal mě varoval, abych to nedělal. Nejspíš byste měl ten vak otevřít, protože jste v tomto malém dramatu hlavní postavou."

Chvějícími se prsty rozvázal John kožené tkanice, které stahovaly vrchní stranu vaku. Trvalo několik minut, než se mu to podařilo, protože uzly byly pevně utaženy a kožené řemínky klouzaly. Musel si několikrát osušit ruce. Několikrát toho znechuceně nechal, ale pes i drak se ani nepohnuli a s očekáváním na něj hleděli. V jednom okamžiku se ozval drak: „V proroctvích se říká, že vy, mladý muži, máte vak otevřít - tak byste to měl ještě zkusit. Dříve nebo později se vám to povede."

Se zařatými zuby John nakonec uzly přece jen povolil a vak otevřel. Uvnitř ležely dvě věci: velký svazek vázaný v kůži a menší dřevěná truhlička. John je obě rychle vyndal ven. Truhličku i s klíčem položil na trávu a knihu umístil nahoru na ni. Knihu držela zavřenou kovová spona. John měl pocit, že by do ní neměl nahlížet - alespoň ne právě teď.

Vtom promluvil pes: „Ta malá truhlička obsahuje královské jablko zdobené šperky. Nemáme ji otvírat, ale, jak řekl před chvílí drak, odnést ji i s klíčem do Zahradního pokoje ve věži Geburah."

„Takže ty umíš mluvit," řekl drak. „Proč ses neozval už předtím?"

„Netroufl jsem si," odpověděl pes. „Proč jsi mě nenechal na pokoji? Nebál jsem se přímo tebe."

„Tak proč jsi utíkal?"

„Protože jsi chrlil oheň, kdykoli ses ke mně přiblížil. A já jsem nemohl dovolit, abys mě už tehdy usmrtil."

John zůstal stát s široce otevřenou pusou. Střídavě hleděl na obsah truhličky a na své dva podivné společníky. Co to mělo všechno znamenat? Pes a drak na sebe upřeně hleděli tak intenzivně, že to až nahánělo strach. Když pes znovu promluvil, zdálo se, jako by Johnovi přestalo srdce v hrudi tlouct.

„Pontifikátore, víš, že mě teď musíš usmrtit? Musíš mě spálit na uhlí."

„Ano, vím o tom," řekl drak.

Poté se znovu rozhostilo ticho. Johnovi poklesla brada, i když si byl jistý, že ti dva spolu jen tak žertují.

„Tak se do toho dej," pronesl pes. „Udělej, co musíš. Zabij mě."

Očarování vesničané

„Hej, hej, hej, počkejte chvíli!“ zvolal John. „To jste se oba zbláznili? A ty...“ pohlédl na psa, „... nesmíš takhle mluvit! Přece ve skutečnosti nechceš, aby tě zabil, nebo ano?“

Chvíli nikdo nepromluvil. Poté se ozval drak: „Mě osobně nijak nepřitahuje myšlenka, že bych měl - ehm - z tohoto tvora udělat hořící pochodeň. Jak už jsem se před chvílí zmínil, nesnáším zápach spálených psích chlupů.“

John byl zděšen. Předtím už ztratil z draka veškerý respekt: „Zkoušíš být vtipný? Ale s takovými věcmi se nežertuje! Nech toho! Samozřejmě že ho nechceš spálit! Ani nesmíš!“

Chvíli bylo ticho. Potom pes klidně a s nezměrnou trpělivostí pronesl: „Vím, že to můžeš jen stěží pochopit. Ale on mě musí usmrtit. Gaal to tak přikázal. A kromě toho to chci i já. Jiná možnost není.“

John se obrátil a znovu si přeměřil psa: „Nevím, kdo je Gaal, a ani mě to nezajímá. Ale vy jste se oba zbláznili. Zabíjet je špatné.“

„Vy sám jste zabil prince Goblina připomněl mu drak.“

V Johnové mysli se hlasitě ozval výstražný zvonek, a proto se začal vážně obhajovat. „To je něco jiného. Už jsem ti řekl, že princ Goblin byl pouze věc - ošklivá, zlá věc,“ ušklíbl se. Pak řekl psovi: „Proč se, prosím tě, chceš nechat zabít?“

Psík na okamžik zaváhal: „Já na jedné straně nechci. Bojím se. Ale na druhé straně ... nemůžu ti pořádně vysvětlit, o co tu jde, ale jakmile to drak provede, uvidíš.“

John zavrtěl hněvivě hlavou: „Nechci to vidět. Povídáte tu samé nesmysly.“ Po delším odmlčení promluvil drak: „Váš postoj je naprosto pochopitelný. Opravdu mi připadá, že se i v historii najde mnoho případů, které vysvětlují city, jež jste vyjádřil. Ale na druhé straně, kdybyste znal Gaala, velice byste se zajímal o to, co říká.“

„Vražda je špatná věc,“ protestoval John. „A kdo je to vlastně Gaal? Každý, kdo dává takové příkazy, je spoluviník vraždy. Dokonce si myslím, že je horší než sám vrah. Jestli s tím budete pokračovat, nehodlám tu s vámi zůstat. Jak o tom můžete oba tak klidně hovořit?“ John už začal zvedat hlas, ale pes promluvil i nyní klidně a odměřeně.

„Můžeme se chovat klidně, protože víme, že to tak musí být,“ řekl. „Všechno bude v pořádku. Uvidíš. Nezůstanu mrtvý. Ve skutečnosti...“

„Ach, nemluv hlouposti!“ zvolal John. „Mrtvý je mrtvý. To nelze změnit. S takovými věcmi si není možné zahrávat.“

„Prosím tě, zůstaň tu a sleduj, co se bude dít,“ prosil pes.

John byl ohromen: „Ty to chceš opravdu podstoupit?“ Když se podíval na psa a poté na draka, viděl, že to oba myslí smrtelně vážně. Panovalo mezi nimi jakési zvláštní porozumění, které on nebyl schopen s nimi sdílet. Připadal si jako ve zlém snu. Nic nebylo skutečné. Vzmáhal se v něm strach, a proto se náhle rozhodl. „Jdu odtud pryč. Oba jste blázní...“ zvolal a z hrdla se mu vydral tichý

vzlyk. „Už to nemůžu vydržet. Nemůžu. Oba jste se naprosto zbláznili...“

Otočil se a vydal se na protější stranu mýtiny. Srdce mu prudce tlouklo a ruce se mu třásly. Chlad mu pronikal až do morku kostí, takže se chvěl jako před chvílí psík. Zarytě se odmítal ohlédnout, dokud nedošel až ke stromům na konci paseky. Poté už se nemohl ubránit zvědavosti a otočil hlavu. Ke své úlevě neviděl nic, co by ho rozrušilo. Drak ani pes se nepohnuli. Oba hleděli za ním, a proto se hněvivě odvrátil a vyrazil po stezce do lesa.

„Jsou šílení,“ mumlal si pro sebe a zrychlil krok. Musel si odhrnovat z cesty mokré větve, které mu bránily v postupu. Rázoval vpřed tak zuřivě, že ačkoliv stezka vedla mírně z kopce, nemohl za chvíli popadnout dech. Ale teplo mu nebylo. Celé jeho tělo pronikl chlad a nechtěl ustoupit.

Ještě zrychlil, jednak proto, aby se zahřál, a jednak proto, aby se dostal co nejdále od ošklivé scény, kterou se pokoušel vymazat ze své mysli - představu černého psíka s bílou skvrnou na čele, jak mizí v plamenech šlehajících z drakových nozder.

Jednou nebo dvakrát byl v pokušení vrátit se alespoň na okraj mýtiny, aby zjistil, co se tam stalo. Co se například asi stalo s tou velkou knihou a klíčem? A kdo byl ten Gaal? Bude se drak řídit Gaalovými příkazy, pokud jde o obsah vaku? Pohřbí drak psíkův popel? Při myšlence na popel musel vzlyknout. „Opravdu je to ohnivce! Není na něm nic vznešeného! Zrovna tak by si mohl říkat spalovač mrtvol.“ Otřásl se.

Jak spěchal, několikrát zakopl, ale ani pak nezpomalil. Stezka byl* nyní příkřejší, takže John brzy začal klouzat a vrávorat po kamenech, kluzkých deštěm. Průzorem mezi stromy několikrát zahlédl dole jasně zelenou vodu, ke které se stezka stále přibližovala. Postupně se uklidňoval, ale stále mu byla zima. Ačkoliv se cítil velice unavený, něco ho nutilo sestupovat dál bez odpočinku po stezce.

Vtom ho nová myšlenka udeřila takovou silou, že se zastavil. Měl s drakem bojovat! Měl vykonat právě to! Byl přece Strážce meče a meč Geburah byl v pochvě u jeho pasu. Měl by se vrátit?

Ne, už by to nemělo smysl. Pes už je určitě mrtvý. Znovu se před ním objevil obrázek, jak na něj skáče a olizuje mu tvář. Znovu viděl, jak před ním pes poskakoval, trochu do strany, když ho vedl na mýtinu. A teď je mrtvý. Zaplavila ho hanba a hrůza. Usedl na kmen cedru a opět se roztřásl.

„Zklamal jsem,“ pomyslel si. „Určitě to tak mělo být. Měl jsem bojovat s drakem. A já nebojoval. Psík je teď mrtvý - a je to moje chyba. Jsem zbabělec.“ Mátl ho však způsob, jakým se to stalo. Drak přece nezaútočil na psa a neohrožoval ho chrlením ohně. Zdálo se, že jsou s tím oba smířeni - mluvili o smrti, jako by pes pouze žádal, aby mu drak zkrátil drápy. Přesto však mohl John té tragédii zabránit.

Přestalo pršet a podvečerní slunce vrhalo vlhké paprsky skrz listí. Ty se lámaly na mokřích kmenech stromů, kamenech a stéblech trávy a měnily je v drahokamy. John však cítil jen ošklivost a beznaděj. Kde je Eleanor? Jak ji najde?

A potom tu byla ještě jiná věc. Když byl minule v zemi Anthropos, vedl ho a pomáhal mu všemocný Tvůrce. Ale jak by teď mohl doufat v Tvůrceovu pomoc, když tak zklamal?

Nakonec se malátně zvedl a vydal se znovu s kopce dolů. Za nějaký čas usoudil, že už musí být na úrovni vodní hladiny, protože

stezka a okolní krajina přestaly klesat. Když zahnul za zatačku, dostal se na otevřené prostranství, na němž se rozkládala vesnice.

Byla to nejpodivnější vesnice, jakou kdy viděl. Malé domky, které vypadaly jako pohádkové chaloupky, byly postaveny do kruhu. Uprostřed se krčila nízká kruhová budova, obklopená ošklivými sochami. Připadala mu jako svatyně nebo snad jako malý chrám.

Celou vesnici zahalovalo nepřirozené ticho. Nebylo vidět žádné lidi ani zvířata, nebyla tu ani známka nějakého pohybu. Přesto však vesnice nebyla opuštěná, nebo ano? Všechny domky byly pěkně opraveny, avšak z žádného komínu nestoupal kouř. Tráva byla posekaná, cestičky pěkně upravené a nikde nebyl žádný nepořádek. John se rozhodl, že zaklepe na jedny nebo dvojce dveře. Určitě se mu někdo ozve. Ale čím víc se blížil k domkům, tím nepříjemněji se cítil. Okna chýší vypadala jako oči, které sledují, kdo se blíží.

Brzy se dostal až k nejbližšímu domku a zvědavě si prohlížel stáj na dobytek a slepičí chlívek, které k němu patřily. Nakoukl do stodoly, i když si připadal jako rušitel místního klidu. Všechno bylo obyčejné a uklizené, žádná zvířata tu neviděl. Hned potom prozkoumal i slepičí chlívek. Znovu našel vše vyčištěné a prázdné. Chvilí hleděl na zadní stěnu domku. Poté jej obešel, aby se dostal k předním dveřím. Byl si jistý, že při tom koutkem oka zahlédl jakýsi pohyb. Rychle se otočil, aby stál čelem k nízké svatyni, k níž směřovala i čela všech domků. Její vchod zahaloval závěs a John si byl jistý, když se na něj zahleděl, že za ním zpozoroval jakýsi pohyb. Měl pravdu. Nakrátko zahlédl dva muže, kteří prošli skrz závěs a vstoupili do budovy. I když je viděl jen letmo, zarazilo ho několik maličkostí. Jeden muž byl vysoký, oděný v šedé kutně. Na Johna však mnohem víc zapůsobil ten druhý.

Byl starý, velmi starý. Ale bez ohledu na svůj věk působil dojmem čilosti a síly. Na hustých bílých vlasech mu seděla kónická černá sametová čepička. Černý plášť mu spadl z ramen až k chodidlům a téměř zcela zakrýval kaštanově hnědý šat, který John krátce zahlédl v okamžiku, kdy muž mizel.

Rychle se vydal ke vchodu do budovy, skrytému za závěsem. Světlo ozařovalo prostor přímo za dveřmi, ale dál neviděl John nic než tmu. „Haló! Je tu někdo?“ Jeho slova zanikla v tichu, proto to zkusil znovu. „Promiňte, snažím se někoho najít. Je tu někdo? Haló! Kde jste?“

Opět se neozvala žádná odpověď. John opatrně popošel několik kroků dovnitř a pokoušel se trochu rozkoukat. Pomalu získával dojem, že hledí do obrovské místnosti. Nakonec se mu zdálo, že se ocitl v rozlehlém setmělém stanu. Sem tam zahlédl malé proužky světla, ale nemohl říct, co to je. Zadržel dech a napjal sluch. Neslyšel však žádný zvuk.

Velice opatrně posunul pravou nohu znovu dopředu, ale tentokrát byl překvapen, protože zjistil, že ať ji položí kamkoli, celé to místo pomalu ujíždí doprava. Málem se mu stalo, že ztratil rovnováhu, ale naštěstí stáhl nohu včas rychle zpátky.

Protože nevěděl, jaké nebezpečí tu na něj čeká, už se chystal obrátit a opustit budovu. Vtom si vzpomněl na kámen Mašal. „Měl bych ho mít někde u sebe,“ pomyslel si. „Ukazuje věci takové, jaké skutečně jsou. A kdoví? Možná mi umožní, abych viděl i ve tmě. Každopádně mě učiní neviditelným a to se mi může hodit.“ Nějakou chvíli hledal v novém oděvu, který ještě neznal, kapsu. Nakonec v ní

ke své velké radosti našel řetízek se zářícím modrým kamenem a pověsil si jej na krk. Okamžitě ho zaplavil pocit uspokojení. Popadla ho zvláštní touha, aby si už nemusel kámen Mašal nikdy sundat a mohl ho neustále nosit na krku.

Oči se mu otevřely, takže viděl ve tmě. U nohou se mu v zlověstném tichu točil vír - temný, třpytivý vír, který naplňoval celou budovu. Stál na jeho okraji, kde se voda (pokud to vůbec byla voda,) pohybovala pomalu. Čím blíže k prostředku, tím víc se její rychlost zvětšovala, až vířila strašlivou a závratnou silou, s níž padala do temné díry uprostřed víru.

Tedy si John všiml postavy vysokého muže oblečeného do bílého hávu a kutny. Stál vzpřímeně na tiché vodě a v oslnivých kruzích putoval s proudem. Buď ten člověk nic nevážil, nebo ta „voda“ ve skutečnosti nebyla voda, protože muž na ní stál pevně jako na skále a nenořil se do ní.

Bylo tu však ještě něco podivnějšího. Ten člověk byl pouze poloviční. Vypadal, jako by byl od Johna velice daleko. A čím víc se blížil doprostřed víru, tím víc ubýval na velikosti. Brzy se zmenšil na pouhý bod, a než ho spolkla temná díra, zůstal z něj jenom točící se proužek. John se nadechl a otočil se ke dveřím, které měly být za ním. Ale žádné dveře tam neviděl!

Vyděšeně přešel pohledem po zaoblených stěnách. Náhle si všiml, že zatímco sledoval neznámého, otočil se o půl kruhu kolem budovy, i když nepokročil ani o krok dopředu. Celou tu dobu stál na kraji víru, aniž si to uvědomoval.

To, co uviděl potom, ho vystrašilo ještě víc. Přímo před ním ve vchodu stál stařec s bílými vlasy a černou sametovou čepičkou a v ruce držel vytasený meč. John na něj hleděl s tlukoucím srdcem. Všiml si ho, když sem vstoupil? Může ho ten člověk vidět i teď? Určitě ne. Byla tu černočerná tma a bez kamene Mašal tu nebylo možné nic vidět. Stařec ho musel vidět vstoupit, ale nejspíš si neuvědomoval, že John je nyní neviditelný.

John se divoce vrhl ke zdi budovy. Levou rukou se přidržoval stěny a spěšně si razil cestu zpět k východu. Stařec nedával nijak najevo, že by ho viděl. Neustále se rozhlížel na všechny strany v zoufalé snaze zjistit, kde je. „Možná že si myslí, že už mě spolkl vír, a pouze čeká, aby se o tom ujistil,“ pomyslel si John. „Kdybych se vyplížil podél něj...“

Jakmile mu tato myšlenka proletěla myslí, přesvědčil se, že má pravdu, protože stařec se vydal do rychleji se točící části víru. Místo aby pouze stál a nechal se unášet, jako to dělal první muž, kráčel tento člověk bez zjevné námahy do středu víru. John vydechl úlevou. „Je po nebezpečí!“ pomyslel si. „Asi jsem sem neměl chodit. Jestli se však odtud dostanu a nikdo mě neuvidí, nebude o tom nikdo z vesnice vědět.“

Když vyšel ven do slunečního svitu zapadajícího slunce, zbavil se strachu natolik, že si chtěl sundat kámen Mašal z krku. Přitom si však byl vědom podivné váhavosti. Kámen na krku byl tak uklidňující. Pokud však měl najít někoho, koho by se zeptal na Eleanor, nemohl zůstat neviditelný. Váhavě a s udivujícím úsilím jej přetáhl přes hlavu. Potom se otočil, aby se podíval na dům, z něhož před okamžikem vyšel.

Znovu měl pocit, že se něco pohnulo, tentokrát to byly dveře. Vypadalo to, že dveře jednoho domku byly lehce pootevřené a nyní

se potichu zavřely. Srdce mu začalo tlouct rychleji. Něco ho na této vesnici znervózňovalo.

Vtom si všiml několika mladých chlapců a dívek. Nevěděl, odkud se tu vzali. Byla jich větší skupina a většinou byli přibližně jeho věku. Hráli si s míčem podobným našemu míči na košíkovou.

Jejich hra nebyla vůbec zajímavá. Stáli v kruhu a házeli míč jeden druhému. Nikdo z nich nepromluvil. Výraz jejich tváří se nijak neměnil. Vypadalo to, jako by při tom spali. Přesto si ho jeden z nich musel všimnout, protože náhle nechali míč spadnout a všichni se k němu otočili. Hleděli na něj nevidoucím pohledem. Jakmile si John sundal kámen Mašal z krku, cítil plně hrůzu z toho, co prožil v kruhové svatyni, a proto ho nyní velice znepokojilo zvláštní chování těchto dětí. Nicméně se však přinutil k dotazu na Eleanor.

„Ahoj! “ řekl John.

Nikdo se nepohnul ani nepromluvil. „Ahoj - já jsem John Stráž... Chci říct, že se jmenuju John. Nejsem odtud. Hlodám mladou dívku Eleanor. Myslím, že se ztratila. Neviděl ji někdo z vás?“

Znovu nikdo neodpověděl. Chlapci nevypadali hněvivě nebo nepřátelsky, ale způsob, jakým na něj upřeně a bez hnutí hleděli, jej nevýslovně skličoval. Přesto se rozhodl, že dojde až k nim. Možná že nerozumějí anglicky. Pomohla by mu posunková řeč? Jak byste mluvili o ztracené dívce posunky?

V okamžiku, kdy se pohnul, vykročili všichni proti němu. Šli pomalu a rozvážně, jeden vedle druhého jako loutky vedené zkušeným loutkářem. John na chvíli zaváhal. Pak jim šel naproti. Brzy stály děti ve zvláštním hrozivém polokruhu kolem něj. Dívky měly na sobě šedé šaty a chlapci byli oblečeni tak jako on (ovšem bez pláště), až na to, že jejich šaty měly stejnou barvu jako ty dívčí. Jak by se s nimi mohl dorozumět? Vzpomněl si na jednu knihu, kde četl o cestovatelích navštěvujících domorodé kmeny.

Přihloupě se usmál, ukázal si oběma rukama na hrud' a řekl: „Chlapec, John.“ Odpověď se neozvala. Jejich polokruh se rozšiřoval. Zdálo se, že se ho chystají úplně obstoupit. Pokusil se usmát ještě přívětivěji, roztáhl ústa do nejširšího úsměvu, který zvládl: „Chlapec, John!“

Potom postupně ukázal na tři dívky a u každé řekl: „Dívka.“ Nakonec ukázal na sebe: „Chlapec.“ Přitom si uvědomil, že kruh kolem něj se uzavřel. Dokončili kruh a stále na něj zírali s nepřítomným výrazem, takže vypadali jako mechanické hračky.

Ve vesnici za nimi se otevřely dveře domků a odevšad se vynořovaly skupinky šedě oděných mužů, žen a menších dětí a směřovaly k němu. Všichni na něj hleděli stejným prázdňným pohledem.

V zoufalém úsilí, aby prolomil mlčení členů kruhu, který ho obklopoval, zvýšil hlas a opakovaně vykřikoval stále stejnou formuli: „John, chlapec. Dívka.“

Mladí lidé v kruhu vykročili naráz ze všech stran proti němu a se kruh začal zužovat. Johnovi zmrzl úsměv na rtech. S neurčitým gestem strachu si sáhl pravou rukou na krk a přitom se otřel o hrubý povrch kamene Mašal. Zlehka ho vytáhl z kapsy. Ještě udělají jeden krok směrem k němu a dá si ho na krk. Když tu byl

posledně, vždycky to fungovalo, ačkoliv v Kanadě mu připadalo, že kámen svou sílu ztratil. Teď bylo třeba jednat. Rychle si přetáhl řetízek s kamenem přes hlavu.

Skutečně byl znovu neviditelný - a cítil se tak příjemně! Tam, e měl dříve trup a končetiny, byl nyní pouze vzduch. Když se díval kolem sebe, viděl, že všichni zvedli paže před sebe až k úrovni ramen a šmátrali prsty směrem k němu. Přitom se stále blížili k místu, kde stál.

Instinktivně klesl na ruce a kolena a začal se plazit směrem k dětem na straně nejbližší k lesu. Pohybovali se tak pomalu a nejisté, že to v Johnové mysli vyvolalo podivné myšlenky. Nezdálo se, že by byli překvapeni tím, že zmizel. Viděli ho vůbec? Nebo ve skutečnosti spali?

Sledoval kolena a nohy dvou chlapců, mezi nimiž se chystal protáhnout. A potom použil jeden z podrážecích chvatů, který se musel naučit v americkém fotbalu, a vrhl se jim ke kolenům. Ochabile padli na něj, ale on je ze sebe setřásl dřív, než měli čas cokoli pochopit, vyskočil a byl připraven vzít nohy na ramena a utíkat k cestičce, po níž sem dorazil. Ale než udělal dva kroky, zmateně se zarazil. Před ním stála řada šedě oblečených mužů s rukama napřaženými před sebe, snažícíma se ho nahmatat. Další muži a ženy, všichni s napřaženými pažemi, spěchali směrem k němu, někteří zleva, jiní zprava. Když se ohlédl přes rameno, uviděl, že chlapci a děvčata, kteří předtím tvořili kruh kolem něj, se na něj blíží ze zadu. Jsou všichni zhypnotizováni? Co to s nimi je? Pohlédl směrem ke chrámu a ke své hrůze viděl, že na prahu stojí v slunečním svitu stařec s kónickou sametovou čapkou. Ten určitě nevypadal, že by spal jako všichni ostatní. Jeho chování bylo čilé a jeho pohyby účelné, i když velice podivné. Hleděl z jedné skupiny vesničanů na druhou a jeho prsty se přitom pohybovaly ve zvláštních křivkách, jako by hrál na neviditelný hudební nástroj nebo vodil neviditelné loutky.

Loutky? John zadržel dech. To je nápad! Byli všichni ti lidé loutkami, jejichž pohyby řídil pomocí kouzelného muže v černém? Bylo jisté, že Johna nemůže vidět, ale nemohl nějakým jiným způsobem vycítit jeho přítomnost? Proběhla jím vlna panického strachu, který ho hrozil pohltnout. Obrátil se k lidem po své pravici. Jeho neviditelnost mu pomáhala, ale v žádném případě ho dokonale nechránila. Připadalo mu, jako by ho tito lidé téměř vyhledávali konečky prstů. Napravo byla jejich řada tenčí, proto se k ní rychle rozběhl a pozorně si ji prohlížel. Byl připraven do nich vrazit a probít se jimi, pokud to bude třeba. Patnáct metrů za přicházejícími muži a ženami byla jasně zelená voda fjordu. V případě nutnosti by mohl plavat, aby se odtud dostal.

Velký kruh, který ho nyní obklopoval, se pomalu uzavíral. A mimoto se stalo ještě něco jiného. Hlas, který zněl melodicky a hluboce jako hlas nějakého rozhlasového komentátora, se mu ozval v levém uchu: „Neutíkej. Chceme tě také zasvětit. Viděl jsi vír v chrámu. Máme tě rádi, Johne Wilsoně.“

Byl to hlas toho bělovlasého vodiče loutek? „Ne, nemáte,“ zakřičel s tlukoucím srdcem. „Jděte mi z cesty! Já sem nepatřím!“

„Máme tě rádi, Johne Wilsoně. Zůstaň s námi. Chceme, abys byl šťastný. Viděl jsi vír a uvědomil sis jeho skryté nebezpečí.“

Hlas zněl silněji a John zpomaloval svůj krok. Všechny údy mu ztěžkly. Neviditelnými rukama si zakryl neviditelné uši, aby jej neslyšel. Nejistě vrávorál ze strany na stranu. Bylo divné slyšet zase jméno John Wilson, protože to bylo jméno, o němž si kdysi myslel, že mu patří. Jak to ten hlas věděl?

Opět se ozvalo: „Neutíkej, Johne Wilsone. Můžeme tě udělat šťastným, šťastným, ŠŤASTNÝM ...“ Čím víc hlas stoupal, tím víc jeho údy sláblo.

„Bud' zticha, bud' zticha, bud' zticha!“ vykřikl mu v odpověď a vůbec se nestaral o to, jestli ho okolní lidé slyší. V mysli měl zmatek, ale věděl, že je teď už jen tři kroky od řady pohybujících se lidí. Divoce, i když nejisté, vrazil mezi dva z nich. Jejich tápající prsty ho minuly jen o kousíček. Myšlení mu přestávalo pracovat. Byl si vědom pouze opakujícího se slova: „ŠŤASTNÝM, ŠŤASTNÝM, ŠŤASTNÝM!“, které mu pronikavě a neodbytně zvučelo v mozku i v těle.

Klopýtal k vodě, která se prostírala již jen několik metrů před ním. Musel se tam dostat. Nebylo už mu jasné proč. Věděl pouze, že to musí dokázat. Slepě a zoufale vrávoral, zvedal se, klopýtal, padal a znovu vrávoral, zatímco mu nikdy nekončící hlasy šeptaly poselství lásky. Už jen čtyři metry. Tři, dva. Nějaká ruka ho chytla za nohu. Zařval, napjal všechny své zbývající síly a kopl dozadu tak silně, jak jen dokázal.

Byl volný. Než si mohl uvědomit, co se stalo, padl a klouzal po svažujícím se skalnatém prahu, až bezmocně přepadl z okraje skály do hluboké vody. Klesl do hrozivě ledové vody a do úplného ticha. Hlasy zmizely. Začala se mu vracet síla a energie, takže mohl znovu sám myslet. Zápasil s tíhou svých bot a meče, aby se dostal znovu k povrchu. Muži a ženy na břehu se k němu obrátili zády a vydali se zpět do vesnice. Ruce jim teď visely sklesle podél těla.

Bylo těžké šlapat vodu, ale John často dřív tréninkově zkoušel plavat na delší vzdálenost s dost těžkým kamenem na prsou a nikdy jej nechtěl pustit, dokud nemusel. Pozorně sledoval vracející se lidi v šedých šatech. Stmívalo se. Pohlédl doprava, kde stromy rostly až k vodě. Tam by se mohl dostat na břeh. Vtom si všiml muže, který stál na břehu pod stromy a upřeně hleděl do vody, přesněji řečeno přímo na Johna. „To není možné!“ mumlal si John pro sebe. „Jsem neviditelný. Jak by mě mohl vidět?“

Potom si uvědomil, že muž na břehu ve skutečnosti sleduje víření vody. Pokusil se pohybovat, jak nejméně to šlo. Bylo to však obtížné. Byl unavený, bylo mu zima a těžké boty a meč ho stále stahovaly dolů.

„Jste to vy, Strážce meče?“ nad klidnou hladinou se jasně nesla tato slova. „Jste to vy tamhle ve vodě?“

Byl ten člověk přítel, nebo nepřítel? John se mu rozhodl odpovědět, protože věděl, že stejně bude muset brzy vylézt z vody. „Kdo jsi? A co chceš?“ Zdalo se, že je to mladý muž. I v matném světle soumraku John viděl, že má světlé vlasy.

„Poslal mě Pontifikátor. Jmenuju se Authentio, syn vdovy Illith, která je služebnicí Gaala,“ ozval se muž. „Nebojte se, Strážce meče.“ John začal plavat směrem ke břehu. Bylo to nebezpečí, ale neměl na vybranou.

'Authentio pokračoval: „Pontifikátor mi řekl, že jste odešel po pěšince směrem k vesnici. Báł se o vás. Vesnice je nebezpečná, protože je tu šaga.“

Pak se zarazil, neboť si John sejmul z krku kámen Mašal a začal se brodit posledních několik metrů z vody. Mladík vkročil do vody,

aby mu pomohl: „Takhle je to lepší, když vás vidím. Pojdte, pomohu vám.“

„Kdo je Šaga?“ zeptal se John.

„Šaga je nejmocnější čaroděj v zemi Anthropos a je služebníkem Kruhu devíti. Musíte jít se mnou k dračí sluji. Tam se ohřejete a dostanete teplé jídlo.“

John na to neodpověděl. Bylo mu citelně chladno. Způsob, jakým mladík mluvil, ho ujistil, že je vše v pořádku, ale pomyšlení na to, že znovu uvidí draka, se mu nelíbilo. Byl zničený, zmrzlý a hladový, a proto ho představa ohně a teplého jídla vábila. Přestalo mu tolik záležet na psu. Přesvědčoval se, že už teď musí být dávno mrtvý.

„Proč mě přestali pronásledovat?“

„Protože jste byl ve vodě. To je slaná voda, víte?“

„Co to s tím má co dělat?“

„Kouzla ve slané vodě přestávají působit. Beznadějně se zapletou. Alespoň kouzla, kterých používá Šaga.“

Cesta do jeskyně jim netrvala dlouho. Mokrý a třesoucí se John stoupal za Authentiem lesem do kopce, až se při tom trochu zahřál. Ke konci vystupovali velice strmou cestou po skále nad fjordem, až vklopýtali na písčité a štěrkový povrch plošinky před jeskyní na mořském útesu. Byla to rozlehlá jeskyně. John se vpotácel dovnitř a uviděl draka, jak sedí u obrovského praskajícího ohně, jehož kouř unikal prasklinou v jeskynním stropě vysoko nad nimi. Nad žhnoucími uhlíky byl zavěšen železný kotlík.

John se cítil tak unaveně, že si vůbec nepamatoval, co se poté přesně událo. Ale za hodinu už spal na teplém, pohodlném lůžku z čisté slámy, suchý a najedený.

4.

Zrozená z popela

John pozoroval skalnatý strop nad sebou a ukládal si do mysli vzorek spředený z trhlín, výstupků a proláklín. Byl to vznosný, jakoby gotický strop, ale on byl příliš ospalý a malátný z tepla, než aby o čemkoli uvažoval. Nechal svou mysl svobodně bloudit. Postupně začal vnímat praskání hořícího dřeva a slabé, mihotavé odlesky ohně, které se na skále střídaly s denním světlem. Ucítil také vůni dušeného masa, které jedl předchozího večera.

Pomalou se mu navracela paměť, i když vzpomínky na to, co se tu událo, byly ještě zmatené. Na maso se pamatoval, ale vůbec si nevzpomínal, jak se dostal do postele. Pomalu se zvedl na lokti a zahleděl se do oslňujícího slunce venku před vchodem. Když se znovu rozhlédl po jeskyni, neviděl nic než tančící rudé a zelené skvrny. Konečně byl schopen rozeznat oheň a kuchyňský kotlík.

„Pontifikátore! Jsi tady? Nic nevidím Pontifikátore?“ Žádná odpověď se však neozvala. Pomalu se vyškrábal na nohy a podíval se na sebe. Měl na sobě dlouhou noční košili, která mu sahala až k bosým nohám. Opatrně došel až ke vchodu do jeskyně a vstoupil na sluncem zalitou skalní plošinku.

„Dobré ráno! Doufám, že jste se dobře vyspal.“

Ten hlas patřil drakovi. John se rychle otočil a zastínil si rukou oči. „Ahoj! Vlastně dobré ráno! Kolik je hodin?“

„Hodin? Aha, hodiny ... No, my se - hm - my se tu o čas moc nestaráme. Je ráno. Nebo spíš dopoledne. Slunce už začíná hřát.“

John se trochu zachvěl: „Ale na tohle - jak bych to měl nazvat - moc teplo ještě není,“ ukázal na svou noční košili.

„Aha, tohle. Co já vím o lidském oblečení? Já sám nenosím nic. Tento oděv, ať už se mu říká jakkoli, obvykle nosí mužové na spaní. Viděl jsem podobné kresby v jedné odborné publikaci o obyvatelích jiných světů v jiném čase. Vy sám jste také takový cizinec, jak jsem pochopil.“

John se uchechtl. Představa toho, že je obyvatel jiného světa, byla přitažlivá. „Fajn, ale určitě nejsem obyvatelem takového světa, kde se nosí tohle,“ řekl. „Nikdy jsem něco takového ještě neviděl.“

„Je to součást speciálního oblečení, které sem bylo pro vás posláno, ještě než jste dorazili. Včera v noci jste měl všechno oblečení mokré, moc mokré. A vypadalo to, že nejste schopni zůstat ani

chvilku vzhůru. Kdybych vás neznal (samozřejmě že z dějepisů), řekl bych, že jste byl opilý. Tak jsem vás svlékl, oblékl vám tenhle - hm - oděv a ..."

„Jsou už moje šaty suché?"

„Ano. Nevšiml jste si jich? Jako dobrý komorník jsem vám je nechal položené u nohou postele. Váš plášť možná bude trošinku spálený. Usušil jsem ho trochou ohně ze svých nozder. Ale ostatní šaty jsou v pořádku."

John se vrátil do jeskyně. Šaty tu opravdu ležely a John si je vděčně oblékl. V modrém plášti byla vypálená díra, právě tam, kde mu přiléhal k pravému rameni. „Skutečně trošinku spálené," mumlal si pro sebe. Nemohl se rozhodnout, jestli se má zlobit nebo smát. Když znovu vzhlédl, uviděl mladého Authentia, jak stojí v průchodu vytvořeném v jedné zdi jeskyně. Poprvé si uvědomil, že z ní vycházejí ještě i jiné chodby, a byl zvědavý, kam vedou.

„Dobré ráno vám oběma. Jaký je z vás krásný pár! Už jste snídali?"

Ve vchodu do další chodby uviděl udivený John dívku přibližně v jeho věku. Měla na sobě volné bílé šaty z vlněného materiálu, které jí končily pod kolena, a stejné boty jako John. Dlouhé vlasy měla rozpuštěné po ramenou. Byl vyděšen, protože si byl jistý, že ji zná. „Eleanor? Je ... promiň ... vypadáš trochu ... ale ona je o hodně mladší než ty a mimoto..."

Dívka přikývla: „Jsem to já, Johne. Měla jsem včera takovou radost, když jsem tě uviděla. Znamenalo to, že už ty dva roky jsou konečně pryč. Proto jsem na tebe tolik skákala! Byla jsem tak nadšená."

John na ni zíral s otevřenou pusou, zatímco dívka povídala a povídala. Konečně řekl: „Přestaň! Prosím tě, přestaň! Já ti nerozumím! Říkáš, že jsi Eleanor? Ale to nemůže být pravda! To nedává smysl. Jsi moc stará. A co míníš tím, že jsi byla šťastná, když jsi mě včera viděla?"

„No včera, samozřejmě. On ti to neřekl?"

„Včera? Myslíš v Kanadě?"

„Ne, tady. Když jsme vyhrabávali ten poklad."

„Já jsem tě vůbec neviděl!"

„Ale samozřejmě že viděl. Byla jsem ten černý psík. Pověz mu to, Authentio!"

„Myslím, že bychom měli radši všichni jít ven na plošinku. Pontifikátor je venku a chtěl by to také všechno slyšet."

Když vyšli ven, John se obrátil na draka. Jeho tvář byla plná údivu. „Co se včera stalo? Tahle dívka tvrdí, že je Eleanor - co to všechno znamená?"

Drak si znovu pročistil své dlouhé hrdlo. Potom řekl: „Spálil jsem ji. Shořela na popel. Nebyl tu žádný zápach z ohořelých psích chlupů. Shořela čistě až na bílé uhlíky - a z toho popela povstala Eleanor. Musím se přiznat, že jsem nikdy nic podobného neviděl."

John se ani nepohnul. Hleděl nejdřív na dívku, potom na draka a po celou tu dobu vrtěl hlavou. Jednou nebo dvakrát chtěl promluvit, ale vždycky

si to rozmyslel. Nakonec vykoktal: „Já ... tomu ...nevěřím. Nebo ano, ale..." Neustále vrtěl hlavou.

„Přesně tak," řekl Pontifikátor. „I já jsem měl své pochybnosti o celé té věci a musím se přiznat, že se mi ulevilo, když se objevila tato mladá dáma. V proroctvích se o ní nemluvilo. Člověk však nikdy nemůže říct předem, jak takové věci dopadnou."

John znovu otočil hlavu na Eleanor, poté na draka a zpět na Eleanor: „Ty jsi Eleanor - ta Eleanor MacFarlandová, která se ztratila na jezeře?"

Cítil se podivně rozechvělý a z nervozity se málem začal smát: „Vypadáš ale jinak! Víím, že jsi jí podobná, ale jsi starší."

„To je samozřejmě. Už je to víc než dva roky, co jsi mě viděl."

„Dva roky? Vždyť to bylo včera - tedy vlastně spíš předvčerejší noc."

"Eleanor se zamračila. Drak se do toho vložil: „On je tu teprve od včerejška, Eleanor. Je jasné, že při těchto meziprostorových výletech s vámi čas provádí podivné triky. Důvody mi nejsou jasné. Ale vy si všimněte, že on od té doby, kdy jste ho naposled viděla, nijak nezestárl. Pro něj je to pouze včera. Pro vás víc než dva roky."

Když si John vzpomněl, jak se Eleanor pohybovala a jak mluvila, věděl, že je to dívka, kterou hledá, stejná dívka, která v hrůze utekla z domu svých rodičů. Přesto se změnila i jinak, nejenom věkem. Už se nekrčila a neschovala před lidmi. John se na ni usmál a beze slova potřásl hlavou. „Dobře, myslím, že teď se můžeme vrátit zpět do Kanady. Doufám, že můj otec o nás ještě nemá přílišnou starost. Dva roky ti musely připadat jako hrozně dlouhá doba. Ale - jak se z tebe stal pes?"

„To způsobilo kouzlo zlého čaroděje - čaroděje, který si říká Šaga. Začaroval mě brzy potom, co jsem se sem dostala. Vůbec se mi to nelíbilo - dokud jsem se nesetkala s Gaalem. Potom už to nebylo tak hrozné." Sedla si u ústí jeskyně a složila nohy pod sebe.

„Šaga," pomyslel si John. „To je ten chlapík ze včerejška."

„Líbí se ti moje šaty?" zeptala se nesměle Eleanor. „Ty jsem měla na sobě, když jsem se zase stala člověkem. Nemám vůbec představu, co se stalo s mými džínami a mikinou. Nikdy jsem nenosila šaty - aspoň nikdy od té doby, co jsem byla malinkou holčičkou. Připadá mi legrační, že už je mi dvanáct."

„Až se zas vrátíš do Kanady, bude ti deset," řekl John. „Jaké to je být psem? Co jsi po celou tu dobu dělala? Co jsi jedla?"

Než mu Eleanor odpověděla, na chvíli se zarazila. Potom řekla: „Jak už jsem povídala, nejdřív jsem to nesnášela. Ale byla jsem to, co jsem byla - vystrašený psík. Tak mi to také Šaga řekl: ‚Od nynějška buď tím, čím jsi! Běž!' A - ze mě se stal ten pes, kterého jsi viděl. Tedy ne přesně ten samý pes."

Nejdřív jsem se jen tak potloukala kolem. Bála jsem se každého - úplně každého. Bála jsem se vlastního stínu. Ocas jsem měla stále stažený mezi nohama. Nevěděla jsem, jak s ním mávat, dokud jsem nepotkala Gaala. Když jsem se s ním setkala, velice laskavě na mě pohlédl a řekl: ‚Můžeš jít se mnou, jestli chceš.' Byla to ta nejkrásnější věc, která se mi kdy stala."

Najednou mi vůbec nevadilo, že jsem pes. Mohu říct, že mě měl rád. A tak jsem ho všude následovala."

Drak přikývl. „Má pozoruhodnou schopnost naučit člověka, aby si sám sebe vážil," řekl chraplavě.

„Nejdřív jsem se bála nechat ho na sebe sáhnout. Dokonce jsem mu ani nedovolila, aby se ke mně příliš přiblížil. Ale měla jsem hlad a on mi házel kousky toho, co sám jedl. Házel je stál blíž k sobě. A jednoho dne, když jsem se nedívala, mě pohladil po hlavě. Zní to legračně, ale byl cítit tak krásně! A když mě pohladil, naučila jsem se vrtět ocáskem."

„Kdo je to ten Gaal?"

„Je to nejúžasnější člověk na světě," vyhrkla Eleanor. „Ani se mi nebude chtít vrátit do Kanady, pokud budu vědět, že ho tam neuvídím."

„Věděl, že ve skutečnosti nejsi pes?"

„Zdá se, že on ví všechno. Nejdřív jsem si to neuvědomila. Ale jednoho dne, když jsem mu ležela na klíně a on mě hladil a tahal za uši, řekl: ‚Nezůstaneš navždycky v psí podobě, víš!‘ Vyrazilo mi to dech."

„Co se stalo potom?"

„Nic. Já tehdy nemohla mluvit, a proto jsem se ho nemohla zeptat, co tím myslel. A on je takový pořád. Řekne ti něco zajímavého a pak tě chvíli nechá smažit ve vlastní šťávě. Ale není to proto, že by si chtěl z tebe dělat legraci. Spíš se zdá, že chce, aby to člověk pořádně vstřebal. Ani když mi jako psovi věnoval dar řeči, neodpovídal vždy na moje otázky okamžitě. Nikdy se však o mě nepřestal starat. Když usnul, olizovala jsem mu sandály."

„V něčem mi připomíná Tvůrce," řekl John.

„Kdo to je?"

„No - to je trochu složitější. Jak jsi však věděla o tom pokladu?"

„Gaal mi jednoho dne řekl, že pro mě má úkol. Řekl mi, že má moc kdykoli mě opět proměnit v dívku, ale že se nejdřív musím ještě naučit určité věci. Vypadalo to, že ví vše o mém otci i proč se všeho tolik bojím." Povzdychla si a tvář jí potemněla smutkem. „Viděl jsi něco z toho, když jsi k nám přišel - ale nevíš ani čtvrtinu toho, co všechno mě potkalo. Z některých věcí se mi zvedá žaludek - a tolik se stydím. Jednou mě Gaal hladil, a když jsem k němu vzhlédla, viděla jsem, že pláče. Tehdy jsem poznala, že on to ví. Potom mi řekl, že musím začít tím, že se nebudu poddávat svému strachu. Objeví se tu drak, řekl. A já musím vykopat poklad, i když budu z toho draka hrůzou bez sebe. Řekl, že pravý poklad člověk vykopá vždycky jen tehdy, pokud překoná strach."

Stále jsem ještě měla obavy ze všeho a ze všech - někdy dokonce i z něho. Ale on mi pověděl, že mě naučí dělat věci, i když mám strach. Ze až vykopu poklad, musím požádat draka, aby mě usmrtil. Jeho oheň je můj oheň," řekl, „můj oheň z jeho nozder spálí úzkostlivého psíka na popel. Poté se vrátíš jako skutečná dívka, taková, jakou jsem tě vždycky chtěl mít.' A to se také stalo."

John přikývl: „Je stejný jako Tvůrce."

„Ano, Tvůrce," šeptal drak. „Neměnný Tvůrce. Nestvořený Stvořitel. A tak dále. Neviditelný. Nikdo ho nikdy neviděl."

„Já jsem ho viděl," zvolal John, „když jsem tu byl minule. No, vlastně, tak úplně jsem ho neviděl. Ale bylo tam modravé světlo - a on ke mně mluvil. Jeho hlas hřměl jako Niagarské vodopády. Jen o trochu něžněji. Ale strašlivě."

Eleanor na něj hleděla s podivným výrazem ve tváři, který nebyl schopen rozluštit. „Co se s tebou dělo?" zeptala se. „Myslím, když jsi od nás včera odešel. Vypadal jsi opravdu rozrušeně."

Authentio se obrátil k drakovi: „Neřekl jsi mi, že může být neviditelný. Ve vesnici byl pořádný zmatek, ale neviděl jsem proč. Čaroděj Šaga to všechno řídil. Proto jsem věděl, že se něco chystá. Potomci Regentů se snažili něco zastavit, aby se to nedostalo do vody. Ale nakonec se ozvalo šplouchnutí a na vodě se objevila kola. Věděl jsem, že to není ryba ..."

Při zmínce o Šagovi přeběhl po Eleanorině obličeji výraz úzkosti: „Ach ne!" vydechla zděšeně.

John měl stále ještě na mysli Eleanorinu otázku: „Vypadal jsem rozrušeně?" zvolal v odpověď. „Já jsem také byl hrozně rozrušený. Myslel jsem si, že jste se oba zbláznili. Bylo mi zle z toho, když jsem si představil, že by psík měl opravdu shořet."

„Tak co jsi dělal? Já už jsem spala, když ses s Authentiem vrátil."

John jí všechno vypověděl. Nikdo ho nepřerušoval otázkami. Když se zmínil o starci s černou čapkou, bylo jasně vidět, jak se Eleanor polekala. „Ano, to je on," prohlásila. „To je Šaga. Co uděláme? Doufala jsem, že se Gaal spletl a že už mi nebude křížit cestu."

Když John popisoval, co se dělo uvnitř chrámu ve vesnici, Pontifikátor pokýval smutně hlavou. „To je hluboké a temné kouzlo," řekl. „Překvapuje mě, že jste z toho vyvázli životem. Jediný člověk, který tam o své vůli může vcházet a vycházet, kromě obětovaných, je Šaga. Tím chrámem se sem dostává z města Bamah a tamtudy se do něj zase vrací."

„Proč se ti vesničané chovají tak - jako by byli v moci nějakého kouzla?" zeptal se John.

„No ano. Kouzlo. Žijeme pod stálou hrozbou kouzel a jejich moci," odpověděl vzrušeně Authentio. „Očarování. Černá magie. Dnes jsou všechny děti, které se narodí pod nadvládou Kruhu devíti, očarovány hned při narození. Stávají se loutkami v rukách Kruhu, který je řídí za pomoci Šagy a Hocoína, dvou hlavních čarodějů v zemi. Ale to kouzlo - to je vlastně vláda strachu - strachu ze smrti."

John na něj hleděl nechápavě: „Strach? Strach ze smrti?"

„Ano, opravdu. Ten, kdo vládne Kruhu devíti, nosí u pasu klíče. Říká se jim Klíče trápení. To on zabíjí. Je to Duch nenávisti. Nese jméno „Ten, kdo má v moci smrt". Někteří z nás, kdo patříme mezi horské kmeny, se mu dokázali postavit a vystoupit proti Kruhu devíti. Přesto však je jeho moc obrovská. Ty, kterým vládne, zmrazuje hrůzou a ovládá tím, že z nich udělá nemyslicí tvory. Přesně to jsi viděl u vesničanů."

„Nezdálo se, že by měli strach."

„Možná že ne. Přesto se však bojí."

„A co je to ten Kruh devíti v městě Bramah?"

„Bamah, ne Bramah," opravil ho Pontifikátor.

„No dobře - Bamah. Ale co to je?"

Drak se zhluboka nadechl. K Johnové hrůze při tom z jeho nozder vyšlehly plameny a ožehly skálu poblíž místa, kde se plošinka lomila. Po chvíli řekl: „Zkuste to! Vidím, že je vám zima, tak jsem ji pro vás ohřál!"

Eleanor se uchichtla. John opatrně zkusil skálu rukou. Byla asi tak horká jako staříčkový radiátor na horkou vodu. Dalo se na ní sedět. Vděčně se na ní usadil se zkříženými nohama, dlaněmi se při tom opíral o teplý kámen.

Drak si odkašlal. Znělo to jako vlak ve vzdáleném tunelu. „Ehm! Přesně tak Kruh světla ve městě Bamah má dlouhou a značně složitou historii..."

Když mluvil asi minutu a používal při tom stále delší a delší slova, John ho přerušil: „Prosím tě - jestli ti to nevadí. Nesnáším dějepis! Mohli bychom tuhle část vynechat? Začínáš mluvit jako encyklopedie. Pověz mi jenom nejdůležitější fakta."

Authentio ho vystrašeně přerušil: „Neurážete ho, pane! Je to loajální drak a ví opravdu mnoho věcí!"

Drak na nějaký okamžik vypadal dotčeně a zdálo se, že nehodlá ve vyprávění pokračovat. Nakonec si však vzdychl a řekl: „Kruh světla je mocná skupina devíti - jak bych to řekl - nemateriálních bytostí, které v současnosti ovládají z nového hlavního města Bamah celou zemi. Říkáme jim Démoni."

„Jsou to duchové?"

„Ne, nemůžeme je nazvat jednoduše duchové. Jak bych to jen vyjádřil? Možná by se dali popsat jako velice mocní duchové. Duchovní stvoření? V každém případě jsou to oni, kdo svými kouzly učinili z vesničanů spící hlupáky, aby mohli regentský rod lépe ovládat."

„Regentský rod?" opakoval John se zachmuřeným čelem.

„Potomky Regentů - těch bytostí ze Zahradního pokoje, na něž si určitě dobře pamatujete. Regentský rod je protějškem lidí z vašeho světa."

Johnovi se na několik okamžiků prudce rozbušilo srdce: „A ten Šaga? Vypadá velice důležitě," řekl třesoucím se hlasem.

Eleanor přikývla. Rty měla bezbarvé a prsty se jí trochu třáslly: „Gaal řekl, že se s ním musím ještě znovu setkat. Vlastně povídal, že budu mít co dělat s jeho uvězněním. Mám z toho strach."

„O tom jsi něco povídal už včera," obrátil se John na draka. „A říkal jsi také, že se má poklad donést do věže Geburah. Ale proč? A proč ho musím nést já?"

„Proč vy? Lze předpokládat, že je to proto, že si vás s Eleanor vybral k tomu úkolu sám Gaal," odvětil Pontifikátor.

Eleanor zhluboka vzdychla a ozvala se: „Gaal mi řekl dvě věci. Jednak že se ty drahocenné věci musí dopravit do věže, aby tam byly bezpečně uloženy. Potom řekl, že se nám v tom Šaga bude snažit zabránit a bude je chtít získat. A tady se uplatní ta druhá věc. Tyto

poklady mají kouzelnou moc a my ji můžeme použít na obranu proti jeho kouzlům. Neřekl mi však jak. Jenom se zmínil o tom, že nám na cestě prokážou dobrou službu a jednoho dne že přemůžeme Šagu tím, že ho chytíme do vlastního obrazu."

Odmlčela se a otrásla hrůzou. „Gaal však říkal, že mám jít s někým, kdo se nazývá Strážce meče. Kdo nebo co je Strážce meče?"

„Ty chceš říct, že to nevíš?" zeptal se John.

„Ne. Jak bych mohla?"

Pontifikátor zahučel: „Hm! Strážce meče se mnou přece včera za vaší přítomnosti vedl dost dlouhou debatu o své totožnosti."

„V mé přítomnosti?"

„Je pravda, že vy jste byla zrovna zaneprázdněna vykopáváním toho tolik diskutovaného pokladu..."

„Aha - tehdy. To jsem opravdu neposlouchala, o čem jste tam vy dva rokovali."

„Kdybyste poslouchala, tak byste teď věděla ..."

John mu skočil do řeči: „Já jsem Strážce meče. Ten titul jsem dostal, když jsem tu byl minule."

Na Eleanorině tváři se pomalu objevil výraz potěšení: „Ty?" řekla s údivem. „Nikdy mě nenapadlo, že by Gaal na takovou cestu mohl poslat nás dva."

„Zase ten Gaal. Nevím, kdo to je," řekl John. „Jak to, že mi může jen tak něco přikazovat? Přišel jsem sem ze své vlastní vůle a nikdo mě nedonutí, abych tu dělal něco, co nechci."

Authentio se zasmál: „Ani já neznám Gaala dobře. Ale podle mě je to pozoruhodná osobnost. Vy jste si sám zvolil cestu sem? Tomu bych se divil. Spíš podezřívám Gaala, že vás sem dopravil."

Na to John nepomyslel. Mohl sem snad nejít? Chytil se snad do pasti, když udělal těch několik rozhodujících kroků na jezeře Black Sturgeon?

„Z filozofického hlediska je to zajímavý moment," řekl drak. „Abychom mohli rozvinout diskusi, vycházejme z toho, že rozhodování, jestli sem přijdete, bylo ponecháno zcela na vás. Před chvílí jste mluvil o návratu do Kanady. Můžete se rozhodnout a o své vlastní vůli se vrátit - bude to podobný čin vaší vůle, jako když jste přišel sem?"

John tu jen tak stál, ale když mu úplně došla Pontifikátorova slova, pocítil ledovou slabost a udělalo se mu zle. Až dosud byl přesvědčen, že jediné, co musí udělat, je najít Eleanor a vrátit se s ní domů. Ale ve skutečnosti se ukázalo, že návrat zpět bude větším problémem, než si původně myslel.

„Gaal tě nechtěl podvést ani polapit," prohlásila pomalu Eleanor. „Takový on není. A já jsem ráda, že jsi přišel, John. I když se bojím, jsem ochotna - aspoň si myslím, že jsem ochotna jít do města Bamah a do Věže."

„Ale proč?" otázal se John. „Proč tam musíme jít? Nevadilo by mi, kdybych se znovu podíval na ostrov, ale proč je to tak důležité?"

„Podle mé matky," řekl Authentio a usadil se pohodlně na skále, „se poklad ztratil, když jej ukradli nepřátelé Gaala..."

„...a Tvůrce," přerušil ho Pontifikátor.

Authentio pokračoval: „Proctví říkají, že bude hrát důležitou roli v další historii země Anthropos. Matka mi řekla: ‚Dokud neuzraje čas, je věž Geburah jediným bezpečným místem, kde mohou být uloženy tak důležité předměty.‘"

„Přesně tak, přesně tak," potvrdil Pontifikátor. „Ale jestli mi všichni dovolíte, abych se vyjádřil trochu epigramaticky, řekl bych: ‚Chraňte poklad a budete ochráněni. Střežte ho svými životy a budete ohlídáni.‘"

„Ale co to má znamenat?" ptal se John.

„Mluvím jako věštec," prohlásil Pontifikátor s nosem nahoru.

John se ušklíbl: Pontifikátor je nemožný. Rozhodl se změnit téma. „Ale proč potom musíme jít do města Bamah?" zeptal se.

„Aha, ano, Bamah. Bamah je starobylé město zla. Bamah - hlavní město zla v zemi Anthropos," pronesl Pontifikátor se zřejmou snahou přednést další řeč. „Zlověstné město v pravém smyslu slova. Vy tam musíte jít, abyste uvěznil čaroděje Šagu. Gaal sám si to vyřídí s Kruhem devíti. Ale Šaga i jeho obraz jsou ve městě Bamah. Proto váš úkol začíná právě tam."

„Předpokládám, že Šaga bude šťastím bez sebe, až nás uvidí," zavrčel John.

Authentio na něj pohlédl s přivřenými očima: „Teď není čas na žertování. Pokud to, co říká moje matka, je pravda, Šaga vás očekává. Už dlouho toto proctví zná. Ne, nebude vás vítat. Divili jsme se, co dělá tady ve vesnici. Teď už je jasné, že vás hledal, protože si přibližně určil čas i místo toho, kde se objevíte. Myslel si, že se zbavil Eleanor, když ji proměnil v psa, a podobně asi plánoval vaše zmizení. Nebudete to mít snad nedostat se do měst a Bamah. Teď už ví, že jste v zemi Anthropos a že se nalézáte někde poblíž vesnice."

John si povzděchl. Kdesi hluboko v mysli uznával, že to, co mu tady ostatní říkají, je pravda, že se hned teď nemůže vrátit zpět do Kanady a že byl i s Eleanor vybrán, aby vykonal důležité poselství. Skutečně to byla pocta. Ale bylo těžké to všechno najednou přijmout.

„Možná máte všichni pravdu," řekl. „Ale já se teď o tom nechci bavit. Ponty, příteli, nechtěl jsem být na tebe hrubý - nevadí ti, že ti tak říkám?"

„Pokud tím jménem stvrzujete mezi námi přátelství – potom ano, rád ho přijímám," řekl drak.

„Fajn, Ponty, to maso včera večer bylo senzační. Ale nemohli bychom teď dostat něco k snídani?"

Daleko odtud v chrámu města Bamah seděl v čele dlouhého stolu z tmavého tvrdého dřeva bělovlasý stařec. Kolem stolu stály židle a za nimi byly stěny obložené knihami. Stařec seděl vzpřímeně a upřeně hleděl na malbu v zlatém rámu, která před ním ležela na stole. Byl to jeho vlastní obraz - tak skutečný, jako by se díval na sebe do zrcadla. Bez ohledu na krásy byla tvář na obraze krásná a nehledě na výraz krutosti a bezohledné moci, zračící se mu kolem nosu a úst, byla přitažlivá. Bleděmodré oči byly chladné, ale pokud jste se dívali na tvář jako celek, mohli jste říct, že se usmíval přívětivě, téměř vesele.

Muž zvedl ruce nad obraz, až jej dlouhé rukávy zakryly jako opona. Ty bledé ruce se trásly a jeho úsměv nahradil pohled naprostého soustředění. Potom mu ze rtů splynula tiše zpívaná melodie, která neustále zesilovala. Jak zpěv sílil, ruce se mu trásly stále více, až se mu nakonec obličej zkřivil, pokryl potem a ruce sebou divoce a nekontrolovatelně trhaly. Poté s posledním výkřikem klesl zjevně vyčerpan na židli. Na obraze před ním už nebyla jeho podoba, nyní tu bylo pouze stejnoměrně šedé plátno ve zlatém rámu. Čaroděj Šaga pro sebe vytvořil skrýš v případě nebezpečí, kde ho nikdo, dokonce ani Kruh devíti, nemohl dosáhnout.

Vypadalo to, že několik minut sbírá síly, zatímco se mu zklidňoval dech. Oči však měl sklopené, takže trvalo nějakou chvíli, než si všiml, co se děje nad židlí na druhé straně stolu. Začal se tam srážet jakýsi opar, který na sebe pomalu nabíral tvar obrovské, smrtelně bledé postavy zvláštní krásy, která převyšovala i krásu starcovu. Zdálo se, že ta postava sedí, ne na židli, ale na nějakém neviditelném sedadle, takže se tyčila na úrovni stolu. Spodní část jeho těla nebylo

vidět. Horní část byla tak obrovská, že hlavou téměř dosahoval stropu. Kdyby tu byl John, okamžitě by poznal Vládce Běsa.

Stařec zvedl oči a smrtelně zbledl. Vládce Běs se ozval: „Tak už jsi to dokončil, Šago!“

Šaga se roztrásl. Cítil se jako pták, kterého hypnotizuje svým pohledem had. „Můj Vládce Běs!“ vydechl.

„Abys to mohl dokončit, ukradl jsi část mé síly.“

Stařec chvíli pouze hleděl před sebe a neodpovídal. Občas pohnul bledými rty, jako by chtěl něco říct, ale nevyšel z něj ani zvuk. Konečně se trochu sebral. Na tváři se mu objevil zdvořilý, bázlivý úsměv, když zašeptal: „Naučil jsi mě vše potřebné k tomu, jak ukrást sílu. Já... jsem ti chtěl ukázat, jak dobře jsem se to naučil.“ Se zoufalým úsilím donutil ruce, aby se mu přestaly třást, tím že si jednou rukou podržel druhou. Nesklopil oči, naopak se mu do nich začal znovu vracet ustrašený život. Byly to oči psa, který doufá, že mu jeho pán odpustí, ale zároveň se v nich objevuje i záblesk, který hrozí a svědčí o případném odporu. Několik minut, zatímco se měřili pohledy, nepadlo ani slovo. Poté starý čaroděj sklopil zrak. Neposlušnost se z jeho zraku ztratila a místo úsměvu se mu v tváři objevila čistá hrůza.

Vládce Běs znovu promluvil: „Opět se tu objevil Strážce meče.“

„Ano, můj pane, Strážce meče je opět tu,“ ozval se čaroděj tichým, chvějícím se hlasem.

„Vypátral poklad a pronikl do jednoho z našich chrámů, z něhož se mu dokonce podařilo úspěšně utéct. Šago, ten poklad patří mně, stejně jako mně patříš i ty.“

„Ano, pane,“ spíš zašeptal než pronesl čaroděj.

„Musíš Strážce meče zničit a přinést mi sem můj poklad. Nesmíš dovolit, aby ho donesl do věže Geburah.“

„Rozumím, můj pane. Ale, pane, toho chlapce chrání Gaal a ...“

Z hrdla Vládce Běsa unikl zuřivý výkřik. Pod tím zvukem se zatřásly stěny a knihy popadaly z polic na zem. Stůl se nejisté pohnul a židle, na níž čaroděj seděl, s ním málem přejela celý pokoj. Zoufale se zachytil oběma rukama pohybujiho stolu a oči se mu rozevřely hrůzou. Řev se proměnil ve slova: „Věz, čaroději, že já a pouze já vládnu v zemi Anthropos. A já ti říkám, abys toho chlapce zničil. Nebo ti odejmu veškerou moc.“ Řev i ostrá slova pomalu utichala.

Běs se zahleděl na krčícího se čaroděje a teprve po chvíli pokračoval. Když znovu promluvil, tvářil se opět bezvýrazně a hlas měl tichý: „Vím, že už jsi naplánoval, jak s tím klukem zatočit. Co připravuješ, můj dobrý pane Šago?“

Hlas se Šagovi ještě třásl, ale myslelo mu to už dobře: „Střežíme všechny cesty. Brány jsou zavřené. A já sám si беру na starost horské kmeny.“

„A jaké máš plány, co se týče lesa, Šago?“

Třesoucí se čaroděj se nadechl. Ačkoliv pociťoval strach, znovu se mu v hlasu ozval tón vědomého odporu: „Les budeme sledovat neobyčejně pečlivě, pane. Cesta, která vede skrz les, zřejmě bude tou pravou, po níž se jeho milost Strážce meče vydá, pokud bude chtít dojít do města Bamah. Celá staletí jsem v lese chystal různé pastí, především s ohledem na něho. Teď už je vše připraveno.“

Přes krásnou tvář Vládce Běsa pomalu přeběhl úsměv. „Já už se se Strážcem meče znám velice dlouho,“ řekl. „Budu mít obzvláštní radost z toho, až budu moci sledovat, jak s ním naložíš. Pokud to vykonáš k mé spokojenosti, Šago, nebudu tvé moci klást žádné překážky.“

Nato náhle zmizel a čaroděj zůstal sám. Na okamžik se zahleděl na neuklizenou podlahu, kde na sobě ležely rozházené knihy a rukopisy. Několik minut zuřivě klel, ale potom se mu ve stále ještě vystrašených očích objevil úsměv: „Víš toho málo, Vládce Běsi. Zabij si Gaala, jestli musíš. Ale ten chlapec - a poklad - budou moje. A já sám je dopravím do věže Geburah, kde ke mně nebudete mít přístup ani ty, ani Nejvyšší panovník. Čekám už tisíce let, ale pomocí pokladu ovládnou celý svět, celou zemi Anthropos. A ty se třes, ať jsi jakkoli nesmrtelný.“

Tanec jilmů

Během snídaně toho John moc nenamluvil, ale když dojídal, uvědomil si, že nemá na výběr - bude muset jít do města Bamah. „Jak je to daleko?“ zeptal se konečně.

„Budeme muset jít pěšky. Cesta odtud vede na jihovýchod a trvá asi měsíc,“ řekl Authentio, „alespoň tím tempem, kterým půjde Vaše Milost. Není to daleko od Velkého mostu přes řeku Rure. Naše vesnice leží na půli cesty.“

„Tempem, kterým půjde moje Milost?“ otázal se John, jako by ho to urazilo.

„Authentio je běžec,“ vysvětlovala Eleanor. „Jednou běžel celých pět týdnů. Běhá z jednoho konce země Anthropos na druhý a nosí Gaalovým přívržencům zprávy. Gaalovi nepřátelé ho stále pronásledují!“

John závistivě pohlédl na Authentiovo štíhlé, svalnaté tělo. Měsíc chůze! Dobrá, čím dřív se vydají na cestu, tím lépe. Bylo by příjemnější, kdyby je mohl doprovázet i Ponty. I když Johna rozčiloval, bylo by přece jen bezpečnější mít ho u sebe. Ale to nebylo možné.

„Má práce je tu skončena,“ řekl drak slavnostně. „Přináší mi určité uspokojení, když vám mohu oznámit, že jsem splnil všechny nepříjemné povinnosti, které mi byly svěřeny, a že jsem se přesvědčil, že se poklad dostal do pravých rukou. Gaal mi přikázal, abych, až to tu skončím, ho vyhledal ve městě Bamah a vše mu pověděl. Odlétám, dokud je ještě světlo.“

„Ponty, proč nás jednoduše nevezmeš s sebou? Bylo by to mnohem jednodušší než jít pěšky,“ navrhoval John.

„Mladý pane,“ odvětil drak, „já jsem drak a ne hromadný dopravní prostředek. Nevozím žádné pasažéry, jako kdybych byl nějaký okřídlený kůň. Mimoto jsou mé šupiny tvrdé a pečlivě naleštěné. Jízdu na draku nelze přirovnávat k jízdě na koni. Jak by se vám líbilo, kdybyste mi sklouzl ze zad a spadl stovky metrů dolů, což by určitě byla vaše smrt?“

Nedlouho poté je drak opravdu opustil. Vznesl se v čistém ranním vzduchu vzhůru, zatímco mu všichni mávali a volali na něj sbohem. Authentio se otočil k Johnovi a Eleanor. „Cesta na náhorní plošinu, kterou vidíte před sebou, je drsná a strmá,“ řekl. „Nevedou tam žádné stezky. Ale jakmile se už jednou dostaneme na plošinu, nebude to tak hrozné. Musíme vyrazit co nejdřív. Jinak by nás Šaga nebo jeho přísluhovači brzy našli. Až dojdeme do naší vesnice, budete vy dva muset sami pokračovat do Bamahu. Možná s vámi budu moci jít celou cestu - ale ještě to nevím.“

Za hodinu už byli na cestě. Královské jablko nechali v truhličce. Uložili ji i se železným klíčem do koženého vaku, který nesla Eleanor, bez ohledu na jeho váhu, na rameni. John nesl knihu, která byla ještě těžší. Authentio ji přivázal popruhy na Johnova záda. On sám nesl ve dvou rancích, zavěšených po čínském způsobu na dlouhé tyči, jejich další zavazadla. Byly v nich kotlík na vaření, troud, zásoby jídla, vak s vodou, oka na chytání zvěře a háčky na ryby. Luk měl přehozený přes záda a na levém rameni mu visel toulec se šípy.

Nejdřív museli strmě vystoupat z údolí, které navazovalo na fjord. Byla to těžká cesta a John s Eleanor chvílemi propadali zoufalství, protože se obávali, že takhle měsíc pochodu nepřežijí. Když konečně zdolali skalní stěnu, vyhnuli se vesnici tím, že se na kopec vyškřábali hustým lesem.

Authentio byl veselý a povzbuzoval je. „Teď je to těžké," pronášel neustále. „Ale takové to bude pouze dnes. Můžete odpočívat tak často, jak si přejete."

Krátce před setměním začaly stromy řídnout. Najedli se na okraji plošiny, kde už bylo stromů míň a byly nižší než ty, které pokrývaly svahy kolem fjordu. „Tady nahoře míň prší," vysvětloval Authentio. Tady se už objevovaly jen shluky kosodřeviny.

V ní také strávili svou první noc. Authentio našel mýtinku a ukázal jim závěje suchého listí, které se tu daly sem tam najít. Vytvořili si z nich nezvyklé lůžko, ale protože mýtinka byla ze všech stran krytá, bylo jim celkem teplo. John ani Eleanor však té noci mnoho nespali. A Authentio ještě ke všemu chrápal.

Potom se už po další dva týdny jejich pochodový plán téměř neměnil. Náhorní plošina nebyla úplně rovná (jak si John vždycky představoval), ale byla to mírně se vlnící, trávou porostlá step, ze všech stran obklopená vzdálenými, sněhem pokrytými vrcholy.

„Takhle to vypadá téměř po celou cestu do města Bamah," pověděl jim Authentio. „O kus dál step přechází v poušť, ale nakonec je zase zalesněná." Authentio byl odborníkem na to, jak žít z darů země. Kolem se vyskytovala spousta malých, králíků podobných hlodavců, kterým Authentio říkal ušáci. V noci na ně líčil oka a ráno je pekl v hlíně a jílu, takže po upečení se z nich se spečeným jílem stáhla i kůže. Staly se jejich stálou potravou společně s několika ptáky a se spoustou lesních plodů a oříšků. Sem tam ulovili v poloslaných tůňkách a mělkých jezírcích, která se nacházela po celé plošině, nějaké ryby.

Authentio jim často vyprávěl různé příběhy ze země Anthropos, ale neustále se přitom vracel ke sporu mezi Gaalem a Vládce Běsem. „Stalo se to za časů mého dědečka," povídal jednoho dne. „Lidé už zapomněli na Tvůrce a stále víc podléhali čarodějům a kouzelníkům. Chodili se s nimi radit a dávali jim za to peníze. Potom - a nikdo vlastně neví, jak se to stalo, jenom že je za to zodpovědný Šaga - se jednoho dne objevili jejich páni, démoni. Myslíme si, že právě Šaga přivedl demony sem na zem. Udělali si otroky z poloviny Matmonů a potomků Regentů."

„Chceš říct, že je očarovali svými magickými kouzly?“ zeptala se Eleanor.

„Ano, paní. Tak bylo vybudováno město Bamah. Odvedli mnohé Matmony z jejich vesnic a nahnali je na stavební práce.“

„Pracují opravdu dobře,“ řekl John.

Eleanor řekla: „A myslím, že jsou opravdu milí.“

„Viděla jsi je?“ otázal se John.

„Jsou jako trpaslíci. Nebo skřítci. Jsou malí a spoří a nosí dlouhé vousy. A žijí velice dlouho!“

Poté nastalo dlouhé ticho, kdy kráčeli po nepevném šterku. Nakonec se nejistě ozval John: „Šaga přivedl na zem demony. Co to znamená?“

„Můj pane, ani já pořádně nevím, co ta slova znamenají,“ řekl nerozhodně Authentio. „My někdy říkáme, že je povolal na zem. Má to co dělat s černou magií.“

„Znamená to, že má velkou moc?“

„Vždycky měl větší moc než jakýkoliv jiný čaroděj. Stále pátrá po způsobech, jak by získal ještě větší moc, ale nevěřím, že ví, co přímo dělá nebo odkud ta moc přichází. Myslím, že s ní pouze experimentuje. V průběhu jednoho kouzla náhle sestoupili na zem démoni. Já věřím tomu, že je povolal na zem pouze náhodou. Démoni mají svého vůdce, který je tu také.“

„Tím myslíš Vládce Běsa?“ otázal se John.

„Jak to víte?“

„Několikrát jsem se s ním setkal, když jsem tu byl minule.“

Authentio pohlédl udivenýma očima na Johna, ale chvíli nic neříkal. Poté zamumlal: „Vládce Běs je Gaalův největší protivník. Jeho strážci po něm všude pátrají. Ale dostali příkaz, aby ho nezaťkali - aspoň dosud ne.“

„Všichni tu stále mluvíte o Gaalovi,“ rozvažoval John. „Kdo to vlastně je?“

„Pochází z rodu Regentů,“ pokrčil rameny Authentio.

„Odkud je?“

„Odněkud ze země Anthropos, pane. Já to přesně nevím. Říká se, že v boji na život a na smrt zlomí moc Vládce Běsa. Proto je Běs jeho zapřísáhlým nepřítelem.“

„Proto je Gaal tak zvláštní?“

Authentio se široce usmál: „To se s ním musíte sám setkat, promluvit s ním a pohlédnout mu do očí.“ Potřásl hlavou a neustále se usmíval. Víc však už neřekl.

Tak to pokračovalo den za dnem. Puchýře, které si udělali v prvních dvou dnech, se jim brzy zahojily a svaly už je nebolely. Počasí bylo stále mírné, takže v noci spali pod hvězdami. Kdykoli přišli k nějakému jezeru, mohli se celí umýt.

Postupně poznávali Authentia a oblíbili si ho. „Kolik je ti let?“ zeptal se ho John s obdivem jednou ráno.

„Už jsem na světě devatenácté léto, pane.“

„Máš už nějakou lásku?“ zeptala se Eleanor. (V té době se v Kanadě mluvilo o láskách nebo snoubenkách, nikoli o příteli a přítelkyni nebo prostě o klukovi a dívce, s kterými chodíte.)

Authentio byl zřetelně v rozpacích: „Co tím myslíte?“

„Myslím tím, jestli jsi zasnoubený nebo něco podobného?“

„Souvisí to nějak se svatbou, má paní?“ Authentio se trochu začervenal.

„Ano.“

Nesměle se usmál: „Starší z naší vsi mi vyberou nevěstu. Musím počkat, až mi bude dvacet let.“

„Aha! To by se mi asi nelíbilo,“ řekla Eleanor. „Chci říct, že by se mi nelíbilo, kdyby za mě vybíral nevěstu někdo jiný a nutil mě si ji vzít.“ Následující rozmluva trvala hodinu nebo dvě. „Bydlíš sám, nebo s rodiči?“ zeptala se nakonec Eleanor.

„Můj otec před dvěma roky zemřel. Žiju s matkou. Lidé jí říkají vdova Illith.“

„Jaká je?“

„Je malá a jemná. Ale v její malé šedovlasé hlavě se skrývá moudrost věků.“

Příroda kolem nich i čerstvý vzduch, který dýchali, neustále oživovaly a obnovovaly jejich sílu, takže postupně na Šagu zapomínali. Zlo a hrůza jim připadaly velice vzdálené, nechtělo se jim v něco takového věřit. Ale třináctou noc (Eleanor tvrdila, že to nebyla jen náhoda, i když John prohlašoval, že je hloupá.) zažili něco hrozného.

V malém lesíku rozdělali oheň a uložili se kolem něj ke spánku. Rychle usnuli a zdálo se, že všichni tři spí hlubokým, bezesným spánkem. Ozařovalo je měsíční světlo. Ale nesvítilo jen na ně, nýbrž i na zlověstné dění kolem nich. Kdyby mohli sledovat, co se děje, viděli by, že jilmy kolem nich se probudily a protahovaly si své ospalé údy. Viděli by, jak se k nim jilmy ze všech stran pomalu přibližují, jak se brodí pásy měsíčního světla a stínu směrem k spáčům. Stromy si trochu povytáhly kořeny ze země, takže je měly navrchu očistěné, a vypadaly jako lidé brodící se hlubokou vodou. Pomalu a těžkopádně se pohybovali směrem k spící trojici.

Jak šly, tichounce si zpívaly hluboký, mručivý nápěv, kterému ostatní stromy v lese odpovídaly buď praskáním, nebo sténáním. Blízký dub nařikal: „Vzbuďte se, mladí lidé, vzbuďte se, než vás překvapí smrt!“

John se pohnul, obrátil na bok a spal dál. Bylo mu chladno, ale ani chlad, ani okolní zvuky ho neprobudily. Jiné stromy pomalu sklonily své větve a napjaly se v kořenech, jako by chtěly zasáhnout a zabránit jilmům v postupu. Les byl celý zburcovaný, probuzený a neklidný. Ale protože pouze jilmy měly sílu osvobodit se ze země, nikdo jim v jejich postupu ke třem spáčům nebránil.

Nebo téměř nikdo. Dvakrát nebo třikrát se ozval praskot dřeva, když se dub, jedle nebo buk naklonily dopředu, aby svými větvemi zachytily pohybuující se jilmy. Ale ty se mohly ohnout zpátky téměř až k zemi a uniknout tak objetí starších stromů.

Brzy vytvořily uzavřený kruh. Spojily své větve dohromady jako tanečníci, kteří si v kruhu dají ruce na ramena. Tanec jilmů začal. Jejich nápěv se změnil a zrychlil, jak tancovaly jednou doleva, podruhé doprava kolem spících postav.

Jejich tanec pokračoval víc než hodinu, až se s Johnem stalo to, co s mnoha lidmi před probuzením - začal se mu zdát sen. Stál na zamrzlém jezeře Black Sturgeon. Byl tu průhledný led, který zářil jako zrcadlo. John se chtěl podívat na svůj odraz hluboko v jezeře. Ke své hrůze však uviděl prsty jakéhosi obra, které zesponu uchopily jeho obraz, jako by ho chtěly stáhnout do hlubin. Když vzhlédl, spatřil, že ve skutečnosti se obrova ruka na něj sápe z nebe nad ním.

Vykřikl hrůzou a probudil se do ještě větší hrůzy tančících jilmů. Vzbudila se i Eleanor a stejně jako John vyskočila a propadla se mezi něco, co vypadalo jako otvor mezi dvěma kmeny stromů. „Authentio! Authentio! Něco se děje!“ Authentio se vyškrábal na nohy a podobně jako děti si okamžitě začal hledat cestu ven. Bylo to však marné. Znovu a znovu se vrhali do prostoru mezi dvěma kmeny, který se před nimi vždy uzavřel. Authentio to brzy vzdal a začal sledovat pohyb stromů.

Celí vyčerpání, udýchaní a bez sebe hrůzou toho nakonec John i Eleanor nechali. „Co budeme dělat?“ vzlykala Eleanor.

„Poklad,“ zamumlal pro sebe Authentio. „Možná by šlo...“ Vtom se s výkřikem vrhl ke kořenům dvou jilmů, pod nimiž rychle mizely jejich tlumoky, jak se stromy přes ně přibližovaly k naší trojici. Popadl několik nejbližších zavazadel a vyrval jim je zpod kořenů. Postrčil je dozadu k popelu z vyhaslého ohně ve středu kruhu. „Poklad...“ zajíkl se. „Má přece moc. Možná...“

Naštěstí všechny tři části pokladu byly mezi věcmi, které hodil k ohni. Roztřesenými prsty vytáhl z Eleanoriníma batohu klíč a kouli, držel je nejistě v rukou a zoufale šeptal: „Jak máme vyvolat jejich kouzelnou sílu?“

John však z popruhů vyškubl velkou starou knihu zákonů a dějin země Anthropos. Kniha mu přitom upadla rozevřená na zem. Oslepující záblesk jasného, zářivého modrého světla naplnil celý les. Všichni si instinktivně zakryli oči. Stromy se najednou zachvěly, se sténáním si rozpletly větve a začaly couvat. Když byli poutníci schopni opět vidět, fascinovaně pozorovali pomalý potácivý pohyb vzdalujících se stromů. „Podívejte se na ostatní stromy,“ řekla Eleanor. „Ony skutečně vědí, co se děje!“ Žádný strom nebránil jilmům v ústupu. Místo toho se uhýbaly svými kmeny i větvemi, aby jim mohly projít přímo kolem nich.

Authentio vyskočil dopředu a zavřel knihu. Kolem nich se znovu rozprostřela předjití temnota. „Pane a paní, jsem si jistý, že už se nemusíme ničeho obávat,“ řekl.

Nasbírali další dřevo a zapálili znovu oheň. Sedli si kolem něj a vzrušeně si povídali, zatímco se na obloze pomalu objevoval úsvit. „Slyšel jsem už o takových věcech,“ řekl Authentio, „ale nikdy ne tak daleko od města Bamah.“ Zamračil se. Jeden člověk mi o tom povídal.

Opakoval mi verš, který by měl podle něj chránit člověka proti stromům."

*Hlídku jsem vzdal
Ležel jsem
a bezstarostně spal
v těchto hodinách noci.
Zůstal jsem bez pomoci.
Vinu svou nevyvracím.
Ke Gaalovi milosrdnému
se obracím.*

„To zní, jako bys nesměl nikdy usnout," pronesl zachmuřeně John.

„Kdyby se to stalo v lesích poblíž města Bamah, tak bych to chápal," řekl Authentio.

„Protože se to stalo tady, bylo to za určitým záměrem."

„Co tím chceš říct?"

„Myslím, že je to práce Šagy, můj pane. Měl v plánu vás zahubit."

„Zahubit?" opakoval John.

„Každý, kdo je chycen do tohoto kruhu, zemře, pokud nezlomí kouzlo."

„Jak by mohl vědět, že jdeme touto cestou?" zeptala se Eleanor.

„Možná si nebyl jistý, i když tahle cesta je nejkratší. Nejspíš rozprostřel své sítě hodně doširoka. Jsou připraveny na mnoha cestách. Obávám se, že se s ním setkáte ještě víckrát." Povzdychl si. „Vypadá to, že vaše další cesta bude dost nebezpečná. Je moc dobře, že máte všechny ty poklady s sebou."

„Ano," zašeptal John. „O tomhle tedy mluvil Ponty. Říkal, že nám byly poklady svěřeny k naší ochraně stejně, jako my máme chránit je. Tomu, že my máme dávat pozor na poklady a dopravit je do věže jsem rozuměl, ale pořádně jsem nechápal, jak by ony mohly chránit nás. Ted' už to, myslím, vím."

Eleanor zbledla ve tváři: „Vůbec se mi nelíbí představa, že se na cestě setkáme ještě s nějakým takovým nebezpečím jako dnes v noci."

6.

Strom v srdci pouště

Čaroděj Šaga a Pán démonů, Vládce Běs, byli opět spolu, tentokrát ve velkém chrámu města Bamah, ale teď byla místnost značně větší a stěny byly pokryty závěsy, šaga seděl na zlatém trůnu, zatímco Vládce Běs čněl nad ním a vyzařoval moc a zlověstnou sílu. Běs promluvil jako první a usmíval se přitom: „V hodinách před úsvitem jsem pocítil úbytek síly. Ty jsi o tom věděl?”

Šagův obličej byl bez výrazu. Promluvil klidně a zdvořile: „Samozřejmě, můj pane. Všemmu jste mě výborně naučil. Byla to, jak jistě víte, síla prýštící z Knihy. Brzy ji budeme mít pod zámkem.”

„Jseš si tím jistý?”

„Naprosto, můj pane,” v tváři byl bledý a hovořil opatrně, nebylo však na něm vidět žádný strach.

„Víš, kde se přesně nachází skupina Strážce meče?”

„Přesné místo, pane - to nevím. Víme, kam má skupina namířeno. Předpokládám, že během dvou nebo tří dnů dorazí k Taavat-Basaru. Připravil jsem s ohledem na ně jezírko. Doufám, že uznáte, že jakmile jednou chytíme Strážce meče, budeme mít v moci i poklad. Včetně Knihy. Po všech těch stoletích už den nebo dva nehrají žádnou roli,” zhluboka se nadechl a přitom bylo slyšet, jak se mu hlas zachvěl. „Máte z toho obavy, můj pane?”

Hlas Vládce Běsa zazněl chladně a bezvýrazně: „To ty máš z to ho obavy - ne já. Jak víš, pokud se Kniha jednou dostane do věže, my už k ní nebudeme mít přístup. A dříve nebo později z ní budou pořízeny kopie,” znovu se usmál. „To se nesmí stát. Pamatuj si to,” pokračoval. „Ty nejsi nesmrtelný - dosud.”

Proběhla minuta, než Šaga odpověděl. Zdálo se, že nemůže vystát úsměv svého mistra, ale stále ještě ovládal hlas: „Buďte ujištěn, že všechny tyto věci vedu v patrnosti. S věží mám své vlastní plány, o nichž si můžeme promluvit později. Mezitím máme dost starostí s městem - a potomkem Regentů, Gaalem.” Když pronesl jeho jméno, pocítil napětí. Zařal ruce do opěradel trůnu, jako by se tak chtěl chránit před řevem, který se při zmínce o Gaalovi minule ozval.

Při slově Gaal tvář Vládce Běsa ztemněla: „Gaal! Stále na svobodě. Hořím touhou zničit a zahubit toho uzurpátora. Slyšíš mě, Ságo? Stravuje mě má vlastní zuřivost!” zařval nakonec, až se celá místnost otřásla návalem zlosti, jež jím zalomcovala.

Šaga zbledl. Na horním rtu a na čele mu vyrazily kapičky potu. Přesto hleděl vytrvale na svého pána, a když znovu promluvil, jeho slova, i když tichá, byla odvážná: „Nícméně se k vám stále vracejí vaše neúspěchy a straší vás. Proroctví z prvních dní země Anthropos říkají, že někdo z rodu Regentů vás zmrzačí.”

Úsměv, ten zlověstný, nenávistný úsměv se znovu pomalu navracel na smrtelně bledou tvář Vládce Běsa. Ještě stále se třásl zlostí, ale hlas mu poklesl v šepot, zatímco jeho postava co do rozměru ještě víc vzrostla. „Já nebudu neúspěšný. V nenávisti je příliš mnoho síly, než aby mě zklamala. A nenávidět jsem se opravdu naučil!"

Šaga se naklonil dopředu. Na jeho obličeji se objevil výraz rozhodnosti. Byla to tvář hráče, který hraje o všechno. „Nedokázal jste ho rozpoznat, když se tu poprvé objevil," řekl a prudce se nadechl. Pokojná odpověď jako by ho vyvedla z míry.

„To nedokázal nikdo ..."

„Vy jste ale věděl o jeho příchodu. Zavraždil jste ..."

„Zavraždil?" Vládcova ústa se radostně zachvěla. „Vražda - to je běžné opatření. Má to smysl a je to příjemné, to si už uvědomuješ i ty. Nenávist musí dojít až k vraždě a nenasytosti."

„Ale, můj pane, naši otroci nám proklouzávají mezi prsty a mizí. Kde se skrývají Gaalovi následovníci? Kde? Pane, budou nám mizet mezi prsty, dokud bude Gaal na svobodě. Doufám, že vy víte, kde je ukrývá. Kde jsou?"

Vládce Běs se zatvářil neurčitě a hlas mu až na lehký nádech krutosti zněl bezvýrazně. „Jako vůdce všech stráží bys to měl vědět spíš ty. Mám místo tebe vykonávat tvé úkoly?"

Šaga vyskočil na nohy a nebojácně se postavil proti svému mistru: „Víte, kde se skrývají, že mám pravdu? Ujišťujete mě, že víte všechno, ale někdy si tím nejsem jistý."

Zůstal stát téměř dvě minuty. Zjevně se snažil potlačit hrůzu, která se ho zmocnila a nesklopit zrak před Pánem démonů. Nakonec však jako vždy předtím oči sklopil a znovu se posadil. Tentokrát se však usmíval, i když se třásl. „Kruh devíti se domnívá, že je jich hodně," řekl. „A stejného mínění jsou i členové stráží, vycvičených z banditů. Kde se však skrývají, nám až doteď známo není. Neví to nikdo kromě mého nevyzpytatelného Pána." Vzhlédl k němu vzhůru s podlézavým výrazem: „Uznávám, že můžete mít pádné důvody pro zachování tohoto tajemství. Avšak jakákoliv informace, kterou byste nám poskytl, by všem velice pomohla."

V hlase Vládce Běsa se neozval ani náznak netrpělivosti, když mu odpovídal: „Teď jsme mluvili o tvém neúspěchu při dostižení Strážce meče. Jaký bude tvůj další krok?"

„Napříště je dovedu polomrtvé žízni k jezírku u Tavaat Basar." Když to říkal, sám pro sebe se usmíval.

John a Eleanor se ráno probudili pozdě a zjistili, že Authentio zatím už připravil velkolepou snídani i jídlo na cestu. „Hodně jsem přemýšlel," řekl, když společně snídali. „Jestli si Šaga dal práci s tím, aby připravil různá kouzla a léčky podél této cesty, možná že také poškodil mou vesnici, která leží ve směru vašeho pochodu."

Eleanor rozevřela široce oči: „Co by s ní mohl provést?"

„Dlouhou dobu jsme se na to připravovali, protože jsme věděli, že tomu dříve nebo později budeme muset čelit," pronesl pomalu Authentio. „Šaga by se mohl pokusit očarovat nás stejným způsobem jako vesničany u fjordu. Ale když naši vesníci procházel Gaal, naučil nás mnoha věcem. Vysvětlil nám, jak máme poznat příchod zla, jak se bránit temným silám a jak uniknout pokušení. Přesto se obávám, že až dorazíme, najdu přinejmenším vesnici prázdnou."

Když kolem poledne nechali les za sebou a došli do vesnice, objevili přesně to, čeho se Authentio obával. Nepřirozené ticho. Dveře i okna byly otevřené. Nikde nebylo vidět ani potomky Regentů, ani žádná zvířata. V Authentiově domku jim pohled na otevřené zásuvky, které kazily dojem celkového pořádku, vypovídal o spěšném útěku. Avšak prach na nábytku a uschlé pokojové květiny je přesvědčily, že od okamžiku, kdy obyvatelé tento dům opustili, už muselo uplynout několik dní.

Authentio byl ve tváři bílý. „Raději utekli, než aby se nechali přemoci čarovným spánkem," řekl. „Vydali se k hradbám města Bamah, aby se připojili k ostatním přívržencům Gaala. Nejspíš už tam budou."

„V Bamahu?" zeptal se udiveně John.

„Ano, v Bamahu. Hradby, které město obklopují, jsou provrtány tunely a obytnými buňkami, které jsou skryté před očima Kruhu devíti. Našli úkryt právě přímo ve středu zla."

Vypadalo to, že Authentio uvažuje správně, ale jeho výraz byl nepřítomný. „Odpusťte mi," řekl nakonec, „ale musím běžet co nejrychleji do města Bamah a nemohu počítat s tím, že se mnou udržíte krok. Moje matka ..." kouzl se do rtu a začal znovu. „Když půjdete stále na jihovýchod, přejdete krátký výběžek pouště, která začíná už několik hodin odtud. Nechte hvězdy, ať vás vedou. Numa je přímo na severu. A na jihu, jeden stupeň nad jižním obzorem, je další hvězda, kterou uvidíte - Suma. Až dojdete k výběžku pouště, bude nejlépe, když se vyspíte, a pak ji přejdete v noci. Za ní začínají opět lesy. Na protější straně pouště je přirozené údolí, které vás dovede až k cestě skrz lesy. Asi za deset dní byste mohli vyjít z lesů blízko města."

„Ty nás opouštíš?" zeptala se Eleanor.

Authentio vypadal vystrašeně. „Půjdu před vámi," řekl s těžkým srdcem, „a udělám, co budu moci, abych vás varoval před veškerým nebezpečím, s kterým se střetnu. Vy máte s sebou poklady. Používejte je." Pověděl jim toho ještě více. Ujistil se, že pochopili, kudy mají jít, podíval se, jestli s sebou mají zásoby na jeden den, ukázal jim správnou stezku, po níž se mají vydat, poté je objal a odešel. Poslední, co z něho viděli, bylo, jak mrštně a lehce utíká bez jediného ohlédnutí směrem k poušti.

V půlce odpoledne došli na okraj pouště i oni a lehli si, aby si odpočinuli. Sluníčko je zahřívalo, až nakonec upadli do nepokojného spánku. Probudili se asi o hodinu později. Johnovi se zdálo, jak se někam propadá.

Jakýsi vzdálený hřmot se rychle blížil a mohutněl. Pocit pádu ho neopustil, ani když se probudili. Připadalo jim, jako by nastoupili na jedoucí schody, které se vymkly vší kontrole. Vyškrábali se na nohy a uvědomili si, že země pod nimi se chvěje a vlní tak, až znovu padli. V hrůze se znovu pokoušeli získat rovnováhu.

„To je zemětřesení!“ vydechl John. Snažil se rozpomenout na to, co se doporučuje dělat při zemětřesení, ale nemohl si vybavit nic z toho, co o tom četl. Eleanor plakala a snažila se ho držet, takže vrávorali a kolísali spolu. Na několik minut podlehli panice. Pokoušeli se svůj strach ovládnout a bez dechu se ujišťovali, že všechno bude zase v pořádku a že se jim nic nemůže stát. Konečně se hřmot kolem ztišil.

Po zbytek dne už neusnuli. Ještě několikrát pocítili otřesy, ale už to nebylo nic proti tomu, co je vzbudilo. Odpoledne se ochladilo a oni opatrně upíjeli vodu, neboť chtěli, aby jim vydržela po celou dobu, než se dostanou na druhou stranu pouště. Byli v příliš velkém napětí, než aby měli hlad.

„Víš, zní to bláznivě, ale myslím, že mám pravdu. Země se naklonila. Po cestě budeme muset trochu šplhat nahoru.“ Cítili podivnou neochotu jít dál. Nejdřív se ujistili, že je kniha stále pevně přivázána na Johnových zádech a že se Eleanor dobře ponese klíč, královské jablko i její část zásob. Poté John řekl: „Myslím,“ze bychom měli vyrazit.“

Nehledě na drsný terén ani na to, že většina cesty vedla do kopce, proběhla první část noci veskrze příjemně. Nejdřív si povolili každý pět doušek vlažné vody z kožené láhve. Ačkoli celý den nic nejedli, žízeň a vzrušení přehlušily jejich hlad. Zbytek vody jim sloužil k tomu, aby se žízeň nestala neúnosnou.

„Viděl jsi už někdy takové hvězdy?“ vydechla obdivně Eleanor. Ze setmělé sametové oblohy na ně upřeně shlíželo tisíce rozsivcečných drahokamů. Některé hvězdy se zdály být přímo na dosah a jejich světlo bylo natolik jasné, že osvětlilo balvany i další obtížná místa pochodu. Chladný vzduch je osvěžoval, proto dýchali zhouboka.

„Pojď pomaleji. Sotva ti stačím. Nemohu popadnout dech,“ řekl John jednu chvíli Eleanor.

Ta se zastavila. „Děláš si legraci?“ zeptala se s údivem.

„Ne, proč?“

„Protože já se snažím udržet krok s tebou!“

Zasmáli se a vyrazili znovu téměř stejným krokem. Tak prošla celá noc. Dvakrát se na chvíli zastavili, když ucítili, že se jim země pod nohama chvěje. Ale dřívější velké otřesy už se neopakovaly. Později vyšel měsíc a zastínil a poněkud zahalil nádheru hvězd. Čas od času se oba poutníci krátce zastavili, aby se napili, a jejich lahve

se začaly vyprazdňovat. Postupně zmírňovali krok, protože je začala zmáhat únava. Jednou Eleanor poznamenala: „To je ale dlouhá noc. Jsou všechny noci takhle dlouhé?”

Nakonec, když úsvit zbarvil oblohu po jejich levici, vypili z lahve poslední zbytek vody. John se proto cítil vinen a začal mít obavy. Jak přežijou další den a noc v poušti bez vody? Už teď měli žízeň. Ale ani jeden z nich si nestěžoval, protože nechtěli před tím druhým projevit slabost.

Východní obloha brzy zrůžověla. „Co je to před námi?” zeptala se náhle Eleanor. „Vypadá to jako člověk - jako vysoký člověk!”

John se snažil proniknout tmou. V temnotě před nimi se opravdu rýsovalo cosi nejasného. Opatrně se k tomu přibližovali. „Je to hrozně velké,” zašeptal John, „a nehýbá se to. Vypadá to spíš jako strom.”

A opravdu to strom byl - košatý dubový strom se zeleným listím, stojící osaměle uprostřed pouště. Usedli mezi jeho kořeny s tvářemi obrácenými k východu. Zády se opřeli o kmen a pozorovali, jak obloha postupně šedne a na východě se stále víc zbarvuje rudě.

„Co tu ten strom dělá?” ptala se Eleanor. „Není tu voda, žádné jezero ani řeka. Kdyby tu byla oáza, bylo by to něco jiného.”

Sluneční paprsky se rozlévaly po obloze jako tekuté stříbro. John ; se ušklíbl: „Možná že ten strom je fata morgana. Možná že si jen představujeme, že se o něj opíráme.”

Ale Eleanor zůstala vážná: „Myslím, že je na něm něco divného, jako by tu měl být a čekat na nás.”

Slunce se pomalu zvětšovalo, jako by vzdálený páv rozevíral postupně svůj ocas. Ale John už na něj nehleděl. Vyskočil na nohy a obrátil se ke kmeni stromu. Ani nezaregistroval, že jeho stín je orámován růžovým světlem. Opatrně pohládl rukama kůru a řekl: „Víš co?”

Eleanor přestala mhouřit oči do slunce a obrátila se, aby na něj viděla: „Na co myslíš?”

„Mohl by to být Gaalův strom.”

„Co to je?”

„Strom, který má uvnitř kmene velký pokoj. Zevnitř vypadá větší než zvenku. Setkal jsem ses takovými stromy, když jsem tu byl naposled.”

„Nedělej si legraci. Jak přijdeme na to, jestli to opravdu je Gaalův strom?”

John chvíli neodpovídal. Potom řekl: „To je zvláštní. Až doposud jsem si to neuvědomoval, ale když jsi mluvila o Gaalovi, připadalo mi jeho jméno povědomé, ačkoliv jsem nevěděl proč. Zajímalo by mě, jestli Gaalovy stromy mají co dělat s vaším Gaalem? Mab je otvíral slovy: ‚Ve jménu Tvůrce.’”

„Tvůrce? Aha. Ponty říkal, že je to Nestvořený Stvořitel - nebo něco takového.” Eleanor si stoupla a oči jí rozsvítily vzrušením. „Myslíš, že bys ho dokázal otevřít? Nevidím tu žádný náznak dveří.”

„Kdo ví? Dveře tam nikdy nebyly vidět, dokud se neotevřely. Nemáme co ztratit. Na zítřek tak jako tak nemáme žádnou vodu.“

Pak na sebe chvíli beze slov hleděli. Nakonec se ozvala Eleanor: „Jestliže takové stromy existují, vsadím se, že mají co dělat s Gaalem. To je mu podobné. Doufám, že se s ním setkáš.“

John se zamyslel: „Možná že až jej požádám, aby se otevřel - víš, možná že to nebude Gaalův strom. V každém případě ...“ Nechal tu větu nedokončenou. Nato o několik kroků ustoupil a pohlédl na strom. Po chvíli řekl: „Jdu na to.“ Zhluboka se nadechl a pronesl: „Strome, přikazuji ti, otevři se ve jménu Tvůrce!“ V kmeni se pomalu rozevřely dveře.

Eleanor vydechla: „Ach ... ach!“ a rychle vstoupila dovnitř.

John šel za ní. „Funguje to!“ volal. „Funguje to! Jako tehdy! Báls jsem se, že se nic nestane ...“

„Podívej!“ Eleanor zapištěla nadšením. „Jak je to možné? Je to tu tak veliké!“

Uvnitř to opravdu bylo *veliké*. Zjistili, že stojí v rozlehlém, kruhovitém pokoji. Nedaleko dveří před oknem hledícím na poušť stál stůl. Byly na něm prostřeny sušené fíky, hrozinky i čerstvé ovoce, ovesné placičky a džbány s vodou a mlékem. Po celém pokoji byly rozmístěny divany a měkké koberce. Točité schodiště je dovedlo do dvou ložnic. V každé z nich byla postel se čtyřmi matracemi a s pečlivě složeným povlečením. V každé ložnici stál na nočním stolku velký porcelánový džbán a umývadlo s připraveným mýdlem a ručníkem.

„Je to úplný dům!“

„Stromový dům?“

„Ano, dům ve stromě, ale jak jenom...“

„Já vím,“ řekl John. „Takhle je to vždycky. Na to si zvykneš.“

„Nevadí ti, když si vezmu tuhle ložnici? Jsou tu takové zdobené závěsy a ty bys možná nechtěl ...“

„Mně je to jedno - jsem příliš utahaný, než abych se staral o závěsy!“

V kruhovém pokoji se vrhli na ovoce a ovesné placky, uhasili svou žízeň mlékem a po celý ten čas jim připadalo, že se jim to jen zdá. Občerstvení jídlem pak už jen spolu spokojeně seděli, protože byli příliš ospalí, než aby šli do postelí. Nakonec se však přece jen trochu probrali a odešli nahoru spát.

„Dobrou noc!“ řekl ospale John.

Eleanor se zachichotala. „Vždyť je ve skutečnosti ráno,“ řekla.

„Ale kdo by se o to staral?“

Za dvě minuty už oba tvrdě spali.

7.

Tuň Taavat-Basar

Johnovu ložnici zalil sluneční svit. Zůstal ještě ležet, jak nejdéle mohl, a ospale hleděl na strop a prohlížel si trámy, které jej nesly. Věděl, kde je, ale nevěděl, kolik je hodin. Myslel si, že je časně ráno nového dne, zatímco ve skutečnosti bylo pozdní odpoledne téhož dne, kdy přišli.

V mysli se pomalu začal zabývat událostmi, které se jim staly po cestě: drakem, zemětřesením a nočním putováním přes poušť. Jak dlouho už byl v zemi Anthropos? Určitě to již dávalo dohromady nejméně dva týdny! Jemu připadalo, že je tu déle než měsíc. To ho přimělo pomyslet na otce. Jak dlouho to bylo podle kanadského času? Co když se jeho otec stane netrpělivým a přijde za ním? Do jeho snů se jako nebozez provrtala úzkost. Posadil se a už nebyl ospalý, ale plný energie a obav.

Pomalu došel k oknu a rozhlédl se. Poušť vypadala úplně stejně jako předchozího dne. Až k obzoru se na všechny strany táhly pichlavé keříky a písek. Jak dlouho ještě potrvá jejich putování? Jak se dostane zpátky? Přijde za ním jeho otec - a země?

Nalil si vodu do umývadla a beze spěchu se umyl. Ručník, kterým se utíral, byl měkký a příjemný na dotek. Mytí a utírání ho nějakým způsobem uklidnilo, takže se cítil lépe. Otočil se k posteli a byl udiven tím, že na ní leželo nové oblečení. Měl tu čisté prádlo a nový pár sandálů. Ostatní oblečení vypadalo stejně, ale bylo vyrobeno z lehčího materiálu. Oblékl se a právě si chtěl připnout opasek s mečem, když se ozvalo zaklepání na dveře.

„Dále!“

Vešla Eleanor, skvěle upravená a v čistých šatech. „Ahoj!“ řekla.

„Měl jsi šaty ...“

„Ty taky?“

„Bydlí tu někdo? Nějaký sluha? Je to jako kouzlo.“

„Ne, není to kouzlo. Mab mi to jednou vy světlo val. Jeto mnohem lepší než kouzlo. Má to co dělat s láskou - s Tvůrcovou láskou.“

„Kdo je to Mab? Stále o něm mluvíš.“

„Nevysvětlil jsem to, když jsem vyprávěl svůj příběh? Je to ve skutečnosti můj otec. Ale já jsem se s ním potkal až v zemi Anthropos. A on ani nevěděl, že má syna. Když si však vzpomínám na to, co jsme tu spolu dělali, stále na něj myslím jako na Maba - tak jsme mu tady všichni říkali. Teď se pojďme dolů najíst,“ řekl John po chvíli. „Já mám hlad.“

Na cestu se vydali, jakmile padla tma a jižní hvězda Suma byla dostatečně viditelná. Jejich pout' však nebyla tak příjemná jako první noc. Kroky jim vážly. Nohy je bolely a na chodidlech měli puchýře. A ve své bezstarostnosti vypili všechnu vodu již dlouho před úsvitem. Ráno je zastihlo žíznivé a vlekoucí se pomalu kupředu. Doufali, že brzy uvidí nějaké známky lesa nebo že narazí na další Gaalův strom. Před nimi se však bez konce rozprostírala pouze poušť. Nakonec se Eleanor zastavila a řekla: „Myslím, že jsem ještě nikdy v životě nebyla tak utahaná a žíznivá. Copak tomu nebude nikdy konec?“

John viděl, že už nemá daleko do pláce. „Uděláme si přestávku,“ navrhl.

„Ale nemáme žádnou vodu.“

„Několik minut nás nezabije,“ snažil se ze všech sil chovat jako dospělý muž. Zůstal stát, a když se podíval doprava, zastínil si oči.

„Tamhle se, jak vidím, něco blýská. Mohla by to být voda,“ řekl.

„Kde?“ vyskočila Eleanor a pohlédla stejným směrem.

„Proč si chvíli neodpočineš, zatímco já dojdu o kousek blíž a prozkoumám to?“

„Nikoli, pane! Kam půjdete vy, půjdu i já. - Na tomhle místě sama nezůstanu. Nemusel už by ses taky vůbec vrátit!“

„Ale prosím tě! Víš, že nic takového bych neudělal.“

„Promiň, já jsem to tak nemyslela. Chtěla jsem říct, že už bys mě nemusel potom najít. Poušť je rozlehlá a my jsme v ní jako zrníčka písku.“

To, co řekla, dávalo smysl. John viděl, že neměl pravdu a zatvrdil se. Eleanor byla příliš unavená, aby si toho všimla. Slepě ho následovala, když si tvrdohlavěrazil cestu směrem ke svítícímu bodu.

Trvalo jim půl hodiny, než tam došli. Nadšením zapomněli na únavu, když zjistili, že je to opravdu řeka. O to víc byli rozčarováni a pocítili ještě větší žízeň, když viděli, že voda je úplně žlutá a kalná bahnem, které řeka spláchla ze břehů. Kdyby opravdu umírali žízni, možná by se z ní napili. Ale takto se jim při představě, že by tu vodu měli pít, zvedal žaludek.

Řeka tekla na sever, a proto se rozhodli, že půjdou proti proudu na jih. Toto rozhodnutí se neukázalo být šťastné, neboť se jim tu šlo mnohem hůř než při jejich putování přes poušť. Řeka nedávno opustila své koryto, snad při povodni. Stále častěji se objevovaly vymleté břehy, a tam, kde kdysi tekla pomalu a vytvářela zátočiny, proudila nyní přímo a bez zatáčení. Na mnoha místech křížila svůj bývalý tok, opouštěla jej a znovu se tam vracela, takže její nynější proud byl lemován loužemi a usychajícím blátem. Bývalé koryto řeky tvořilo mnoho zátočin a slepých ramen, které museli John a Eleanor buď obcházet, nebo překračovat. Často se na chvíli zastavovali.

„Víš, co je divné?“ řekl John při jedné takové příležitosti.

„Ne. Co?“ Eleanor únavou sotva mluvila.

„Nikde tu nejsou známky vegetace. Člověk by si myslel, že tu nějaká musí být, zvláště podél starého koryta řeky. Ale tady není vůbec nic - ani tráva, ani stromy, dokonce ani palmy ne.“

Eleanor chvíli neodpovídala. Když se ozvala, měla v hlase trochu víc života: „Co vlastně změnilo tok řeky? Muselo se to stát nedávno. Na bývalém dně řeky bláto teprve usychá.“ John zavrtěl hlavou: „Nedává to smysl, ledaže ...“

„Zemětřesení!“ vyhrkli oba najednou a na okamžik zapomněli na únavu.

„Řeka musela téct rychleji...“

„... a protrhnout všechny ty meandry a zátočiny.“
„Proto je voda asi tak kalná a plná bláta!“

Po delší době došli ke strmému svahu, kde řeka vybíhala z ústí jeskyně, jež bylo tak úzké, že se jí nemohli prodrat. Proto vyšplhali i až na vrchol kopce a tam uviděli, že se musejí spustit do okrouhlé prolákliny, která tvořila jakousi gigantickou mísu.

V té míse však uviděli něco tak strašného, že se prudce zarazili. Hrůza a zděšení je na chvíli úplně opanovaly. Na svahu pod nimi ležely lidské kostry. Na úpatí svahu odrážela téměř kruhovitá tůň jasnou modř oblohy. Některé kostry ležely v malých skupinkách, spojeny spolu, jiné osamocené. Zvětšelé kousky látky, zbytky toho, co byly dřív šaty, visely z mnoha kostí. Některé kostry ležely na zádech, jiné na boku a některé na břiše. U některých to vypadalo, i jako by spaly. Jiné ležely groteskně stočeny, jako by ti lidé zemřeli v bolestech a křečích. Některé byly částečně zasypané pískem, ale všechny byly jasně vybělené sluncem.

„To je údolí Taavat-Basar,“ vydechla Eleanor. „Slyšela jsem o něm, ale nikdy jsem si nemyslela, že to může být pravda.“

Velice pomalu se proplétali mezi kostrami. Bylo jim jasné, že kolem nich musí projít, aby se dostali k vodě. Žízeň jim spalovala ústa. Zastavili se a Eleanor se otrásla: „To je hnusné. Proč je někdo nepohřbil?“

„Máš strach?“ zeptal se John.

„Ne. Ale nesnáším pomyšlení, že musím kolem nich projít.“

„Pokud se chceme dostat k vodě, nemáme jinou možnost.“

Na dlouho se odmlčeli. „Připadá mi, že se všichni šklebí,“ řekla Eleanor. „Co kdyby se pohnuli...“

„Nebud' blázen. Jsou to jenom kosti mrtvých lidí.“ John by si to nikdy nepřiznal, ale sám cítil velký strach.

Eleanor přistoupila o krok blíž k němu a povzdechla si: „Opravdu jsem si myslela, po tom, co pro mě udělal Gaal - a po té zkušenosti s Pontifikátorem, že se už nikdy nebudu bát. Ale teď jsem lhala. Ve skutečnosti mám strach. Promiň.“

John se necítil dobře: „To je v pořádku.“

„Nevadilo by ti, kdybych ...“ Eleanor se v rozpacích zarazila.

„Kdybys co?“

„Kdybych se tě chytla za ruku?“ poprosila úpěnlivě s pobledlou tváří.

„Samozřejmě!“ John natáhl ruku a přál si, aby byla suchá a teplá, což nebyla. Ale Eleanor měla ruku úplně ledovou. Pomalu vykročili mezi kostry a sestupovali k malému jezírku. Eleanor měla tvář skloněnou k zemi a otrásla se, kdykoli jí zrak padl na vybělené kosti. Konečně došli k vodě, která byla čistá, a uviděli to, co nebylo viditelné z vrcholu kráteru - a sice že kostry ležely i na dně tůně. „Myslím, že si přesto můžeme naplnit vodu do láhví,“ pronesl zamračeně John. Otočil se k Eleanor. „Nebude to vadit, že ne?“

„Já nevím. Snad ne. Nelíbí se mi představa, že kostry jsou i ve vodě, ale voda je průhledná a musí být tedy i čistá. A mimoto řeka bere svou vodu právě z ní.“ Ale v tónu jejího hlasu, stejně jako předtím v Johnové, byly slyšet pochyby. Tvářila se ustarané. John však měl takovou žízeň, že přestal váhat. Klekl si, z dlaní udělal

kalíšek a ponořil je do chladné vody. Slunce ho pánilo do ramen a hrdlo měl úplně vyschlé.

„Já ji nejdřív okusím, abychom viděli, jestli je dobrá," řekl a zvedl ruce s vodou ke rtům.

Eleanor vykřikla: „Ne!" udeřila ho do spojených rukou a odtrhla mu je od úst. Oči se jí naplnily hrůzou. „Ti všichni tu umřeli kvůli vodě! Je to tou vodou! Musí být otrávena!" John k ní pozvedl zrak a celý se třásl. „Copak to nevidíš?" pokračovala. „Umřeli rychle. Nikdo z nich neměl dost času, aby se odtud dostal." Odmlčela se. Johnova pobledlá tvář vypovídala o jeho strachu.

Eleanor začala znovu mluvit: „Pojď, zkusíme to promyslet - možná že tím lze vysvětlit celou tuhle poušť. Proč tu kolem dokola není žádná zeleň? Protože řeka, která odtud plyne na jih, je řeka smrti, která vytéká z této tůně a zabije cestou všechno, co potká. Jenom uvažuj - kdyby nebylo zemětřesení a řeka nebyla plná bahna, už bychom se napili a teď už bychom byli mrtví!"

John se obrátil a zahleděl se do vody. Uvědomoval si, že její slova zní logicky, ale přesto všechno v něm stále volalo po té vodě. Chtěl se do ní ponořit a pít, dokud by neměl plné břicho. Zasténal a odvrátil se.

Eleanor šla za ním se svěřenou hlavou. Trvalo jim téměř hodinu, než celou tůň obešli a začali vystupovat po svahu na vzdáleném konci údolí. Vrávorali a potili se během té úmorné cesty podél tekoucí, křišťálové řeky, tak lákavě průzračné a vůbec vypadající, že musí uhasit každou žízeň. Až za dlouhou dobu uviděli, odkud řeka vytéká. Nepřetržitý gejzír vody tryskal k nebesům ve tvaru jakési fontány, prýstičí z nitra země a dosahující až do dvou třetin vedlejšího vysokého svahu.

O chvíli později si všimli, že nahoře v určité vzdálenosti od gejzíru padá proud vody do malé tůňky a že v horní části vodopádu je ohromné kolo, které vypadá, jako by bylo vyrobené z křišťálu. U paty vodopádu byl vedle tůně postaven mramorový obelisk. Na jedné jeho straně si přečetli tato slova:

*Mé kolo at' se zove Taavat.
Tůň Basar ponese od nynějška název Taavat-Basar.
Touhy těla přinesou člověku smrt, nikoli život.*

*Já jsem Mirshaat
jehož lidé ponechali, aby zemřel hladý
v koši mezi nebem a zemí.*

*Šaga, velký čaroděj,
Šaga, který vidí věci budoucí, mne zachránil
Pro něj tu buduji toto kouzlo.*

*Mé kolo vydrží věčnost.
Pouze ten, koho budou zvat Strážce meče,
jej může zničit.*

*Ale dřív, než se k němu dostane, zničím já jeho,
protože ho donutím, aby se vykoupal a napil
Z mé tůně Taavat-Basar.
Tak je to dáno.*

Četli ta slova několikrát a nad jejich významem je mrazilo. Gejzír a vodopád způsobovaly takový hřmot, že se jim zdálo, jako by se jim chvěla země pod nohama.

„Hádám, žes mi zachránila život," zakřičel na ni nakonec John.

„Kdo je to Mirshaat?" křičela na něj v odpověď Eleanor.

„Nemám ponětí. Možná by to věděl Ponty."

„Bojím se o tebe ..."

„Copak to nevidíš? To stvoření Mirshaat jasně předpokládalo, že mě zabije tím, že se napitu z tůně - a tys mě zarazila." Odmlčel se a otřásl hrůzou. „Víš, že jsem se do ní málem ponořil, i když jsi mi řekla ne."

„Pronásleduje nás Šaga," prohlásila Eleanor. „Cítím to v kostech. Divím se, jak to, že nám Authentio o tomhle nikdy neřekl."

„Ano. To je divné. Možná se tu toto místo zjevuje třeba jen jednou za sto let nebo něco podobného."

„Ale musí tu být dlouho, když tady zahynulo tolik lidí. Možná tohle kouzlo používá jen tehdy, když se mu to hodí. Verše říkají, že máš to kolo zničit ty. Jak to uděláš?"

„Nevím. Ještě jsem o tom nepřemýšlel. Nejspíš asi jednou věcí z našeho pokladu. Myslím, že bych se mohl nahnout přes římsu, která přečnává asi v polovině vodopádu a - a něco udělat. Ale mám ho zničit! To zní směšně. Jak bych mohl? Je tak obrovské."

Diskutovali o tom, kterou věc z pokladu by bylo nejlepší použít a nakonec vybrali královské jablko. Přitom jim vůbec nebylo jasné, proč to udělali. Po dlouhou dobu John upřeně pozoroval římsu, která vyčnívala nad vodopádem až tam, kde se točilo kolo.

Viděl, že na něj sotva dosáhne konečky prstů, i když se nahne co nejvíc nad římsu. Vypadalo to nebezpečně. A on byl nesmírně unaven a měl nebetyčnou žízeň. Ale čím víc se na římsu díval, tím víc byl přesvědčen, že na ni musí vyšplhat.

Unaveně se vydrápal až na ni a jablko nesl s sebou. „Buď opatrný - buď opravdu opatrný,“ křičela na něj Eleanor. Ale John už ji neslyšel.

Hřmění vodopádu ho ohlušilo. Kolo se točilo nebezpečně rychle. Jeho jednotlivé lopatky vypadaly jako točící se zuby, které čekají, až se do něj budou moci zakousnout a pozřít ho. Kupodivu necítil žádný strach. Otočil se zpět a pohlédl na Eleanor. Pohybovaly její rty a ruce měla v hrůze přitisknuté na spáncích. Hukot vody mu však znemožňoval cokoli uslyšet. Pomalu se sunul po mokré a kluzké římsě a na jejím konci se naklonil, až ji svými rameny přesahoval. Vodní pěna mu postříkala oděv. Temnou propast za vodopádem vyplňovalo obrovité vodní kolo. Na okamžik ho zachvátila hrůza a pojala závrať. Na několik vteřin zavřel oči. „Jsem v pořádku. Nespadnu. Už se nebudu dívat dolů.“

Přesto se po celém těle třásl, když pevně uchopil královské jablko do pravé ruky a nahnul se s ním tak daleko, jak dosáhl. Cítil, jak mu vibruje v ruce, a viděl, jak ze třpyticích se klenotů šlehají do tmy propasti záblesky jasně modrého světla. Svým způsobem ho to uklidnilo, takže se pomalu přestal třást. Stále však nedosáhl až na kolo. Zařal zuby, neboť si uvědomoval prázdnotu, rozprostírající se pod ním, ale byl rozhodnut dovést svou práci až do konce. Potom se naklonil natolik, že horní část jeho těla úplně přesahovala přes římsu.

Skoro ztratil rovnováhu, jak prudce natáhl ruku a rychle s ní zase cukl z pátky, aby se vyrovnal. Nehleděna chlad rozstříkující se pěny se mu s vodou stékající po tváři mísil i pot. S největší opatrností znovu natáhl ruku s jablkem. Jasně se zablesklo a přes hukot padající vody John slyšel i cítil hlasitý praskot. Instinktivně, aniž věděl proč, zacouval zpátky, a přitom stále pevně svíral královské jablko. Vyškrábal se s ním z římsy zpět na svah kopce.

Když se poté otočil k vodopádu, viděl, že kolo, které obklopily modravé plameny, se už přestalo točit. Nemilosrdně se ve vířící vodě rozpadalo. Brzy mu pohled zahalily mraky vzedmuté vodní tříšť, a proto se sešplhal dolů, kde stála Eleanor. Ještě několik minut zářily obrovské modravé plameny oblakem vodní pěny, která zahalovala celý vodopád. Pak se s posledním zábleskem vodní tříšť usadila a oheň se stáhl dolů do spodní tůně Taavat-Basar.

Za nimi se náhle ozval praskot silnější než pád celého kola do vodopádu. Otočili se a uviděli, že obelisk s nápisem se zřítíl a leží roztříštěný na milióny kousků. Ani jeden z nich celé minuty nepromluvil. Střídavě hleděli na vodopád a na sebe. Náhle se Johnovi rozzářil obličej. „Jdu se napít z tůně a vykoupat se v ní,“ zvolal.

„Ale ne! To nesmíš!“ zbledla Eleanor.

„Neboj se! Tys to nepochopila? Kouzlo je zlomeno. Voda je opět nezávadná.

Oheň ji pročistil.“

„Jak si můžeš být tak jistý?“

„Prostě jsem.“

Unaveně klopytal až k okraji tůně. Tam si vybral místo, kde byla voda téměř stojatá. Jako už to předtím udělal u větší tůně, klekl si a nabral vodu do dlaní. Ale tentokrát se opravdu napil. Nabral si jí víc a pil znovu a znovu. A znovu a znovu. Poté opatrně, aniž se zdržoval tím, že by se svlékl, vstoupil až po pás do vody.

„Je ledová!“ křičel bez dechu a potopil si i ramena a hlavu. Okamžitě se však zase vynořil a lupal po dechu.

Prohlédl na Eleanor. „Pojď a napij se!“ volal. „Nikdy jsem neochutnal takovou vodu. Je kouzelná! Úplně mě po ní přestaly bolet nohy! Cítím se náramně!“ Kůže na obličejí se mu leskla a oči zářily. „Celé tělo se mi chvěje energií a...“ vylezl ven, voda z něj kapala, ale on se sklonil, aby si prohlédl místo, kde ho na levé noze dřel sandál, „...ten velký puchýř zmizel!“

Vyskočil do vzduchu, plný síly a potom běžel k místu, kde nerozhodně stála Eleanor. Popadl ji za ruku: „Pojď! Zkus to! Je to senzační!“

Vzepřela se a zavrtěla hlavou: „Ach, Johne, neměl jsi to dělat!“ Třásla se a vysílením se dala do pláče.

John jí rozzlobeně vzal hlavu do obou rukou. „Podívej se na mě!“ volal. „Copak nevidíš, co se se mnou stalo? Podívej! Puchýře mi zmizely. Nic mě nebolí. Kouzlo - nebo co to bylo, je zlomeno, přesně, jak to stálo na tom nápisu! Voda je zase taková, jaká byla v minulosti. Musela to být nějaká zvláštní voda, požehnaná samotným Tvůrcem. A teď pojď a zkus ji!“

Eleanor si nakonec dala říct. Když nořila ruce do vody, vypadala ustrašeně, ale jakmile ji okusila, její výraz se změnil v ohromení. Ještě několikrát usrkla, potom nabrala do dlaní další a pila a pila. Brzy se začala nadšeně smát a tančit. „Je báječná!“

John si svlékl plášť a dal ho schnout. Lehli si na záda a nechali sluneční paprsky, aby proudily na jejich těla, hleděli na modrou oblohu nad sebou a povídali si o podivných událostech toho dne. Pomalu se propadli do spánku a spali nejméně tři hodiny. Když se probudili, pocítili už večerní chlad. Otevřeli oči a sedli si, aby si prohlédli okolí, které se zatím úplně změnilo.

„Podívej se na to!“ řekl John.

„Všechno je zelené!“

„Skoro to není k poznání!“

Zatímco spali, celé údolí se pokrylo vegetací. Mnohé stromy se slavnostně oděly květy. Jiné už nesly zralé ovoce. Všude rostly luční květiny a vzduch byl provoněn květy. Ptáci kolem se rozezpívali.

„Jak se to mohlo stát tak rychle?“

„Možná že jsme prospali sto let!“

John se zasmál: „To si nemyslím. Celé toto místo bylo očarované Mishaatovým kouzlem a teď se to kouzlo zlomilo. Ale počkej! Co se stalo se všemi těmi kostrami?“ Na protějším svahu nebyly žádné k vidění. Ale na vrcholu protějšího kopce zahlédli malou skupinku lidí, která směřovala k severu.

„Všichni museli obživnout!“ pronesla udiveně Eleanor.

„To přece nemohli ...!“

„Tak kde potom jsou? A jak si vysvětlíme všechnu tu trávu a stromy? To je stejně nemožné, jako že ty kostry obživly.“

„Je to neuvěřitelné ...“

Odpočínutí a plní nové síly se poté obrátili tváří k jihovýchodu a začali vystupovat nahoru z údolí.

8.

Rapunzelina věž

Les nevypadal nebezpečně. Byl krásný, zalitý sluncem a lákavý. Stromy nerostly ani příliš do výše, ani moc blízko u sebe, takže sluneční svit prosvěcoval volné prostranství kolem nich. Stezka, po níž měli jít, se lomila a zatáčela a pak jim mizela z dohledu. Zdálo se, jako by jim les říkal: „Ahoj! Jak se dnes ráno máte? Co kdybyste šli dál a potěšili se ze mne?“

Minulou noc strávili v pohodlí Gaalova stromu. Byl to už druhý, který objevili od té doby, co odešli z údolí Taavat-Basar. Od toho jitra, co opustili jezírko, se řídili cestovními příkazy, jež jim dal Authentio, a nenarazili při tom na žádné překážky. Eleanor nesla uzlík vytvořený z velkého lněného ubrousku a v něm měla oběd, který připravila v Gaalově stromě, než se vydali na cestu. John nesl kožený vak na vodu a na zádech starou knihu.

Když vcházeli do lesa, třpytila se v paprscích ranního slunce rosa. „Tamhle na kmeni něco je - kus papíru nebo něco takového,“ ukazovala Eleanor na jeden strom.

Opravdu to byl kousek papíru, celý potrhaný nepřízní počásí a na něm stála tato slova: „Pro Strážce meče a jeho společníci Eleanor: Zdravím vás. Všiml jsem si v této oblasti určitých známek očarování. Postupujte s maximální opatrností. Používejte moci pokladu. Authentio.“

John držel papír v prstech, jež se mu třásly částečně strachem a částečně vzrušením. „Doufám, že je v pořádku. Pro něj to znamená nebezpečí stejně jako pro nás - a on s sebou nemá žádné poklady.“

Pomalou se opět vydali po stezce, ale oči jim přitom jezdily z místa na místo a hledaly skrytá nebezpečí. Stezka byla příliš úzká, než aby po ní mohli jít pohodlně dva lidé vedle sebe, proto šel John první. Podél cesty, která stále zahýbala a točila se, se náhle objevily rozpukané skály, porostlé jemným zeleným mechem. I kořeny stromů vysílaly své uzlovité prsty přes cestu, jako by chtěly říct: „Prosím vás, nešlapejte po nás. Máme revma.“

Vládlo tu sametové přitímní a ticho plné očekávání. Vypadalo to, jako by les na něco čekal. Ale na co? Melodie náhodného ptačího trylku zapadla jako vodní kapky do tůně ticha. Když spolu John a Eleanor mluvili, automaticky ztišili hlas.

„Víš, když jsme šli přes poušť, určitě tam bylo ticho - ale nikdy jsem si toho tak nevšiml jako tady,“ zašeptal John.

„To ti ptáci,“ odpověděla Eleanor. „V poušti žádní nebyli. Ale jejich hlásky nějak připomínají, jak je tu jinak všechno tiché.“

Na prosluněných mýtinách podél stezky k nim zvedaly své hlavičky k pozdravu astry, pampelišky a jetelíčky, zatímco pantoflíčky a lesní lilie naopak své hlavičky skromně klopily k zemi.

„Takhle jsem si to vůbec nepředstavoval,“ řekl tiše John. „Myslel jsem si, že začarovaný les musí být - no, trochu zlověstný. Podívej

se na ty květiny! Jsou tak krásné a nejsou ani trochu očarované nebo kouzelné."

„Nevím." Eleanor si prohlížela jednu lesní lilii. „Všiml sis jejich stonků? Tenhle je například fialový."

„Možná že je to nějaký jiný druh..."

„A tahle..." Eleanor utrhla jednu pampelišku. „Vidíš? Ta má stonek jasně červený. Já si myslím, že jsou očarované všechny."

John hleděl na pampelišku s přemýšlivě nakrčeným obočím. Určitě vypadala podivně, a teď když byla utržená, dokonce odpudivě. Pak pokrčil rameny: „Šaga?"

Eleanor zírala na fialový stonek lesní lilie: „Možná že to vůbec nejsou opravdové kytky. Třeba je to jen kouzlo. Je to něco, co vytvořil Šaga - nebo ten duch Vládcе Běs."

John zavrtěl hlavou: „Tomu nevěřím. Když jsem tu byl minule, mluvili jsme o podobných věcech s Mabem. Vládcе Běs neumí vytvořit nic - kromě iluzí. A nikdy nevykouzlil obyčejné věci. Může jenom přeházet to, co vytvořil Tvůrce. Myslím, že se právě koukáme na takové znetvořené květiny. Udělal to Šaga - dobrá. Ale otázkou zůstává - kde je nebezpečí?"

Zatím nepronikli moc daleko do hloubi lesa, ale stromy už tu byly vyšší a bylo tu míň slunce. Sem tam zahlédli mezi osikami a břízami shluky uschlých jedlí, temné a odstrašující, porostlé šedozeleným mechem. Vypadaly jako kostry dávných proroků, z jejichž kostí stále ještě visí cáry látky a jejichž paže s obviněním ukazují na své sousedy. Jiné tu stály chmurně bez větví a tiše vykřikovaly svou nespravedlnost k nebi. „Všechny usychají," řekl John. „Vypadá to hrozně. Vsadil bych se, že i to je součástí kouzla."

„Máš strach - víš - že jsi uvnitř začarovaného lesa?" zeptala se Eleanor.

„Ne."

„Ani já ne. Je to legrační, vid? Jsem přece takový strašpytel."

„Tím jsi byla. Ale teď už nejsi."

„No, nevím - včera jsem se moc bála. Mám strach aspoň polovinu doby, co jsme na cestě. Stačí, když proneseš Šagovo jméno a hned se začnu třást. Ale tenhle les vypadá tak obyčejně."

„Jako pampelišky s rudým stonkem?"

„To ne, ale les jako takový. Vždyť víš, jak to myslím."

Teď, když byly stromy vyšší, slunce proniklo do lesa zlatými pruhy světla. Pod stromy vypínaly své listy kapradiny „jako nekonečný ochranný baldachýn pro malé lidičky", jak řekla Eleanor.

„Země tady v lese vypadá jako pokrytá polodrahokamy se všemi těmi kopečky mechů, které tvoří koberce různých barev - tady šedivé, tamhle zelené nebo ty nádherné oranžové," řekla Eleanor. „Pojď, sedneme si. Určitě už musíš mít hlad. Je čas k jídlu."

Snědli v tichosti své chleby a ovoce a střídavě pili vodu z jedné lahve. Zdálo se, že mnoho okolních stromů usychá. Dvě nebo tři Douglasovy jedle v jejich blízkosti usychaly odspoda. John se zamračil.

„Slyšíš je?" zeptal se.

„Koho?"

John chvíli neodpověděl. Tělo měl napjaté a ruka s chlebem se mu zarazila na půl cestě k ústům. Potom řekl: „Myslím, že jsou to tyhle jedle..."

„Myslíš ty douglasky..."

„Pst, poslouchej. Povídají: ‚Naše kořeny musejí prorůst hlouběji, naše kořeny musejí prorůst hlouběji, prokletí nemůže dosáhnout až ke středu země.‘ Stále opakují totéž.“

Eleanor poslouchala s hlavou ke straně. Zavřela oči a naslouchala velice intenzívně. Náhle oči znovu otevřela, rozhlédla se kolem sebe, ukázala na ně a zvolala: „Ony opravdu zpívají! Ale nejsou to tyhle douglasky, ale tamten shluk stříbrných bříz. Poslouchej!“

Lesem se slabounce nesla podivná hudba. Chvějící se hlasy zpívaly se šišlavou rozhodností: „Válka, válka, dlouhá a tichá válka! Nikdy neustoupíme, nikdy se nedáme, i když nás mnoho padne!“

Na protější straně stezky stála skupina osika bříz společně s několika jehličnany. Zdálo se, jako by se spolu radily. Potom jednotně zazpívaly tak jasně, že se na to John s Eleanor ani nemuseli navzájem upozorňovat. Zpívaly: „My jsme Gaalovy! V tom je naděje! Jeho nemůže porazit žádné laciné kouzlo nějakého čaroděje! Zase budeme mladé! Zase budeme růst rovně!“

Eleanor se zhluboka nadechla: „Měl jsi pravdu, když jsi říkal, že Šaga tento les určitě nevytvořil. Udělal jej Gaal! Je živý! Je to jeho les! Takhle to nebude napořád.“

Na další cestu se vydali s pocitem úcty k statečnému odporu lesních stromů a dívali se na ně s novou vážností. Celé odpoledne šli a uvědomovali si, že čím dále pronikají do lesa, tím je hustší. Pozdě odpoledne narazili na další zprávu od Authentia, připíchlou stejně jako ta první na kmeni stromu. Tentokrát nezačínala pozdravem. Na roztrhaném kousku papíru bylo prostě řečeno: „Dbejte havranových slov!“

Hleděli v rozpacích jeden na druhého a chvíli spolu celou zprávu rozebírali. Nakonec Eleanor řekla: „Dobrá, jestli se tu ukáže nějaký havran - a já doufám, že jsme ho nepropásli - budeme vědět, o co se jedná.“

O nějakou chvíli později, jak stezka zabočila, narazili na havrana, který stál uprostřed cesty, jako by jim chtěl bránit v průchodu. Zastavili se a John, i když mu to připadalo trochu hloupé, pozdravil:

„Ahoj!“

Havran zatřepotal křídly a upřeně se na ně zahleděl. Potom k jejich překvapení zarecitoval:

*Přiblížte se ke mně s úctou,
protože ten, kdo mě stvořil,
mě udělal pro radost muže
a jako korunu ženě.
Nehleďte na mě dřív, než přijde čas!
Dejte si pozor všichni, kdo na mě vylézáte
a chcete mě zničit!
Kov stane se vaším vězením,
kov vás spoutá!*

Děti na něj beze slova zíraly. Potom se Eleanor zvědavě zeptala: „O čem to mluvíš? Když se na tebe nemáme dívat, proč tu před námi takhle stojíš?”

„Pozornost musíte věnovat té zprávě, ne mně,” odpověděl havran.

„Ale co to má znamenat?” otázal se John.

„To znamená, že se nemáte přibližovat k věži - a nemáte si ji prohlížet.”

„K jaké věži?”

„K věži, kolem které půjdete.”

„Já žádnou věž nevidím,” řekla Eleanor. „Kde je?”

„O kus dál vedle stezky.”

„Potom se k ní ale musíme přiblížit!”

„Vždycky se můžete vrátit!”

„Ani za nic!” zvolal John. „Na to zapomeň - ale mohl bys nám , ta slova zopakovat ještě jednou?”

Havran zakrákal: „Zrovna moc bystří nejste, co? Tak dobře.” A opakoval celé varování, jak ho o to John požádal. Potom bez dalších řečí vzlétl a zmizel jim z očí.

„Co s tím budeme dělat?” zeptal se John se zkrabatělým čelem.

„Nemám zdání, co ty verše mají znamenat. Zní děsivě.”

„Vypadá to, že musíme projít kolem nějaké věže a nemáme se na ni dívat!”

^A „Prohlížet si ji!”

„Je v tom nějaký rozdíl?”

„Myslím, že nám to nedá a koukneme se na ni. Ale nesmíme se zastavit a prohlížet si ji - jenom kolem ní rychle projít, aspoň tak si to představuju.”

John se ušklíbl: „Ve škole jsme se učili pořekadlo: „Ach, co je to za život, když pro samou starost nemáme ani čas se zastavit a porozhlédnout?”

„Dobrá, ale stejně uděláme nejlíp, když si dáme opravdu pozor. Je to tu očarované. A Šága se nás snaží dostat. Myslím, že i ve spojení s tou věží budou nějaká kouzla. Nezapomeň, že čím dřív se dostaneme skrz les, tím dřív si to - už to tak je - vyřídíme se Šagou. A až s ním skončíme, budeme se moci vrátit domů.”

Když zabočili za další zatáčku, uviděli, že pěšina se vine k mostu přes říčku. V okamžiku kdy k mostu přišli, zpozorovali na druhém břehu věž. Stála nalevo od stezky, po níž šli. Byla vysoká a okrouhlá, postavená z hladkých, růžově šedých kamenů s kopulovitou olověnou střechou.

„Tamhle z okna visí lano!” řekl John.

„To není lano - to jsou vlasy, dlouhé, velice dlouhé vlasy spletené do copu,” vyhrkla Eleanor bez dechu. „Ale neměli bychom se tam dívat.”

Otočili hlavu na druhou stranu: „Myslíš, že by to mohly být...”

„Rapunzel, Rapunzel, svoje vlasy dolů dej!” zasmál se John. Mrkl ještě jednou na věž a pozorně si prohlédl cop zlatých vlasů. „Tady se, jak víš, může stát cokoli. Vsadil bych se, že je to Rapunzelina věž.”

Přešli přes most a znovu pohlédli na věž. Pomalu šli směrem k ní. „Dokud nepůjdeme dovnitř...” začala Eleanor.

„Ve skutečnosti žádná Rapunzel neexistuje. Je to jenom pohádka. Ale zajímalo by mě, proč tu ta věž je,” mumlal John.

„Já ... já nevím.” Eleanorin hlas zněl provinile. Několik okamžiků pak jenom stáli a dívali se na věž.

„Víš, moc mě přitahuje, jak je rovně postavená. Ta věž, myslím. Vypadá tak mocně a podmanivě,” řekl John a hlas se mu trásl vzrušením. Eleanor

se k němu otočila, aby se podívala, proč najednou mluví tak divně. Tváře mu zářily.

Rozběhl se k věži a Eleanor ho následovala. Ve skutečnosti to vypadalo, jakoby spolu soutěžili, kdo tam bude první. Eleanorina výstražná slova si protřečila s jejím spěchem. „Moc a síla nejsou vždycky dobré. Vzpomeň si na válku a staříckého mocnáře," volala v běhu.

K věži přiběhli těsně vedle sebe. Postavili se ke zdi a hleděli na zlaté vlasy. John se jich toužil dotknout. Eleanor měla strach: „Měli bychom jít pryč. Už jsme tu strávili dost času. Pojďme."

„Chtěl bych za ty vlasy jednou zatahat, abych viděl, co se stane."

„Nedělej to, Johne, prosím tě. Vzpomeň si, co se s námi málem stalo u tůně v Taavat-Basaru!"

Johna se zmocnilo zvláštní neklidné vzrušení. Srdce se mu rozbušilo a začal se trochu třást. Oči mu však zářily: „Zničili jsme sílu kouzla v Taavat-Basaru. Můžeme stejně tak zlomit kouzlo i tady." Rozpřáhl nadšením ruce.

„Johne, prosím tě. Mám strach. Neměli jsme se sem ani podívat."

„Jen jednou zatahám!"

„Ne, Johne, - ne!" Eleanor ho objala kolem pasu a táhla ho zpátky. Ale už bylo pozdě. John popadl pevně cop do obou rukou, a jakmile ho držel, zdálo se, jako by měl k němu ruce přilepené. Cop se začal rychle zvedat a táhl je oba nahoru do okna. John visel za cop a Eleanor, která už se nemohla udržet rukama kolem jeho pasu, se pevně zachytla za pásek s pochvou. S hrůzou zahlédli, jak jim mizí

země pod nohama, a cítili, jako by se jim paže vyvracely z kloubů. O chvíli později je cop tvrdě přetáhl přes okenní rám, z něhož předtím vlasy spadaly, a oba společně dopadli na dřevěnou podlahu. Když se rozmotali a posadili, byli zděšeni tím, co provedli.

Namáhavě se postavili na nohy a okamžitě si uvědomili, že mimo nich je v kruhovém pokoji ještě někdo. Na lůžku ležela v tvrdém spánku krásná mladá dívka. Zapletené vlasy byly její. Byly upevněny kolem čela postele. Nad postelí stála tato slova: „Zapřísahám vás, jeruzalémské dcery, při gazelách a polních laních: nebudte lásku, dokud nebude chtít sama."

„Jú - ta je krásná!" vzdychl John.

„No, já nevím - moc ne," odpověděla Eleanor. Ale tvář dívky se začala měnit. Pomalu mu počala připadat známá. Skoro dvě minuty sledovali pomalou přeměnu, příliš uchvázeni, než aby se pohnuli.

„To je-to jsi ty!" vydechl úžasem John.

Eleanor popadla Johna za ruku. Hlas se jí třásl: „Pojďme odtud. Já se bojím. Pojďme odtud, než se stane něco hrozného!" Ještě než domluvila, začala se postel s jejím obrazem před jejich očima ztrácet, až úplně zmizela.

John došel k oknu a pohlédl dolů. Lano ze spletených vlasů se ztratilo i s jejích majitelkou. Rozhlédl se po pokoji. „Nejsou tu žádné dveře," řekl. „Musíme se odtud nějak dostat oknem."

„Připadám si, jako by někdo ... jako by byl Šaga přímo tady a sledoval nás," otrásla se Eleanor.

„Eleanor, poslouchej. Musíme se odtud dostat..."

„To byl Šaga, víš. Teď se nám směje."

John znovu došel k oknu. Pátral zrakem po pokoji - v kterém nebyl žádný nábytek. V knihách lidé šplhají z oken po prostěradlech. Svážou je dohromady a upevní k rámu postele. John uvažoval o svém kabátku a košili, ale okno bylo alespoň třicet metrů nad zemí. Celý vyděšený a bezmocný se začal probírat v kapsách.

Jeho

prsty náhle sevřely kámen Mašal. Obličej se mu rozzářil. Jak mohl zapomenout na tak drahocennou věc? Vždycky se s ním cítil tak nádherně! Jak ho spěšně rval z kapsy, podařilo se mu ho upustit. Zakutálel se po podlaze kus od něj. Oba se otočili, aby se po něm podívali, když tu uviděli starce stojícího u paty postele. Měl na hlavě sametovou kónickou čapku a oblečen byl do dlouhého černého oděvu s karmínovým lemem, který ho zakrýval celého kromě hlavy a rukou. Jeho vrásčitá tvář vyjadřovala potěšení, ale oči měl chladné.

„Šaga! Já jsem to věděla!“ řekla Eleanor sotva slyšitelným, přiškrceným hlasem. Řetízek s kamenem Mašal mu ležel u nohou. Než mu v tom John mohl jakkoliv zabránit, hbitě se shýbl, sebral jej a skryl v záhybech svého šatu. „Tato věž je velice mocná,“ pronesl. „My, to jest věž i já, jsme zasvěceni Velkému rudému kozlu.“

Eleanor nebyla schopná cokoli říci. Celá se klepala.

„Ten kámen patří mně. Vrať mi ho!“ vykřikl zuřivě John.

„Řekl jsem mu, že jsi nás vyzval k zápasu. Ale nemáš dostatek síly, abys mohl tuto věž ovládnout a přemoci Velkého rudého kozla. Této věži může přikazovat pouze člověk, jehož moc je větší než kteréhokoliv z nás dvou. A pochybuju, že takového člověka bychom sem někdy nechali vniknout!“

„Ukradl jsi mi kámen! Okamžitě mi ho vrať zpátky!“ John se pokusil vytrhnout meč z pochvy, ale zdálo se, jako by k ní byl přirostlý. Hoch si moc dobře pamatoval nápodobnou hroznou zkušenost z jeskyně. Přesto se mu tváře zbarvily hněvivým odhodláním.

Nezdálo se, že by si čaroděj všiml toho, co John dělá. „Tato věž vás už nepustí, jste tu uvězněni. Buďte vděční, že se Kozel nerozhodl vás oba zabít,“ dodal.

John pokročil směrem k němu a stále se pokoušel vytrhnout meč z pochvy. Ale čaroděj se k němu otočil zády, a než si uvědomili, co se děje, zmizel. Podlaha se začala třást. Chvění stále sílilo.

„To je další zemětřesení,“ řekl John, přestal svírat jílec meče a zbledl.

„Ach ne! Co když...?“ Eleanor už svou větu nedokončila. Podlaha jim začala pod nohama ubíhat a kolem nich se rozlehlo hřmění. Oba byli náhle vrženi k zemi. Zdálo se, že se země obrací vzhůru nohama, a John i Eleanor cítili, jak letí vzduchem. Nato se ozvala hrozná rána a následný praskot. Připadalo jim, jako by se jim lámaly všechny kosti v těle.

John, celý podivně zkroucený, bojoval o dech. Když otevřel oči, nemohl si nejdřív uvědomit, kde je nebo co se stalo. Ale o chvíli později vydechl údivem. Otřesy půdy ustaly. Věž se zřítily. Ležela tu jako dlouhá hromada kamení a zdíva, jako vysoký podřátý strom, podříznutý dřevorubcem. Nějakým kouzlem leželi John s Eleanor na trávě vedle zříceniny uzavřeni v železné kleci. Poklad, který nesli, tu nikde nebyl vidět. A Eleanor ležela na zemi se zavřenýma očima jako nějaká zmačkaná hromádka šatů.

9.

Hádka

Eleanor nebyla mrtvá. Nebyla dokonce ani zraněná, ačkoli byla stejně jako John celá potlučená a bolavá. Pohnula se, zkusila si sednout a zvolala: „Ach! To bolí! Určitě mám něco zlomeného!”

Oba se pomalu zvedli na nohy a zkoumali své údy. Tu i onde cítili bolest, protože byli potlučení a odřeni. John se dotkl pravého oka, které měl nateklé. „Zítřka to nejspíš bude ještě horší,” řekl. Ale ani jeden z nich neměl nic zlomeného.

Eleanor vypadala jako omámená. „Co děláme v té kleci?” ptala se. Opatrně si sedli a rozhlíželi se kolem sebe. „Co se stalo?”

„Věž se zřítíla.”

„Ano - to vidím. Ale proč?”

„Asi díky zemětřesení. Je div, že nás to nepohřbilo. Je to určitě nějaké kouzlo.”

Byli příliš otřesení, aby si plně uvědomili vše, co se stalo. Ale jak odpoledne pokračovalo, začali si uvědomovat celý rozsah svých obtíží.

„Tolik jsem se ho bála.”

„Šagy? Já vím. Má takové divné oči.”

„Připomíná mi mého otce.”

„To si děláš legraci! Mně ho vůbec v ničem nepřipomíná.”

„Já vím, ale mám z něj stejně strašný pocit - ach, Johne! škoda, že jsi to udělal.”

„Co?”

„Kéž by ses nechtyl toho spleteného copu.”

John mlčel. Sám litoval téhož, ale odmítal se k tomu před Eleanor přiznat. Jedno oko měl tak nateklé, že bylo zavřené, proto na ni zle mžoural druhým.

„Jak se odtud dostaneme?” pokračovala Eleanor.

John pokrčil rameny, ale stále neodpovídal. Pociťoval stále větší úzkost. Vzpomínal (jak to obvykle dělal ve vypjatých okamžicích, nebo když se cítil provinile) na svého otce. Ještě stále čeká na zamrzlém jezeře? Coby mocný věštec Mab by mohl zvednout svou hůl a roztavit mříže jejich vězení! Potom si ale uvědomil, že jeho otec už stál na prahu smrti, když minule opustili zemi Anthropos. Kdyby se sem vrátil, určitě by zemřel.

Odpoledne vystřídal večer. Neměli nic k jídlu ani k pití. Mluvili málo. John chodil sem tam po kleci a Eleanor většinu času potichu plakala a nepřítomným pohledem hleděla skrz mříže. Z jejích očí se vytrácela naděje i veškerá energie. Pohled na ni Johna bolel. Pociťoval náhlý impuls, aby ji vzal kolem ramen a utěšil ji, ale v těch dobách byli chlapci příliš rozpačití, než aby něco takového udělali. A ještě vážnější překážkou byla myšlenka na to, že jejich nepříjemnou situaci zavinil vlastní hloupostí on sám. „Dává mi to za vinu,” pomyslel si. „Myslela by si, že seji snažím zase získat, aby zapomněla, co jsem provedl.”

Tento pocit v něm vyvolal výčitky svědomí a zlost nad vlastní hloupostí. Opakovaně se ptal sám sebe: „Proč jsem to pro všechno na světě udělal? Bylo to tak hloupé.“ Potom se však v srdci zatvrdil a čas od času pohlédl vyčítavě na Eleanor.

Když se začala snášet tma, Eleanor si povzdechla a řekla: „Myslíš, že se vrátí?“

„Kdo?“ zeptal se kysele John.

„Šaga.“

„Nemám nejmenší tušení. Proč?“

„Ve vězení ti většinou dávají tvrdý chléb a vodu. Aspoň se o tom mluví v knihách. Ty nemáš hlad?“

John se hořce a tvrdě ozval: „Samozřejmě že mám hlad. Ale předpokládám, že mě obviňuješ i z tohoto. Je mi líto - ale co se mě týká, myslím, že tu zatím oba maříme čas. Nemá cenu plakat nad rozlitým mlékem.“

„Já nepláču.“

„Ale pláčeš. Celý den neděláš nic jiného.“

Eleanor se napřímila a zadívala se na Johna. Já jsem nás do toho maléru nedostala. To ty. Tak co s tím uděláš?“

„Ach, jen ze sebe nedělej takové nevíňátko. Ano, v poslední chvíli jsi zbaběle couvla. Ale byla jsi stejně jako já ochotná sejít ze stezky a jít se podívat k věži. A dotkla ses jí první!“

„To ne!“

„Ale ano. Já se na to přesně pamatuju. Nemohl jsem ti stačit. Tak ze mě nedělej ještě lháře.“

„Ale ty jsi lhář. A co víc, ty si myslíš, že o zemi Anthropos víš všechno, co? Protože už jsi tady jednou byl, myslíš si, že víš všechno. Ale to není pravda. Ještě jsi nepotkal Gaala ...“

Nechci vás nudit všemi podrobnostmi. Jejich hádka se ještě zostřila (řekli si věci, které toho druhého trápily a zraňovaly, aniž se zdržovali přemýšlením, zda jsou pravdivé). Ale po chvíli už nevěděli nic nového nebo originálního, co by si vyčetli, a tak se nekonečně dlouho opakovali, stále a stále si vyčítali totéž, jen to říkali stále s větší nenávistí a se zvyšující se špatnou náladou.

Možná s tím souviselo očarování všeho kolem. I je trochu šokovalo, co jim to vychází z úst. Eleanor to připomnělo věci, které si říkali v lovecké chatě otec s matkou. Co se týká Johna, i když z toho byl šokován, zjistil, že má chuť v takových ošklivých obviněních pokračovat.

Tma je zastihla sedící a trucující v opačných rozích klece, pár nezřetelných siluet ponořených do výčitek a sebelítosti. Museli tak sedět už pěkných pár hodin, než se Johnovy pocity začaly měnit. Postupně si uvědomoval, že se zachoval hloupě a necitelně. Měl hlad jako vlk a bylo mu jasné, že Eleanor je na tom stejně, a protože ho vždy učili, že tělesné těžkosti snášejí jemné dívky hůř než chlapci, rozhodl se, že by měl něco říct. Ale právě v té chvíli se obrys Eleanoriny postavy stočil vleže do klubička a jeho lepší city vzaly za své. „Obávám se, že ona žádné povzbuzení nechce. No, jestli nechce, mně je to jedno. V tom případě je zbytečné jí říkat, že toho lituju. Kdybych jí mohl nabídnout něco k jídlu, to by bylo něco jiného.“

Pomaloučku začal klimat. Aby zapomněl na pocit prázdného žaludku, stočil se sám také do klubička. Noc byla teplá, vítr nefoukal. John se pozvolna dostával do jakéhosi nepříjemného stavu mezi bděním a spánkem. Několikrát se z něj pokusil vzbudit a nakonec se mu to povedlo.

Ospale se posadil, otřásl se a nakonec si stoupl. Nejdřív nebyl schopen určit, co se stalo. Něco nebylo v pořádku - něco tu vůbec nebylo v pořádku. Když si uvědomil, co to je, vykřikl hrůzou. Věž už neležela v troskách na zemi, ale v slabém světle nového měsíce stála opět pyšně v celé své výšce.

I když se bál, proběhl mu tělem při pohledu na ni stejný pocit, který se ho zmocnil, když ji uviděl poprvé. Počal se třást vzrušením, které se marně snažil potlačit. Do tváře se mu nahrnula krev a začal rychle dýchat. Zatímco hleděl na věž, chytil se pevně mříží klece, dokud mu nezačaly umdlévat ruce. Pak rázoval po kleci z jedné strany na druhou, až se znovu chopil mříží. Kůži měl suchou, a přestože byla noc teplá, začal se třást jako v horečce.

Chvílemi si povídal sám se sebou, jako by se snažil vyřešit nějaký důležitý problém. Nebyl však sám s to ten problém přesně určit. Věděl, že jeho mumlání nedává žádný smysl: „Jen kdybych znal ta správná slova, bylo by to ... ach ne, zase to říkám špatně. Copak na to nikdy nepřijdu?“

Vtom se mu věž začala před očima ztrácet a znovu se objevovat. Ale někdy se ukázala na nesprávném místě nebo měla špatný tvar. Chvílemi si byl jistý, že sněží. Vyrázil na něm pot a hned se cítil trochu lépe, takže opět ulehl. Ale pak to všechno začalo zase znovu. Opět ze sebe setřásl ten podivný stav mezi bděním a spánkem a opět zíral zmaten na věž a na měsíc. V jednom okamžiku, kdy trochu přišel k sobě, zamumlal: „Není úplněk, tak jsem se nezbláznil.“

„Samozřejmě že ne!“ Tato slova a následný smích ho úplně probudily. Před klecí stál Šaga a usmíval se na něj. „Znovu jsem o tom přemýšlel,“ řekl. „Možná

že bychom se přece jenom mohli dát dohromady. Chceš, abych přenesl Rapunzelinu věž k tobě do klece? To by tě mohlo přesvědčit o mých dobrých úmyslech."

John neřekl nic. Šagova slova nedávala smysl. Pohlédl na věž, tyčící se jasně a pevně na pozadí noční oblohy. Náhle však zmizela a objevila se v miniaturním podání přímo před ním. Rapunzeliny vlasy, také ve zmenšeném měřítku, visely z malého okénka. John uslyšel, jak Šaga říká: „Mohu zmenšit i tebe."

A náhle znovu stál v měsíčním světle u paty věže a žádostivě sahal po Rapunzeliných vlasech. Jediný rozdíl byl v tom, že majitelkou těchto vlasů v tomto případě nebyla Rapunzel, ale Eleanor, která se na něj usmívala ze svého lože a melodicky při tom zpívala.

John se roztřásl. Přepadl ho nával různých pocitů - ale dominujícím mezi nimi byla hrůza. „Nevěřím ti!" vykřikl a doufal, že ho čaroděj slyší. „Snažíš se mě podvést!" Budova se při tomto výkřiku hněvivě roztřásla a znovu se rozhoupala, až se celá sesula i s ním a rozpadla v trosky. Dlouhý čas ležel pak John otřesený a chvějící se uvnitř klece a čas od času se rozvzlykal. Obloha se už začala jasnit a slunce se chystalo vyjít, když konečně upadl do opravdového spánku a několik hodin nevěděl nic o světě kolem sebe.

Když se probudil, slunce už jasně svítilo. Otočil hlavu, aby se podíval na věž, ale ta tu ležela v troskách s rozházenými kameny tak, jak to bylo, když padala předtím. Potřásl hlavou. „Muselo se mi to všechno zdát," zamumlal a pohlédl na Eleanor. Seděla a pozorovala ho a on si všiml, že je velice bledá a že plakala. Ruce se jí třáslly a zdálo se, že se celá chvěje i uvnitř. Připomnělo mu to Eleanor, kterou viděl tehdy v Kanadě.

„Nenapila jsem se," řekla.

„Nenapila čeho?"

„Šaga přinesl to, o čem jsem mluvila - chléb a vodu. Ale já se toho ještě nedotkla."

John se na ni zahleděl. Cítil se špatně. „Proč ne?" zeptal se.

„Nechtěla jsem, abys mě obvinil z toho, že jsem si vzala víc, než byl můj díl."

John neodpověděl. Viděl světlý okoralý chléb, jaký prodávají ve Francii, a hliněný džbán s vodou. Nebyly tu žádné hrníčky, nože nebo vidličky. Znaveně se dovlekl ke chlebu, zlomil ho na dvě půlky a jednu dal Eleanor. Chléb byl velice suchý. Poté zvedl džbán a podal ho dívce. „Trochu se napij," řekl. „jinak nebudeš schopna tenhle suchý chléb spolknout."

„Myslíš, že to nevím?" zeptala se vyčítavě Eleanor.

^ANormálně by jí John něco odpověděl, ale teď byl příliš zničený, než aby se s tím namáhal.

Když se Eleanor napila, řekla: „Později nás nechají trochu se projít venku, Šaga to řekl." John neodpověděl, ale vzal si od ní džbán a napil se. Pak ho postavil v půli cesty mezi nimi a sedl si vedle svého kousku chleba. Ale bylo mu příliš zle, než aby si ho vzal.

Vodu dopili už před polednem a později začali trpět velkou žízní. Johnovi nebylo natolik dobře, aby se pustil do svého chleba. Zdálo se, že to Eleanor vadí, a nejdřív ho obviňovala, že ze sebe dělá mučedníka. Potom se pustila do jeho porce: „Určitě můžu? Opravdu? Třeba se později budeš cítit líp."

Zdalo se, že chléb trochu změnil její postoj k Johnovi. Čas od času na něho úzkostlivě pohlédla.

Později je podivný malý gnóm se svazkem klíčů u pasu pustil z klece ven na procházku. Se zlověstným úšklebkem jim řekl, že mohou jít, kam chtějí. John si pomyslel, že by se měl přesvědčit, jak daleko se může vzdalit, ale ke svému údivu zjistil, že když ušel asi dvacet metrů, ocitl se najednou zpátky vedle klece. Gnóm je oba sledoval s ošklivým úsměvem na vrásčité, zarostlé tváři. Po několika podobných pokusech to vzdali.

Podruhé byli puštěni na procházku před setměním, a když je znovu zamkli do klece, John cítil velkou potřebu si s někým promluvit. Proto pověděl Eleanor o svých zkušenostech z minulé noci.

„To se ti určitě zdálo.“

„Já nevím. Nejdřív jsem si to také myslel, ale nakonec mi to připadalo příliš realistické. Víš určitě, že jsi to nebyla ty, kdo tam ležel v posteli a zpíval?“

Eleanor se zasmála a zavrtěla hlavou: „Možná jsi blouznil. Nic jsi nejedl. Není ti špatně? To tvoje oko vypadá hrozně - je úplně černé a nateklé tak, že jím ani nevidíš. Můžeš ho vůbec otevřít?“

John přikývl: „Necítím se zrovna dobře.“

Nedíval se na ni, protože se bál, že by mu mohla znovu říct, že to je všechno jeho chyba. Dotkl se opatrně nateklého pravého oka; nyní to bezmyšlenkovitě dělal často. Kvůli té hádce nenáviděl sám sebe a v žádném případě nechtěl, aby vypukla ještě nějaká další. Leh si, zavřel oči a brzy usnul. Opět ho začaly strašit noční můry. Procházel lesem mluvících stromů, které se mu vysmívaly. Eleanor šla kdesi před ním a on seji marně pokoušel dostihnout. Potom jeho sny začaly být zmatené, objevilo se v nich spousta čarodějnic, gnómů, zemětřesení, pouští, čarodějů a draků.

Krátce před úsvitem se probudil, trochu se otfásl a s námahou se postavil. Levým okem nejasně rozeznával jakýsi raneček na druhém konci klece, který svědčil o tom, že Eleanor ještě spí. Obrátil se na druhou stranu, kde proti hvězdnému nebi spatřil siluety vysokých stromů. Při tomto pohledu se v něm srdce bolestně stáhlo. Nad stromy jasně prosvítal obrys věže, která se nad jejich vrcholky jako vždy pevně a mocně tyčila.

Několikrát se nadechl, vášnivě se chytil mříží klece a cítil, jak se mu rozbušilo srdce. Tentokrát už věděl, po čem touží. Potřeboval se dostat z klece ven a znovu se vyšplhat nahoru do věže. Neměl žádnou představu o tom, co by dělal, až by se dostal nahoru, ale na tom nezáleželo. Byl natolik vzrušen, že nevnímal ani to, jak je mu špatně. Začal se neovladatelně třást. Chtěl ohnout mříže v kleci a protáhnout se ven! Nemohl myslet na nic jiného. Eleanor, jeho otec, cesta začarovaným lesem - to všechno bylo rázem zapomenuto. Záleželo mu pouze na jediné věci.

Zařal zuby a vši silou se pokoušel trochu od sebe odtáhnout dvě tyče mříže. Potom, protože cítil, že takhle se nikam nedostane, se postavil podél mříží, opřel se do jedné tyče nohou a nahoře ji uchopil oběma rukama. Celou svou vahou i silou se snažil ohnout ji k jedné straně. Pokoušel se o to znovu a znovu. Na čele mu stály kapky potu. Ale on ani nepomyslel na to, že by své úsilí vzdal. Byl si jistý, že kdyby ze sebe vydal jen o trošinku víc síly, tyč by se určitě ohnula.

Nakonec toho nechal. Po tváři a hrudi mu stékal pot. Dýchal tak ztěžka, že si myslel, že se snad zadusi. Jakmile chytil trochu dech, zakřičel ze všech sil: „Šago - kde jsi! Omlouvám se, že jsem ti nevěřil. Teď už ti určitě budu věřit - skutečně budu! Udělám, cokoli mi řekneš. Jenom se vrať a pusťme do věže! Prosím! Prosím!”

Ticho, které poté nastalo, bylo hrozné. John najednou pocítil, že někdo na jeho volání odpověděl. Je to možné? Nastražil oči, aby co nejlépe viděl, i uši, aby dobře slyšel.

10.

Cizinec, kterého John znal

„Co to říkáš, John?“

Leknutí proběhlo Johnovým tělem jako elektrický šok. Co to řekl? Skutečně pronesl, že udělá cokoli, oč ho Sága požádá? Opravdu řekl, že tomu čaroději bude věřit? Měla věž nad ním už takovou moc?

Vzhlédl vzhůru. Hanbu, která se mu odrazila v obličeji, skryla temnota. Na druhé straně mříží se tyčila silueta vzpřímeně a pevně stojícího, vysokého muže. Dokonce i ve tmě John viděl, že je silné, robustní postavy a že na holých pažích mu hrají svaly. Cítil se tak zahanben, že to bylo k nevydržení. Svěsil hlavu a přál si, aby tu někde bylo místo, kde by se mohl skrýt, nebo postel, pod kterou by mohl zalézt. Otočil se k velkému muži zády a sedl si, neschopen cokoli říct.

„Mohu dovnitř?“ zeptal se muž.

„Dveře jsou zamčené,“ zamumlal John.

„Mohu je otevřít.“

„Tak proč se mě ptáš, jestli můžeš dovnitř? Já tě nedržím!“ řekl John a pro sebe si pomyslel: „Jen zkus ohnout tyče, mistře!“ Ale jak šel čas, začal se stydět nejen za své jednání, ale i za svou nezdvořilost. Zatoužil po tom, aby ho někdo pochopil. Nakonec se zeptal: „Kdo jsi?“

Rozhostilo se mezi nimi ticho, až se po chvíli cizinec ozval: „Ty víš, kdo jsem.“

Měl pravdu. John tohoto muže nikdy nepotkal, ale při jeho prvních slovech věděl, kdo to je, věděl to s absolutní jistotou poznání.

Muž pokračoval: „Tak cos teď dělal?“

„Slyšel jsi, co jsem křičel,“ odvětil tiše John. Věděl, že jeho slova zní hloupě, dětinsky. „Snažil jsem se - hm - dostat ven z klece.“

„Proč neřekneš všechno, John? Budeš se cítit mnohem lip, když řekneš vše. Řekni to přesně.“

Opět mezi ně padlo ticho. John byl k němu stále ještě obrácen zády. Nakonec se ozval: „Prosim tě, Gaale, chtěl bych to vidět.“ „Co bys chtěl vidět?“

„Chtěl bych vidět, jestli ty vlasy ... stále ještě visí z okna.“

„A co když ano?“

John promluvil tak tiše, že byste mu určitě nerozuměli, co říká. Přesně to znělo takto: „Vyšplhal bych po nich do věže a - vlezl oknem dovnitř.“

„A co potom?“

John zoufale potřásl hlavou: „Já nevím, Gaale. Prostě nevím. Ale hrozně toužím to znovu udělat.“

„I když ses kvůli tomu poprvé dostal do téhle šlamastiky? A když se to pak znovu opakovalo ve tvých zlých snech?“

John se zhluboka nadechl a pak těžce vzdychl: „Gaale ... bylo to jako ... Chci říct, že si nemůžu poručit ... já...”

„Nikdy tě nenapadlo, že je to celé nesmysl?”

„Ale ano,” zarazil se a potom v návalu citu řekl, „já tu věž nenávidím. Nenávidím ji, nenávidím ji, nenávidím ji!”

„Ale přesto chceš na ni vyšplhat.”

Johnovi zahořely v šeru tváře. „Ano, Gaale.”

„A jednoho dne budeš moci. Víš, tu věž postavil můj otec.”

John se otočil a v údivu upřel oči na muže stojícího před klecí. Pak vstal a pohlédl mu do tváře: „Tvůj otec? Ale to je začarovaná věž v začarovaném lese. Je v ní Šaga!”

„Ano. Tys ho tam pustil!”

„Ne, ne! On už tam byl! Vytáhl nás nahoru!”

Gaal se usadil před klecí a John, aniž myslel na to, co dělá, se posadil také. Na oblohu se potichu začal vkrádat úsvit. John už mohl vidět, že Gaal má na sobě světlou tuniku, v pase přepásanou. Měl vousy a z očí mu zářila laskavost.

„Vím, jak to vypadá,” řekl. „Ale tak to vůbec není. Tato část lesa, jak správně říkáš, je v moci kouzla. Ale vždycky tomu tak nebylo. Ta věž je stále dobrá věž, která pořád slouží tomu účelu, ke kterému ji můj otec postavil. Vy jste ale měli nařízeno nezastavovat se a nepohlížet si ji a už vůbec ne na ni šplhat. Šaga doufal, že se mu podaří dostat se díky vám dovnitř, a také se mu to zdařilo, jakmile jste se rozhodli, že neuposlechnete příkazu a půjdete blíž.”

John upřeně hleděl na věž: „Chceš tím říct, že on teď není uvnitř?”

„Ne, není.”

„Ale kde potom je?”

„Třese se před svým pánem, protože se mu nepodařilo získat poklad! Ta věž neměla nikdy za úkol hostit ve svých zdech kouzelníky.”

Poklad! Úplně na něj zapomněl. Ale jak to, že se ho Šaga nezmocnil? Pohlédl Gaalovi do očí a vyslovil v mysli tuto otázku.

„Pokladu se nemůže zmocnit nikdo. I když vás zajal, nemá moc vám jej odebrat. Nejdřív byste mu museli začít důvěřovat. Pouze pokud byste mu věnovali svou důvěru, mohl by získat poklad pro sebe. A pokud se dobře pamatuju, včera v noci jsi mu řekl, že mu nevěříš. Já jsem sem přišel, protože jsem si myslel, že bys mu přece jen mohl začít důvěřovat.”

John svěsil hlavu.

„Povím ti ještě něco jiného, co se stalo,” pokračoval Gaal. „Jakmile ses na věž pořádně podíval, rozhodl ses, že na ni musíš vyšplhat!”

„To není pravda, Gaale!”

„Ne? Jen si to, Johne, přiznej. Stalo se, že sis nechtěl připustit své myšlenky. Přemýšlel jsi o tom, ale přitom sis říkal: ‚Ted' se tím nebudu zabývat.‘ Ale v hloubi srdce jsi po celou tu dobu věděl, co uděláš.” Protáhl ruku mříží. „To oko máš ale ošklivě nateklé. Podívám se, jestli s tím můžu něco udělat.”

Jemně se dotkl Johnova pravého oka. „Tak!” zašeptal si pro sebe. Jeho dotek byl teplý a příjemný. Nateklým místem proběhl jemný chvějivý pocit. A náhle viděl John oběma očima. Ruka mu vystřelila nahoru k oku. Zjistil, že poprvé za poslední dva dny oko splasklo a je normální.

„Ach, děkuji ti!”

„A teď - už se ptám podruhé - mohu dovnitř?"

„Myslíš do klece?"

„Samozřejmě!"

Nad Gaalovým tvrzením, že dokáže překonat zamčené dveře, se John předtím vůbec nezamýšlel a nevěřil, že by to mohla být pravda. Nyní proto odpověděl: „Jak bys mohl? Mně se ty mříže nepodařilo ani ohnout."

Gaal si stoupl a odtlačil tyče k jedné straně tak snadno, jako by to byl pouhý závěs. Protáhl se mezi nimi a vstoupil do klece. John zíral na díru mezi ohnutými mřížemi: „Jak jsi to dokázal?"

„Chtěl bys, aby ta klec zmizela úplně?"

„Děláš si legraci?"

Gaal pohlédl upřeně na Johna a řekl: „Bud' volný, Johne McNabe, bud' volný." V tu ránu klec zmizela. V jednom okamžiku je obklopovala a v dalším už nebyla nikde vidět. Nezbylo po ní ani stopy. Eleanor stále ležela a spala, ale všichni tři byli pod hvězdnatým nebem, které každou minutou víc jasnělo, volní.

Gaal se podíval na Eleanorinu spící postavu: „V poslední době jsi jí dal opravdu zabrat. Mohl by ses jí omluvit?"

John si povzdechl. Oko už ho netrápilo, ale byl stále neuvěřitelně unavený a cítil se špatně. Chtěl namítnout: „Ale ona na mě byla stejně zlá!" Místo toho však řekl: „Myslím si, že to po mně ve skutečnosti ani nechce. Kdo ví, co si o mně myslí. Měl bys ji slyšet, co povídala."

„Já to slyšel. Ale to se týká jen mě a jí. Nechci s tebou mluvit o tomhle, ale jen o tom, jak jsi mě zarmoutil. Chtěl bys něco k pití?"

„Myslíš víno odpuštění?"

„Ne, ačkoli to není tak špatný nápad, pokud odpuštění potřebuješ."

John svěsil hlavu: „Gaale, ty víš, že ho potřebuju. Ty jsi jako Tvůrce. A jako Mab - jenom ..."

Gaal si odepjal od pasu kožený měch s vínem. „To víno mě stálo všechno, co mám," řekl. „Ale je ho spousta. Napij se, kolik chceš."

John pozvedl měch k ústům, a když pil, jemně na něj mačkal. Hrdlo mu naplnilo teplo a ve všech končetinách se mu rozlilo radostné chvění. Po tvářích mu stékaly slzy, když vracel láhev zpátky Gaalovi: „Ach, Gaale, děkuju ti. Jak můžeš být takový?"

Z Gaalova opasku visel zlatý řetízek. Gaal ho opatrně sundal a podal jej Johnovi. Temně modrý kámen, který na něm visel, zářil mocnými záblesky. „Myslím, že jsi to ztratil," řekl.

John natáhl ruku a popadl ho. Gaal mu ho přenechal, ale pravil: „Dávám ti ho zpět, ale chtěl bych, aby sis uvědomil, že moc je nebezpečná. A ty ještě nejsi natolik silný, abys ho mohl správně používat. Mohl by tě zničit. Pamatuj si to. Použij ten kámen pouze tehdy, když ti řeknu. Nikdy ho nepoužívej jen pro své potěšení."

John hleděl na cizince, který mu připadal tak blízký, tak známý: „Kdo jsi. Já tě znám, i když jsem tě nikdy předtím neviděl."

„Jseš si jistý?"

John zaváhal: „Cítím se - chci tím říct, že v mém nitru vyvoláváš stejný pocit, jako když ke mně mluvil Tvůrce."

„My dva jsme jedno."

„Tím míníš, že jsi Tvůrce?"

„Já jsem v něm a on je ve mně.“

John na něj upřel oči a mračil se: „Tím chceš říct ...“

„Tím chci říct přesně to, co říkám.“

Právě v té chvíli se Eleanor posadila a mnula si oči. Uviděla Gaala a vykřikla: „Gaale! Podívej se na mě! Už nejsem pes! Už jsem to zase já! Ty jsi mě jako dívku ještě neviděl!“ Vrhla se k němu a nadšeně ho objala. Gaal chvíli neříkal nic.

Potom se ozval: „Ze jsem tě ještě neviděl jako dívku? A co minulou noc?“

Eleanor se odtáhla a podívala se na něj pohledem, v kterém se zračil údiv. Promluvila pomalu a váhavě: „Minulou noc? Myslíš tím, když se mi o tobě zdálo?“ Otočila se k Johnovi a její tvář potměněla: „Myslím, že o to nebudeš stát, ale...“ Zhluboka se nadechla a začala znovu: „Vlastně ti chci říct, že jsem včera byla na tebe pěkně ošklivá. Gaal mi ukázal, jaké to opravdu bylo...“

„Ale ne. Ve skutečnosti to byla moje chyba. Měl jsem být...“

„Ne, ne. Byla to moje chyba. Čestně, nevím, proč jsem říkala takové věci...“

Stejně jako předtím hádka pokračovaly omluvy ještě nějaký čas. Bylo však příjemnější je poslouchat. Nakonec se začali sami sobě i svému chování smát. Zatímco se jeden druhému omlouvali, Gaal rozložil nějaké jídlo, které jako by vyčaroval z drobečků zbylých z minulé noci. Teplé bochníčky chleba, které krásně chlebově voněly, spolu s čerstvým ovocem a se zbytkem vína, dodaly Johnovi nový život do žil. Skoro celou hodinu pak seděli, jedli a pili.

„Musím vás brzy opustit,“ řekl nakonec Gaal.

„Ale ne! Proč?“

„Za prvé kvůli mým následovníkům. Nebezpečí nad nimi visí jako bouřkový mrak, zvláště ve velkém městě zla, Bamahu. Jejich nepřátelé zatím ještě nevědí, kde se skrývají. Ale brzy bude po jejich bezpečí veta.“ Oba dětské obličejy se zachmuřily. Gaal pokračoval, ale situaci ve městě Bamah jim už blíže nevysvětloval. „Pamatujte si pro příště, že se máte řídit podle pokynů. A teď pozorně poslouchajte. Pokud byste se ještě někdy chytili do podobné klece (říká se jí klec viny - a někdy se do ní můžete chytit, i když posloucháte příkazy), pamatujte si, že já jsem vás osvobodil - osvobodil ze všech klecí viny.“

Upřeně na něj hleděli a snažili se co nejlépe porozumět tomu, co jim říká.

„V takovém případě musíte prostě projít skrz mříže.“

„Myslíš mezi nimi?“ zeptal se John.

„Ne, nikoli mezi nimi, ale skrz ně. Snažte si představit, že tam žádné mříže nejsou a projdete skrz místo, kde si představujete, že jsou mříže.“

„Aha, já vím, co tím, myslíš,“ zvolala Eleanor. „Chceš říct, že ta klec, která nás může obklopit, je vlastně jen v našich představách a nutí nás myslet si, že jsme uvěznění.“

Gaal se usmál: „Ano, tak je to. Pochopila jsi to správně. Budete v ní uvěznění pouze tehdy, když si to sami budete myslet.“

Eleanor řekla: „Gaale, mohu se tě zeptat ještě na něco jiného? Ne už na klec, ale proč jsi teď tady. Nemyslím tady v lese, ale v zemi Anthrosos. Když jsem byla psem, tak jsi řekl...“

„... slíbil jsem, že ti to povím. Dobrá. Ale nejdřív se tě zeptám, jestli ti John řekl něco o tom, co viděl ve vesnici na úpatí kopce?“

„Myslíš o těch divných lidech, kteří vypadali jako zhypnotizovaní? Ano, řekl.“

„Jsou takoví, protože si zvolili, že budou věřit lži. Neposlechli,“ pravil Gaal. „Proto se dostali do moci temných sil a ztratili schopnost myslet sami za sebe. Já jsem přišel, abych zlomil moc Kruhu a všechny je osvobodil.“

„Kdy to uděláš - a jak to uděláš?“ zeptala se Eleanor se zářícíma očima.

Gaal se dlouze nadechl: „Zajmou mě.“

„Kruh devíti?“ otázal se John.

„Ano.“

„A ty je pak přelstíš a odstraníš.“

„Ne. Takto nebude. Zabíjí mne.“

Děti na něj nevěřičně zíraly. Po chvíli se ozval John: „Ty si děláš legraci. Chci říct, proč bys je nechával, aby tě zabili? Cožpak nejsi mocnější než oni?“

Gaal se usmál: „V podstatě jsem“

„Pak tomu nerozumím,“ řekl John.

„Svou největší sílu nejspíš použiju k tomu, abych přemohl smrt - přemohl ji tak říkajíc zevnitř.“

Eleanor v rozpacích vrtěla hlavou. John protestoval a hněvivě pozvedl hlas: „Jsi stejný jako Tvůrce. Sám jsi to říkal. A Tvůrce není osoba, kterou můžeš zabít. Vždyť nemá ani tělo.“

„Ale já ano. Budu zabit jako beránek svým nepřítelem, bášanským býkem. Toho dne, kdy se to stane, uvidíte, jak mě nabere na rohy a usmrtí velký černý býk. Ve skutečnosti ... ale s tím se teď nebudu zdržovat. Uvidíte to sami na vlastní oči.“

Eleanor se zatvářila ustaraně: „Zní to - nezní to moc pěkně,“ řekla, „já z toho mám strach.“

Gaalova usměvavá tvář vsak vyzařovala takovou jistotu, že je to přesvědčilo, a tak nehledě na jejich předešlé obavy ani na další slova, která Gaal pronesl, veškerý strach z nich v jeho přítomnosti zmizel. Vycházelo z něj teplo, které tišilo jejich úzkost.

„Uvědomte si, že jsme ve válce,“ řekl. „Je to opravdová válka a budou v ní oběti. Chtěl bych vás ujistit, že vy dva jí nebudete příliš zasaženi, ale nebezpečí je opravdové. Stále ještě po vás chci, abyste donesli poklady do věže Geburah a uvěznili Šagu.“

Povstal, takže se plně ukázala obrovská síla jeho vysokého, mocného těla. Na několik okamžiků na ně pohlédl s hřejivým a širokým úsměvem, který nyní vyjadřoval radost. John a Eleanor se také usmáli. Zapomněli na svou hrůzu ze zprávy o Gaalově smrti a přáli si, aby vše zůstalo na věky tak, jak to právě je. Ale úsměv z Gaalovy tváře postupně mizel, až se nakonec otočil čelem k lesům za nimi. Pomalu se vydal na cestu. Děti nebyly později schopné nijak vysvětlit, proč se nepokusily jít s ním. Místo toho ho doprovázely očima, dokud se jim neztratil z dohledu mezi stromy.

Mezi nimi na trávě, i když si toho předtím nikdo z nich nevšiml, ležela kniha, královské jablko a klíč.

11.

Vdova Illith

Olejová lampa vrhala stíny po uboze zařízeném pokoji. Steny z červeného kamene stejně jako podlaha, na niž se dívali, a strop nad nimi, k němuž vzhledli, jiskřily v záři tohoto slabého světla a celý pokoj zvláštěně oteplovaly. Nebyly tu ani okna, ani dveře, a proto zde bylo zapotřebí lampy, i když venku jasně svítilo slunce.

Jediná cesta, kudy bylo možno vstoupit a odejít, vedla padacími dveřmi ve stropě a v podlaze. Na dvou protilehlých stranách byly vytesány díry o průměru asi patnáct centimetrů, které sloužily k větrání a dorozumívání. Z obou děr vedly provazy přivázané ke zvonkům zavěšeným nad otvory.

Spartánský ráz dodával pokoji prostý stůl, umístěný v nenápadném výklenku ve zdi, a čtyři dřevěné židle. Na jedné z těch židlí seděla starší šedovlasá paní, opírala se lokty o stůl a hleděla na písek, propadající se v přesýpacích hodinách na stole. Tvář měla ustaranou a bledou. Jeden ze zvonků zazvonil. Rychle vyskočila

a spěchala napříč místností k otvoru ve zdi. Neřekla nic, ale přiložila k jedné díře ucho. Potom zavrtěla hlavou, natočila ústa k otvoru a zavolala: „To je včerejší heslo.“

Znovu poslouchala, pak přikývla a sáhla nad hlavu po páce, která uvolnila zařízení přidržující padací dvířka ve stropě. Když si znovu sedala na židli, zkrabatil jí vrásčité tváře pobavený úsměv, který ji obdařil zvláštní krásou. O deset minut později byl nad zvednutými padacími dvířky ve stropě slyšet nějaký pohyb. V otvoru se objevila noha ve vysoké botě a šmátrala po schůdcích vytesaných ve zdi. O chvíli později začala dolů sestupovat malá, trpaslíku podobná postavička, která za sebou padací dvířka opět zavřela. To stvoření bylo mladé. Zpod měkkého koženého klobouku se mu draly světlé vlasy, chmýří stejné barvy mu zdobilo bradu. Kazajku i kalhoty mělo rovněž z kůže.

Usmál se na paní, poklonil se a řekl: „Zdravím vás, vdovo Illith. Dobře znáte hesla.“ Přitáhl si jednu židli ke stolu a posadil se na ni.

„Jednoho dne na nich možná budou záviset naše životy, Bomgrithe,“ pravila vdova. „Ale co mi přinášíš za novinky? Jaké jsou škody po zemětřesení?“

„Řekněte mi nejdřív vy vaše novinky. Vypadáte ustaraně. Něco vás trápí.“

„Jenom Authentio, můj syn. Stále mně to nedá pokoje. Nemůžu přenést přes srdce, že po všech těch letech, kdy sloužil jako běžec, by ho mohli zajmout a očarovat, protože se staral o naši bezpečnost. Mluvil jsi o něm s Gaalem?“

„Nemějte strach. Gaal se s ním po jeho návratu hned setká, ale teď je daleko odtud. Byl na návštěvě u horských kmenů, které prý vlastní před staletími pořízený opis několika stran ztracené knihy, která je částí pokladu. Někteří lidé povídají, že při návratu půjde Gaal začarovaným lesem. Pokud je to pravda, měl by tam zrovna teď být.“

„Ale pokusí se mu Gaal pomoci?“

„Ano. Sám mi to řekl.“ Nahnul se přes stůl a vzal vdoviny ruce do svých. „Nebojte se. Nebude to trvat dlouho a budete mít syna tady u sebe v tomto pokoji. A pokud je tak věrný Gaalovi jako jeho matka, Gaal určitě vaši prosbu vyplní.“

Vdova si vzdychla: „Věřím tomu. Kéž by byl uchráněn od všech kouzel. Až doteď jsem si nikdy pořádně neuvědomila, co to je být znovu svobodný.“ Několik

minut pak nikdo nepromluvil. Konečně vdova Illith pohlédla na trpaslíka a řekla: „Horské kmeny tedy nepodléhají Kruhu světla?“

„Vypadá to, že ne. Možná že jim v tom pomáhají ty opsané stránky. Je známo, že slova na nich zaznamenaná, jsou velice mocná.“

„Pokud jsou tak mocná jako slova, která vybudovala všechny tunely a místnosti v těchto stěnách, potom se v nich skrývá opravdová síla.“

Bomgrith se usmál: „Nikdy jsem neviděl nic podobného této síle. Kdo by si pomyslel, že slova zapsaná na opisech mohou vytvořit takové divy?“

„To je pravda. Ale teď mi řekni o škodách, které způsobilo zemětřesení.“

„Městské hradby...“ když mluvil, rozhlížel se kolem, protože samotný pokoj, v němž seděli, byl skrýší tajně a zázračně vytesanou uvnitř zdi, které obklopovaly Bamah, „... městské hradby to podle všeho přežily dobře. Jejich pevnost je úžasná. Nikde nemají ani prasklinu.“

„A co ve městě?“

„Škody jsou nepatrné a téměř nikdo nebyl zraněn. Ale na většině budov se objevily praskliny. Lidé se bojí, že při dalším zemětřesení by se mohlo celé město zhroutit.“

„A co chrám?“

„Kdo ví. Byl postaven pomocí kouzel - temných kouzel – spíš než lidskou prací. Podle mě bude k jeho zničení třeba větší síly než zemětřesení. Dokonce i v našich proctvích se hovoří o jeho zničení až po dalších stoletích.“

Znovu uběhlo několik minut, než si opět začali povídat. Potom se vdova ještě jednou podívala na přesýpací hodiny a řekla: „Opravdu má Zagen přijít už teď?“

„Už by tu měl být. Jeho síla ho zatím nikdy nezradila. Obdivuji se všemu, co dělá.“

„Mnoho našich mladíků se stydí, že nevydrží takové dlouhé cesty jako on. Ale on přece pochází z horských kmenů.“

Zvonek se znovu rozezněl a tentokrát to byl Bomgrith, který přiložil ucho k otvoru ve zdi. Usmál se tomu, co slyšel, a poté do otvoru pronesl tato slova: „Nespíchejte, dobrý pane, a dávejte si pozor, až polezete po schůdkách pod padacími dveřmi.“

O chvíli později už s nimi u stolu seděl stařec zahalený do šedivého pláště. Byl to Zagen Poutník, věstec horských kmenů. Ramena měl schýlená a pohyby pomalé, ale tmavé oči, vyhlížející z hustého, ježatého obočí, mu jiskřily.

„Jsme rádi, že jste se vrátil, pane. Toužili jsme, abyste se už dostal do bezpečí,“ řekl Bomgrith.

Hlasem tak hlubokým a pevným, až to vzbuzovalo údiv, Zagen odpověděl: „Ty jsi matmon Bomgrith. Jak ten čas letí! Byl jsem u tvého zrození. Případá mi to jako včera. A co tvůj dědeček? Čekal jsem, že ho tu uvidím.“

„Už nepracuje pro Radu,“ přerušila ho vdova Illith. „Vysoký věk a slabost si vybraly svou daň.“

Zagen přikývl: „To se dalo čekat. Sloužil dobře a věrně. V počátečním stádiu bychom to bez něj nikdy nezvládli. A co teď?“

„Zvolili místo něj Bomgritha.“

Stařec na něj udiveně pohlédl. Zvýšeným hlasem zvolal: „Bomgritha! Nemohl jsi vidět víc než sto zim a jsi malý jako dítě! Jak může někdo tak mladý - a ještě k tomu matmon - vzít na sebe takovou váhu zodpovědnosti?“

Bomgrith se zašklebil: „A jak se může někdo tak starý a revmatický pokoušet o tak dlouhé a nebezpečné cesty?“

Zagen na něho přísně pohlédl: „Ale, to je něco jiného. Nikdo nebude podezřívát vetchého starce, že cestuje s tajnými věcmi Bratrstva.“

„A nikdo nebude podezřívát ani mladého žlutovlasého matmona, že se podílí na řízení Rady Bratrstva,“ přebíhal ho rozpustile Bomgrith.

„Bomgrith je na svá léta velice moudrý," řekla spěšně vdova Illith. „Rada si ho vyžádala. Na jeho ramenech spočinul plášť i duch jeho dědečka."

„Přinejmenším po něm zdědil pohotový um a ještě pohotovější jazyk," zakončil to Zagen. „Řekni mi, ty, který jsi na svůj věk velice moudrý a na jehož ramenou spočívá tak těžký plášť, jaké máš zprávy od našeho Pána?"

„Nepotkal ses s ním v horách? Doufal jsem, že naopak ty budeš mít od něj zprávy pro nás." Starý muž zavrtěl hlavou: „Všichni z našich kmenů ho očekávali. Ale je to už dlouho, co jsem odtamtud odešel."

„Opustil nás s tím, že jde navštívit horské kmeny. Ve skutečnosti by teď už měl od nich odcházet. Všichni hoříme nedočkavostí. Při svém návratu měl procházet velkým lesem na severu."

„Jak to? Proč by chtěl jít zrovna tudy? Pokud by ne ..."

„Kdo ví. Rozhoduje se sám. Ale co ti teď zachmuřilo tvář?"

Zagen se zachmuřil ještě víc: „V jednom kmeni čekali na příchod Strážce meče, který měl s sebou přivést i psi ženu z jiného světa. Už dlouho to bylo tak předpověděno. Kdo nám řekne, kudy by putovali do města Bamah?"

„To náš kmen ho očekával," pronesla pokojně vdova. „Ale ještě předtím jsme byli nuceni z naší vesnice uprchnout."

„Ale proč zrovna severním lesem? Mezi lidmi se povídá, že se tam plíží Šaga a číhá na Srážce meče, který už přišel."

„A Gaal plánoval, že tudy půjde?"

„Tak to říkal."

„Potom je příchod Strážce meče určitě jediným důvodem, proč by se vystavoval tak velkému nebezpečí. Můj otec, který byl také za svého života věštcem, jako jsem já, často říkal: ‚Ten, kdo nese meč, musí projít mnoha nebezpečími v začarovaném lese. V žádném lese v zemi Anthropos se nesetkáš s tolika nebezpečími jako v lese na severu, pokud se v něm plíží Šaga!‘ Na dotvrzení svých slov přikývl a nakonec se široce usmál a náhle udeřil pěstí do stolu. ‚Strážce meče přichází!‘ zvolal. Ihned však svého nadšení zalitoval, neboť mu v revmatické ruce škublo bolestí."

„I tady čeká na Pána dost nebezpečí, až se vrátí," řekl spěšně Bomgrith. „Vědí, že tu pravidelně bývá, a rudovlasým matmonům bylo přikázáno, aby po něm pátrali. Musejí vědět, kolik z nás už bylo vysvobozeno z jejich očarování. Jsem si proto jistý, že Kruh světla dělá plány na jeho uvěznění. Jejich strážce se neustále vyptávají lidí, jak vypadá a kde se může nacházet."

Zagen si pomalu třel bolavou ruku: „Jejich strážce?"

Bomgrith pokrčil rameny: „Rudovlasí matmoni. Mají v sobě skřetí krev. Donášejí pro Kruh světla a nejsou očarováni. Sami sebe nazývají gardou."

„Nemohli byste domluvit Gaalovi, aby zůstal mimo město Bamah?"

„Možná že bychom mohli. Ale on tu dělá ohromné věci. Někteří zotročení lidé cítí, že jsme volní, i když se šouráme a koukáme nepřítomně - tak jako oni -, když jdeme ven. Ale oni to nějak vycítí a ptají se nás na Gaala.“

„To by mohl být uskok. Uvědomte si, že jejich myslí jsou řízeny zvenčí.“

„Možná. Ale nevypadá to tak Už byli osvobozeni mnozí potomci Regentů i Matmoni, kteří se nás takto ptali. Ale je tu ještě další věc. Gaal říká, že toto bude jeho poslední návštěva města Bamah.“

„Opravdu to řekl?“

„Ano, sám to prohlásil.“

Přes Zagenův obličej přeběhl výraz hrůzy: „Potom mám strach o nás všechny. Doufal jsem, že jsem tomu špatně porozuměl, ale takový příběh je přece rozšířen i v našem středu. A přesně tak se o tom mluví i v proroctvích.“

Vdova Illith na něj úzkostlivě pohlédla: „Proroctví pro něj vyznívají špatně?“ Zagen ale neodpověděl a vdova pokračovala. „Mám o něj strach. A bojím se i o svého syna. Ach, Authentio! Gaal určitě přijde, aby tě osvobodil!“

Bomgrith ji znovu pohladil po ruce: „On přijde. Neměj strach, Illith! A Authentio dorazí až sem - do tohoto pokoje - a bude volný!“ Pak se otočil k věštci. „Máš pro nás něco?“

„O Gaalovi vám nemohu říct nic. Co se má stát, to se stane. Ale pořád mi tane před očima obraz Severní městské brány. A kdykoli jej vidím, začnou se mi všechny údy třást. Nevím proč, ale je to nebezpečná brána. Ohrožuje bezpečnost všech, kdo se skrývají v těchto zdech.“

„U Severní brány chytili mého Authentia,“ řekla vdova Illith.

Bomgrith se zhluboka nadechl: „Tunely v těchto hradbách jsou prokopány téměř pod celou východní částí. Víte, že nás tu teď bydlí už téměř tři stovky?“ Zagen přikývl a Bomgrith pokračoval: „Náš nejnovější východ vede domkem vrátného u Severní brány. Byl osvobozen před třemi měsíci. Mohlo by to být ...?“

„Nevím, jak se nebezpečí projeví. Pouze to, že přichází od Severní brány.“

„V každém případě musíme dávat pozor. Budu v těsném spojení s vrátným a jeho rodinou a připomenu mu, aby byl bdělý. A všechny ostatní upozorním, že tato brána je nebezpečná, aby se jí vyhýbali.“

12.

Zahrada mezi skalami

„Zdá se, že opouštíme tok řeky," řekl John.

Byla to pravda. Jejich stezka, která se zatím vinula podél řeky, tekoucí k východu, teď šplhala strmě nahoru mezi stromy, jejichž spodní větve se nad ní rozprostíraly a tvořily jakýsi tunel. Oba se museli chvílemi ohýbat a sklánět hlavu, aby mohly projít.

Celé dvě hodiny od té doby, kdy je Gaal opustil, sledovala stezka, po níž šli, tok řeky. Oba byli veselí myslí a Eleanor si dokonce našla čas, aby natrhala lesní květiny a šikovně z nich spletla pro sebe věnec, náramky a náhrdelník. Teď musela jít se skloněnou hlavou, aby jí nízké větve nesmetly věnec z hlavy. „Hele! Tady je stezka dlážděná kameny!" řekl John po chvíli.

„No, ať už tu cestu stavěl kdokoli, teď už se o ni nestará, protože jinak by odsekal ty nízké větve," odpověděla Eleanor.

Stezka končila v tunelu ve skále. Ve tmě, která vládla uvnitř, mohli v dálce zahlédnout nejasný kruh denního světla. Pomalu si hledali cestu vpřed, ale když se za dvě minuty vynořili z tunelu, vydechli v úžasu nad tím, co viděli.

Patnáct metrů pod nimi ležela v klínu skalních stěn zahrada, lemovaná vysokými cedry. Téměř ze všech skal splývaly vodopády břečťanu a kvetoucího psiho vína, které barevně zdobily skalní stěny. Zahrada měla zhruba tvar ležaté osmičky nebo vypadala jako dvě kruhovitě zahrady spojené dohromady, z nichž ta první ležela přímo pod nimi a byla spojená s druhou, nacházející se za ní. Mezi sametově zelenými trávníky a mnohobarevnými květinovými záhony se klikatila stezka. Nějaká říčka (John odhadoval, že je to tatáž, podél níž předtím šli) protékala zahradou a tu a tam jste ji mohli přejít po venkovských dřevěných můstcích. Ve stínu sestříhaných stromů, jako byly cedry *arbor vitae*, smuteční vrby a mnohé další, bylo místo pro židličky a lavičky. Ale všude tu vládlo ticho. Na lavičkách nebylo ani známky po nějakých lidech, kteří by tu seděli.

„Panečku, to je něco!" zvolal John. „Loni mě babička vzala na prohlídku zahrad v Manchesteru. Ale takové to tam nebylo."

Pohlédl na Eleanor a byl překvapen, když viděl, že zbledla a celá se třese. „Co se děje?" zeptal se. Hleděla na něj beze slova a v očích se jí odrážel strach. „Co je? Co tě trápí? Vypadáš špatně!"

„Bojím se!" ozvala se takřka šeptem

John byl zmaten: „Ale proč? Z čeho máš strach?"

„Z tohoto místa."

„Ale, Eleanor, tady je to přece tak krásné. V životě jsem ještě neviděl tak krásnou zahradu!"

Eleanor v zoufalém úsilí ovládnout své chvění sevřela pěsti. Nerozhlížela se po zahradě, ale hleděla kamsi nad ni a v první chvíli mu neodpověděla. Když promluvila, její hlas byl tichý a třaslavý: „Copak tomu nerozumíš? Pořád je to totéž. Šaga. Zase je to stejné jako s věží Rapunzel a s Taavat-Basarem.

Vytvořil to, aby nás omámil - jako nás lákal na vodu, když jsme měli žízeň, a k věži, která nás zvala, abychom na ni vylezli."

John se na ni zahleděl. Strach ji obklopol jako mračno, takže mu připadala vzdálená a nedosažitelná. „Tůň v Taavat-Basar nás málem zabila," pokračovala, „a vzpomeň si, co se stalo včera a především! Už je to tu zase, Johne. Nesmíme sejít tam dolů. Musíme se vrátit!"

Její panika byla nakažlivá, takže i Johnovi se trochu rozbušilo srdce. Instinktivně se jí snažil uklidnit, a protože si vzpomněl, jak s ním často mluvil otec, přistoupil k ní blíž a váhavěji položil ruku na ramena. „No tak, uklidni se!" řekl. Překvapilo ho, že když na ní promluvil, jeho vlastní obavy se zmenšily.

Eleanor pokračovala třesoucím se hlasem. Trhaně ze sebe vyrážela: „Od té doby, co jsme se vydali na cestu, děje se jedná hrozná věc za druhou. Jak víme, že nebudeme zabiti nebo na celý život uvězněni - nebo něco podobného?"

Když se John znovu ozval, promluvil klidně a pevně: „Víš, že se nemůžeme vrátit. Nemáme kam jít. Možná že tohle je začarovaná zahrada, ale kdybychom se vrátili, setkali bychom se s něčím ještě horším."

Vzlykla a prudce se nadechla: „Já se bojím, Johne. Tolik se bojím. Víím, že bych neměla. Gaal mě zbavil strachu. Alespoň jsem si to myslela - když jsem se musela postavit tváří v tvář strašlivému drakovi ..." zarazila se a skousla si ret. Obličej se jí zkrabatil a po tváři jí sklouzla slza. „Prosím tě, nevsímej si mě. Už se zase bojím vlastního stínu - stejně jako předtím - zase jsem ten ustrašený pes."

Odmělčela se. „Musíme jít dál? Chci říct, jestli bychom - no, jestli bychom toho nemohli nějakým způsobem nechat? Nejdřív to bylo jako hra. I když sem byla psem, nebylo to tak hrozné jako teď. Tohle je jako skutečný život, jako když se otec opil a honil mě s nožem - a dělal i jiné, ještě horší věci."

„Myslím, že Gaal z tebe udělal normálního člověka, jako je každý druhý. Už nejsi ten strašpytel, co jsi bývala. Začarovaného lesa by se bál každý. Můj otec říká, že právě hrdinství tkví v tom, že člověk jde vpřed, i když má strach. Poslouchej, já se taky bojím. V takové situaci by se bál každý. Když ses změnila zpátky v člověka, Gaal s tebou opravdu něco udělal."

Eleanor se stále třásla a chvíli neříkala nic. Potom se ozvala: „Co myslíš, celá ta věc s tím, jak mě drak spálil na popel a pak jsem opět obživla - bylo to skutečné?"

„Samozřejmě."

Zavrtěla zoufale hlavou: „Tak jak to, že jsem zase taková? Jak je to možné? Jen se třesu a nemohu přestat."

John neodpověděl. Pevněji objal ramena, i když se při tom stále cítil nesměle a uvažoval, zda jí to vůbec nějak uklidňuje. Když jí pak pohlédl do obličeje, poprvé si všiml, jak je i přes všechny strach krásná. Srdce v hrudi se mu rozbušilo. „Nedovolím, aby se ti něco stalo," řekl. „Vím, že naposledy jsem to zpackal, ale už to nikdy neudělám."

Jemně se vymanila z jeho objetí a sedla si. Opřela se přitom o skalní stěnu za sebou. John si sedl tak blízko ní, jak jen to šlo. Cítil, jak se její tělo chvěje. Nebylo to poprvé, co pronesla nějakou poznámku o svém životě doma. Johna to dříve vždycky příliš uvádělo do rozpaků, než aby toto téma nějak rozcvičilo.

Dokonce i v Pontyho jeskyni se jí ptal pouze na události v zemi Anthropos, ale nikdy ne na tu hroznou noc, kdy utekla ven do sněhu a mrazu.

„Gaal určitě ví, kde teď jsme,“ pokračovala. „A jsem si jistá, že musí vědět, jak se cítíme. Kdybychom se rozhodli vrátit, myslím, že by nás nechal.“

„Vrátit se? Ale kam?“

„Do Kanady.“

John si povzdechl. Myšlenkami byl najednou daleko odtud: „Vsadil bych se, že můj otec stále ještě čeká tam na ledě.“

Ale Eleanor dlela myslí pořád ještě u Gaala: „Přenesl nás sem. Jsem si jistá, že by nás nechal odejít, kdybychom ho o to požádali.“

Není podlý ani nic podobného. Nemyslíš, že by stačilo, abychom pouze zavolali o pomoc a on by nás slyšel - třeba pomocí nějakého kouzla? A potom bychom mohli jít domů.“

John se soustředil na představu jezera Black Sturgeon za mrazivé zimní noci. „Chtěl bych vědět, jak dlouho už tam čeká – myslím svého otce, samozřejmě. Jej, jak rád bych ho měl tady u sebe.“

Odmlčel se a nabral druhý dech. „Víš, neměl bych to říkat, protože ve skutečnosti nechci, aby se sem dostal. Umřel by, kdyby se tu objevil.“

To neměl říkat. Eleanor začala potichu plakat. „Tohle místo je hrozné. A nebezpečné. Doma v Kanadě, i když je tam můj otec - víš, mohla bych utéct - jako obvykle. Tady nikdy nevíš, jaké nebezpečí na tebe čeká. Ach, Johne, nechoďme tam dolů.“

Pohlédli do zahrady pod nimi. Ve skále byly vytesány schody, které se kroutily jako schody z nějaké čínské hory. Z květinových záhonků, kde kvetly najednou v nesmyslné, i když malebné směsici barev květiny všech možných ročních období i zeměpisných pásem - hortenzie, narcisy, hyacinty, fuksie, amarylky, lilie, růže, chryzantémy, begónie, topolovky, delfinia, pelargónie a stovky jiných společně s palisandrovými stromy, poinsettiiemi, buganviliemi a dalšími rostlinami, které děti ještě v životě neviděly, na ně dýchala krása.

John vzal Eleanor za ruku. „Neboj se,“ řekl. „Všechno bude v pořádku. Gaal by nás neposílal na takovou cestu, kdyby nebyl přesvědčen, že bychom ji nezvládli.“

Museli zůstat sedět několik dalších okamžiků bez hnutí. Nakonec se Eleanor pomalu zvedla a se zrakem upřeným do zahrady prohlásila: „Promiň. Máš pravdu – v tom, co jsi řekl o pravé odvaze. Chtěla jsem na tebe naléhat, abychom se vrátili. Ale my opravdu nemáme kam, protože já určitě nechci znovu žít se svým otcem.“

Neměla bych tak mluvit. Myslím, že to ze mě mluví strach z této zahrady - najednou to na mě přišlo. Co kdybys mě vedl po cestě pěkně pomalu. Jestli uvidím něco, co se mi nebude líbit, mohu vždycky utéct!“

Když sešli dolů do zahrady, mohli jít vedle sebe. „Víš, tohle je opravdová odvaha,“ řekl John.

Eleanor sklopila oči. Na tvářích se jí ještě leskly stopy slz, ale na rtech se jí objevil nesmělý úsměv a na líčkách jí vyrazila červeň. „Co tím myslíš?“

„Tebe. Sešla jsi sem dolů, ačkoliv jsi byla hrůzou bez sebe.“ Eleanor odpověděla trochu nervózně: „No, nevím. Uvědomila jsem si, že ty půjdeš v každém případě dopředu - tak co mi zbývalo!“

„Přesto to chce silné nervy.“

„Díky. Ale máš pravdu. Nesmím se nechat překonat strachem. Odvaha nás vede dál, i když se bojím.“ Odmlčela se a zhluboka se nadechla. „Teprve teď jsem si všimla, jak je ta zahrada nádherná.“

„Chceš říct, že jsi to předtím neviděla?“

Eleanor zavrtěla hlavou: „Ne, nebo alespoň jenom na setinu vteřiny. Potom se mě už zmocnila panika,“ důvěřivě se usmála. „Tak ráda bych si natrhala kytici květin,“ řekla po chvíli.

„No,“ ozval se John, „nezapomeň na Šagu. Jsme v očarované zahradě, která je součástí očarovaného lesa. A ještě stále nevíme, jaké nebezpečí nám tu hrozí. Možná že je v samotných květinách. Já bych se k nim radši nepřibližoval.“

Chvíli se pak mlčky obdivovali krásnému uspořádání stromů, květin, překvapivým tvarům skal i sochám. John si říkal, zda by alespoň jedna socha nemohla obživit, ale nechtěl postrašit Eleanor, a proto se jí o tom nezmínil. O chvíli později se Eleanor zastavila před malým ozdobným stromkem rudých růží.

„Chci si jednu utrhout,“ řekla stále ještě zlehka se třesoucím hlasem.

John už seji chystal varovat, ale obával se, že by tak v ní znovu vyvolal strach, a proto na to šel raději jinak. „Víš, jsou tak krásné, jak rostou. Nech je tak. Kdybys jednu utrhl, zkazila bys celý stromek.“

Ale vypadalo to, jako by mu Eleanor četla v mysli. „Nedovolím, aby mě můj strach znovu ovládl. Samozřejmě, že jsem nervózní. Ale nechci, aby mi pocity ničily život. Musím se k tomu postavit čelem!“ Oči jí svítily a dýchala zrychleně. Třesoucí prsty natáhla k růžovému stromu. Ale stonek růže byl dřevnatý a nešel zlomit. „Au, au!“ zamumlala, stáhla prsty rychle zpátky a začala si jeden cucat. „Ty trny jsou tak ostré. Půjč mi svůj meč.“

„Podívej, opravdu si nemyslím, že...“

„Prosím tě, Johne, vezmu si jen jednu.“

„Ale Eleanor...“

„Prosím, Johne, prosím,“ její oči ho zapřísahaly. John už vytahoval meč z pochvy, ale ten jeho úsilí odolával.

„Zdá se, že je tam jako přilepený,“ řekl zamračeně. „V každém případě...“

„Počkej, já to zkusím!“ Eleanor uchopila rukojeť meče a táhla společně s Johnem. Ale po několika pokusech toho oba nechali, protože bylo jasné, že meč z pochvy nevytáhnou. Eleanor zrudla. „Musím ji mít, i kdybych si při tom měla úplně zničit ruce!“ mumlala si horečně pro sebe a hned převedla svá slova v činy. Znovu se pokoušela zlomit stonek, který už předtím nalomila. Ohýbala jej hned na jednu stranu, hned na druhou v zoufalé snaze jej ukrotit.

John ji nešťastně pozoroval. Cítil, že v této bitvě se strachem není něco v pořádku, ale nebyl schopen ukázat prstem na to, co to je. Nakonec se to Eleanor podařilo, ačkoliv růže (která teď byla ošklivě pomuchlaná) nestála určitě za poškrábané a krvácející Eleanoriny ruce. Chvíli na ni hleděla a potom ji znechuceně odhodila stranou. „No, alespoň jsem ukázala, že se nebojím. Teď pojďme dál!“

John ji se sebezapřením následoval k zúženému úseku, který spojoval obě části zahrady. Útesy na obou stranách se tu k sobě velice přibližovaly. V druhé části zahrady obklopoval trávník krásné jezírko, za nímž se nacházel mělký skalnatý bazének, do něhož padal ze skalního sedla nad nimi čirý vodopád.

Odtud tekla voda pomalu do hlavního jezírka, kde se jemně houpaly ostrůvky žlutých vodních kosatců.

Stezka vedla kolem jezírka až ke schodům, které stoupaly ke skalnatému bazénku. Hřmění vodopádu jím po cestě k bazénku tvořilo hudební doprovod, který ještě podtrhoval kouzlo zahrady. Jak ale stoupali po schodech, hluk pomalu utíchal. Pohlédli nahoru a uviděli pouze mokřý lesknoucí se povrch skály a právě v místě, kde vodopád předtím dopadal do bazénku, stála socha. Johnovi připomněla ženy, které vidal na starořeckých vázách v muzeu. Byla to Řekyně, vlasy měla učesané stejně jako ženy na vázách a na sobě měla bavlněný oděv přehozený přes levé rameno.

Zatímco si ji prohlíželi, vzbudila se socha k životu. Vlasy se jí zbarvily bohatou hnědí, její pleť se olivově zaleskla a oči, které otevřela, byly vřelé a temné. Ženiny rysy ozářil úsměv. „Díky, že jsi mě probudila,“ řekla s pohledem upřeným na Eleanor.

Eleanor jí neodpověděla, ale ve tváři se jí objevil výraz, který vyjadřoval: „Jsem ráda, že vás poznávám, ale myslím, že jste si mě "musela s někým splést."

„Ale ano, drahoušku. Právě tobě dlužím své poděkování,“ řekla žena a usmála se na Eleanor. „Tvá odvaha mě přivedla životu. A teď mám pro tebe odměnu - odměnu, která ti bude sloužit jako známou odvahy. Překonala jsi svůj strach, že?“

„No ano, ale nerozumím...“

„A bez ohledu na své obavy jsi utrhla růži, je to pravda?“

„Já ... ano. Víte, věděla jsem, že jestli dovolím strachu, aby řídil můj život, že, no ... ale nechtěla jsem v zahradě způsobit žádnou škodu. Doufám, že jsem ne...“

„Samozřejmě že ne, drahoušku. Bylo to přesně to, co jsem doufala, že uděláš. A teď se podívej na tohle!“ strčila ruku do záhybu svého šatu a vytáhla odtud sadu šperků, jež se blyštily na slunci, které na nich zažehlo milióny barev. Byla tu korunka, náhrdelník a dva náramky. „Pojď,“ řekla, „je to všechno tvoje. Květiny, které sis upletla, už zvadly. Ale každý z těchto drahých kamenů je vybrúšen do tvaru jednoho lesního květu. Tyto květiny nikdy nezvadnou.“

Eleanor na ni zírala široce otevřenýma očima: „Kdo jste?“

„Jsem služebnicí Fauny. Pojď a přijmi, co ti nabízím.“

„Ale to já opravdu nemohu!“ protestovala Eleanor.

„Jsou to přece opravdové drahokamy. To by nebylo správné.“

„Mé milé dítě, patří tobě. Máš na ně nárok. Cekały tu na svou pravou majitelku od úsvitu času - na dívku, která přemůže svůj vlastní strach a probudí mě. Tak je to přikázáno. Odhoď ty květiny, kterými jsi ozdobena a vezmi si tyhle!“ Zena podávala šperky Eleanor.

John ji popadl za ruku: „Neposlouchej ji! Je to past. Jak je jednou přijmeš, dostaneš se zase do klece.“ Poté se obrátil k ženě: „Jak máme vědět, že nás nepodvádíte?“ Žena si ho nevšímala. Hleděla stále na Eleanor a vesele se na ni usmívala. „On se snaží znovu v tobě vyvolat strach, drahoušku. Ale ani jemu, ani nikomu jinému se to už nepodaří. Ty jsi svůj strach přemohla. Pojď a přijmi svou odměnu!“

John se později obviňoval, že na Eleanor víc nenaléhal, ale kdo ví, jestli by to bylo k čemu? Eleanor už na nic nečekala. Vstoupila do mělké vody skalnatého bazénku a dřív než jí mohl zastavit, se jím přebrodiva, aby z ženiných rukou převzala třpytící se šperky. V tom okamžiku zahrada zmizela. Bazének, řecká žena, třpytivý povrch skály - to všechno bylo pryč. Oba znovu stáli v lese vedle řeky.

Panova píšala

John byl vyděšen, ale zároveň i rozzloben: „Tak proto bylo celé to kouzlo! Teď už to víme.”

„Nejsou krásné?” řekla Eleanor, která nebyla schopná odtrhnout oči ze svých šperků. „Podívej, každý z těch kamenů má tvar květu!”

„Eleanor, Eleanor, poslouvej! Ty si asi neuvědomuješ...”

„Ale ano! Každý z nich musí mít hodnotu celého jmění. Až se vrátím zpátky, můj otec bude ...” posadila si čelenku opatrně na vlasy a odhodila přitom zvadlé květy.

„Eleanor, copak to nevidíš? Vždyť je to zase Šaga. Víme, že jsme ho tentokrát neviděli, ale u tůně jsme ho také neviděli, ani tenkrát v noci, kdy nás málem dostaly chodící stromy. To všechno byl Šaga...”

„Ona říkala, že je služebnicí Fauny. Hm! Služebnice Fauny. Kdo je to Fauna, to bych ráda věděla. Víš, vždycky jsem si představovala, že jsem princezna. Ale nikdy jsem si nemyslela, že jednoho dne...”

Odmělčela se, aby si mohla připnout náhrdelník. Byla k Johnovi obrácená zády, proto neviděla, jak na ni šokované zůstal zírat s otevřenými ústy.

„Jsme v nebezpečí, Eleanor. Tohle bys neměla dělat! Upadneš do moci kouzel. Nejspíš to všechno začalo tím, když jsi utrhla růži.”

„Pomoz mi s těmi náramky. Tenhle si nemohu zapnout levou rukou.”

John si stoupl před ni. S velkým úsilím ovládl své pocity. Počkal, až se na něho podívá, a pak řekl: „Dej je pryč, Eleanor. Je to kouzlo. Budeš - očarovaná. Stalo se přesně to, čeho ses tak bála.” Eleanor se šťastně usmála: „Nebud' hloupý. A pomoz mi s tím náramkem.”

„Eleanor, copak to nevidíš? Nastražili na nás past. Je to další ze šagových lstí. Je to nebezpečné.”

Eleanor na něj tvrdošíjně pohlédla. Klidně si stáhla náramky a dala si je do přední kapsy svého oděvu. Johnovi se zdála velice změněná, ani ne tolik kvůli šperkům, ale spíš jakýmsi novým sebevědomím, jež u ní nezaregistroval ani v jejích nejlepších chvílích. Řekla: „Bojíš se, co? Já to vidím.” Pak pronesla jemněji: „Já jsem se cítila před několika minutami zrovna tak”

„Já se nebojím, Eleanor. Já, já ... no možná trošku. Ale troška strachu neškodí. Měla jsi pravdu, když jsi říkala, že tohle místo je nebezpečné.”

„Já už se nikdy bát nebudu.”

„Ne, já vím, ale ... stejně, očarování je očarování a...”

„Jaké očarování? Tady žádná kouzla nejsou, což to nevidíš?”

Eleanor se otočila a vydala se po stezce, takže John ji byl nucen následovat, a protože stezka byla uzoučká, musel mluvit k jejím zádkům: „Sama víš, co se stalo u tůně a u věže,” pokračoval. Ona si před ním vesele vykračovala a John si musel přichvátnout, aby jí stačil.

„Ano, ale co se stalo tentokrát?“ zeptala se Eleanor, aniž se k němu otočila. „Mně to připadá, jako by nás zachránil Gaal. Je to dobré, Johne. Já to cítím!“

„Ale přesto...“ John svou větu nedokončil. Začal pochybovat, zda má skutečně pravdu, nebo ne. Eleanor se nechovala tak, jako když byli spolu v kleci. Toto byla nová Eleanor, uvolněná a sebejistá. Nějakou chvíli šli potichu. Eleanor šla první, jako by se šperky získala i nové nohy. Ale John se nepřestával mračit a upřeně pozoroval stezku, která mu pod nohama ubíhala dozadu.

Začal jí odpovídat jednoslabičně. V zahradě, kde se bála a kde jí dodával odvahu, se cítil dobře. Ted'si připadal neužitečný. Čím déle šli, tím byl zmatenější a propadal větší depresi. Příhoda s obživlou sochou nemohla být ničím jiným než dalším zlem na jejich cestě. Ale na druhé straně, jak by mohlo to, co se přihodilo Eleanor, být zlé? Její další slova jako by odpovídala na jeho myšlenky.

„Všechn strach ze mě teď spadnul. Už se vůbec nebojím.“

Stezka, která stále vedla podél řeky tekoucí na východ, se nyní rozšířila, takže mohli jít vedle sebe. „Jsem rád, že už nemáš strach,“ řekl John. „Ale pamatuješ si, když jsi předtím chtěla utrhnout tu růži?“

„No a co?“

„Chci říct, že je dobré bát se a že je hloupost dělat něco jenom proto, že se to bojíš udělat. Já se bojím výšek, ale neskákal bych z útesu jenom proto, že se bojím. Ty ano?“

Eleanor se zasmála: „Samozřejmě že ne. Ale možná bych na něj vyšplhala.“

„Jenom proto, že se toho bojíš?“

„Samozřejmě. Ted' ano. Musíš přiznat, že se teď všechno obrátilo k dobrému.“

„Ale já pořád říkám, že je to nesmysl.“

„Proč?“

„No, v tom případě bys strávila celý život tím, že bys dělala všechno, čeho se obáváš. Ale kvůli tomu přece nežiješ.“

Eleanor nějaký čas neodpovídala. Potom se ozvala: „Nejspíš to už teď ani nebudu potřebovat. Je to legrace. Připadám si, že se už nikdy ničeho nebudu bát. Jsem ... jsem teď jiná.“

Znovu nastoupilo ticho. Tentokrát ho přerušil John: „Eleanor, strach může být k dobru stejně jako ke zlu. Vzpomínám si, že když jsem byl s otcem na jezeře, měl jsem strach, když jsem se rozhodoval, jestli mám jít za tebou. Snažil jsem seto před ním skrýt - a radši jsem ukazoval, jak mě to vzrušuje. Ale tehdy jsem se bál udělat správnou věc. Jindy jsou to však špatné věci a tehdy je dobré se bát.“

Eleanor se zastavila a obě děti se postavily tváří v tvář. Eleanor zavrtěla hlavou. „Strach nikdy není dobrý,“ řekla. „Kdybys bydlel v našem domě a věděl ...“ hluboce se nadýchla. „Ne, už se otce nikdy nebudu bát. Už nikdy. Už se ho nikdy nebudu bát.“ Usmála se a John si znovu uvědomil, jak je krásná. „Nenávidím ho,“ řekla chraptivě. „Až teď jsem si uvědomila, co k němu vlastně cítím. Nenávist. Cítím ji kolem sebe jako brnění. Strach už na mě nemůže.“ Pomalu se otočila a znovu se vydala na cestu.

Po nějaké chvíli se ozvala: „Myslím, že jsem ho nenáviděla celou tu dobu, ale až doteď jsem si to neuvědomovala. To je legrační. Strachu z něj mě zbavil opravdu Gaal, ale teprve teď, když ze mě veškerý strach spadl, vím, že tátu nenávidím.“

John řekl: „Tu noc jsem z něj měl strach i já. Ale měli jsme tehdy o tebe takové obavy, že jsme neměli čas myslet na něj. Co jsi tehdy hodlala udělat?“
„Nestarala jsem se o to, co se stane. Myslela jsem, že venku umrznu.“

„Mysleli jsme, že ses vypravila k sousední farmě, ale tvé stopy vedly doprostřed jezera.“

Mezi stromy prorazil sluneční paprsek, a jak Eleanor potřásla hlavou, z čelenky na její hlavě vystřelily barevné záblesky. „Ne, nestarala jsem se o to, kam jdu. Už jsem ho nikdy nechtěla vidět.“

Dokonce mi ani nezáleželo na tom, jestli ještě někdy uvidím mámu. Ona nevěděla všechno - aspoň si myslím, že to nevěděla.“

„Můj otec říkal, že bývala bita ...“

„Ano, kdykoli se mě pokoušela chránit. Táta říkal, že je to všechno moje chyba, a já mu věřila. Svým způsobem si to myslím pořád. Ale už se ho nikdy nebudu bát. Místo toho ho budu nenávidět.“

„Co se stane s tvou maminkou?“

„Nevím. Jednoho dne budu - ale co to má za význam? Jedna věc je jistá. Prodám tyhle klenoty a koupím za ně nový dům pro mě a mámu.“

Toho večera dorazili ke Gaalovu stromu. Eleanor sundala své šperky a položila je ke kořenům.

„Proč to děláš?“ zeptal se jí překvapeně John.

„Nikdo mi je neukradne.“

„Možná že ne. Ale je to divné.“

Eleanor na něj pohlédla s náhlými rozpaky: „Je to divné, víd?“

Potom pokrčila rameny a vešla dovnitř. Tam na ně čekalo teplé jídlo, které John spořádal s velikou chutí, protože celý den nic nejedli. Eleanor vypadala celá nesvá a skoro nic nesnědla. Tvrdila, že nemá hlad. Moc toho nenamluvili a John, kterému se po jídle chtělo spát, šel brzy do postele.

Vzbudil se uprostřed noci a okamžitě byl úplně vzhůru. Vzpomněl si na podivné chování Eleanor, která položila klenoty u dveří Gaalova stromu a nebyla schopna nic sníst. Najednou pocítil hrozný strach. „Eleanor,“ pomyslel si, „a Šaga! Ach, Gaale, tolik bych si přál, abys tu byl. Určitě se s ní kvůli těm šperkům něco stalo, Šaga teď nad ní má určitě nějakou moc!“

Oknem mu na postel padl paprsek měsíčního světla. Vylezl z lůžka a šel se podívat ven. Opřel se o okenní rám a podivil se, jako pokaždé, když spal v Gaalově stromě, jak je možné, že jsou tu okna, kterými je vidět zevnitř stromu ven, a přitom zvenčí žádná okna vidět nejsou. Reka tekla asi deset metrů od nich a mezi ní a stromem byla otevřená travnatá plocha. Stejně měsíční světlo, které polévalo a tišilo spící stromy, rozrušilo Johna, až pocítil vzrůstající neklid. Proč se bojí o Eleanor? Ta přece určitě spí.

Jeho uši zachytily slabý zvuk hudby. Pohlédl doprava, kde se stromy svažovaly až k pěšině u řeky. Brzy rozeznal zpěv a upřeně hleděl tam, kde stezka vycházela z lesa. Hlas, který slyšel, byl ženský - nebo spíš dívčí. Cítil, jak mu srdce nepravidelně tluče. Potom ji uviděl. Neobjevila se na stezce, ale přímo mezi stromy, kroužila, točila se, tančila a zpívala. John teď rozeznával i některá slova.

Bušily mu v hlavě svou hrozivou nesmyslností.

*Hloupost je radost,
radost je hloupost,
dobro je špatnost,
strach ve mně ztiš!*

*Temnost je světlost,
nudnost je chytrost,
černota je bělost,
smutek utiš!*

*Šílenství, šílenství,
rozum je bláznovství,
pravda je rouhání,
slyš mě, ó, slyš!*

*Světlo na ně. Pane měsíce, lej,
svou špatnost mi dej,
bláznivě tančit mi přej,
strach ve mně ztiš!*

Několik minut ji poslouchal a pozoroval s otevřenou pusou. Přes, panující chlad se potil a celý se trásl. Eleanor se donekonečna točila tak šikovně a umělecky, až ho to mátló. Vířila tak rychle, jako by bruslila na jezeře na bruslích. John si náhle odkašlal, skousl spodní ret a vykročil z ložnice směrem ke dveřím ven nebo spíš k té části domečku, kde by se dveře měly objevit a otevřít. „Otevřete se ve jménu Gaala,“ zamumlal horečně. Ale nic se nestalo. „Tak ve jménu

Tvůrce!“ Opět žádná reakce.

John to zkoušel znovu a znovu, mluvil jednou tiše, podruhé hlasitě, někdy prosil, jindy hněvivě křičel. Ale dveře se neukázaly. Nakonec tloukl zuřivě pěstmi do místa, kde měly dveře být. „Pusťte mé ven! Což to nechápete? Ona je očarovaná! Je v moci kouzel.“

Občas odbíhal zpátky k oknu a pozoroval, jak Eleanor poskakuje a tančí a neustále zpívá svou písničku, aniž by se na ní projevil známky únavy. Potom se znovu snažil otevřít dveře. Téměř tři hodiny ji střídavě pozoroval oknem a snažil se stále neúčinně dostat ven. Nakonec si sedl na podlahu, opřel se zády o stěnu a čekal na ráno. Dělal si obavy o to, co zatím bude s Eleanor.

„Je to její chyba,“ mumlal si pro sebe čas od času. „Měl jsem přece jen pravdu. Nemůže říct, že jsem ji nevaroval.“ Nakonec bez ohledu na své předsevzetí na podlaze zády ke stěně usnul.

Byl už dávno den, když se probudil. Celý zdřevěnělý a s vyschlými ústy se namáhavě postavil na nohy a masíroval si svaly. Přitom se divil, co na podlaze dělal. Vtom si na všechno vzpomněl. Rychle se otočil ke dveřím a zavolal: „Otevřete se ve jménu Gaala!“

Dveře se okamžitě otevřely a on k nim pospíchal, aby se rychle podíval po Eleanor. Proběhl ven a volal její jméno: „Eleanor! Eleanor!“

Nebylo ji nikde vidět. Běžel dolů po stezce a vydal se směrem k lesu, kde se poprvé v noci objevila. Tam se zarazil. „Kam mohla jít?“ přemýšlel. Kdyby nepřestal volat, možná že by mu odpověděla. „Eleanor!“ Volal bez ji přestání jménem. Přitom se vždy zastavil a nastražil uši, jestli něco uslyší.

„Co je?“

John se obrátil čelem vzad a uviděl, že stojí ve dveřích. Chvíli na ni beze slova zíral s otevřenou pusou. „Jak ses dostala dovnitř?“

„Dovnitř? Myslíš sem?“

„Ano, jak ses dostala dovnitř?“

„Zrovna jako ty, včera odpoledne. Proč se ptáš?“

John potřásl hlavou: „Sedím tu polovinu noci a lámu si hlavu tím, jak tě mám dostat dovnitř. Neviděla jsi mě, že spím na zemi?“ Celou cestu ke stromu jí to vysvětloval. Když překročil práh, všiml si, že šperky stále ještě leží venku. „Musela je tam znovu položit,“ pomyslel si.

Na stole už na ně čekalo jídlo - kouřící ovesná kaše, med, smetana, ovesné koláčky, ovoce a mléko. Eleanor si sedla a zahleděla se na Johna, který stále ještě vzrušeně něco povídal. Měla ve tváři nechápavý výraz.

„Podívej, uklidni se. Vůbec nechápu, co mi to tu vykládáš. A proč jsi venku volal moje jméno?“

„Chceš říct, že to nevíš?“

Eleanor zavrtěla hlavou. „Nekfíč. Bolí mě hlava. Myslím, že jsem asi nachlazená.

Cítím se hrozně. Měla jsem hroznou noc.“

„Vždyť to říkám! Celou jsi ji protancovala!“

„Alespoň ve snu. Bylo to hrozné.“ Po tváři jí přeběhl zvláštní výraz. „Jak víš, o čem se mi zdálo?“

„To nebyl sen, Eleanor. Byla jsi venku a tančila jsi. A já jsem se k tobě nemohl dostat. Dveře nešly otevřít.“ Začal jí nabírat ovesnou kaši a přitom jí vyprávěl a popisoval, co se všechno stalo.

„To se ti muselo všechno zdát. Museli jsme mít stejný sen.“

„Ne. Nebyl to žádný sen. Jestli se mi něco zdálo, pak jsem musel v tom snu i chodit. Ale mně se to nezdálo, protože jsem v noci opravdu seděl tady a usnul jsem tu. A tady jsem se taky probudil. Moc dobře jsem tě v noci viděl!“

Eleanor si s jídlem jen tak hrála a skoro nic nesnědla: „V každém případě se cítím, jako bych celou noc něco bez přestání prováděla. Jsem utahaná.“

„Není divu! Nikdy jsem nikoho neviděl takhle tancovat. Bylo to šílené.“

Eleanor opět zavrtěla hlavou. Pomalu a unaveně pronesla: „Já opravdu nevim. Všechno je to tak nejasné - zmotané, ... tak nějak. Ale ... já dneska nejsem schopná jít dál. Myslím, že mám chřipku...“

„To není chřipka, to je Šaga, Eleanor. Jsem si jistý, že šperky, které nosíš, jsou od něho. Získal jimi nad tebou jakousi moc.“

„Tomu nevěřím. Nechala jsem je přede dveřmi.“

„Poslouchej - ty šperky jsi měla na sobě. Když jsi tancovala, měla jsi je na sobě.“

„Jenom ve snu,“ řekla Eleanor.

Ani jeden z nich se necítil příliš na to, aby pokračovali v cestě, protože byli oba unaveni. Eleanor začaly během dne bolet svaly, a ani hlava ji nepřestala třeštit. John si odpoledne zdříml a vzbudil se až večer. Jakkoli to bylo divné, cítil se i po večeri ospalý, a proto už druhou noc za sebou odešel brzy spát.

Probudil se někdy v noci. Něco se mu zdálo nebo si to alespoň myslel. Ale nebyl to ten druh snu, v němž vidíte určité věci.

Ve skutečnosti v něm byla pouze úplná temnota, z níž se ozýval hlas, který stále opakoval: „Zapomněl jsi na poklady. Použij je, aby ses vyvaroval nebezpečí ... Zapomněl jsi na poklady. Použij je, aby ses vyvaroval nebezpečí ...“

Udiveně sáhl po knize, která ležela na židli vedle jeho postele. „Ale k čemu ji mám použít?“ podivil se.

Nějaké zvuky z vedlejšího pokoje způsobily, že zadržel dech. Eleanor! Znovu jde ven ze stromu? Vyklouzl z postele tak potichu, jak jen dovedl. Hluk vedle pokračoval. Eleanor byla vzhůru a chystala se ven. John si rychle oblékl kalhoty a pláštík, které doplňovaly jeho oděv. Ale ke dveřím z ložnice se vydal až poté, co uslyšel, že se vedlejší dveře zavřely. Eleanor odešla ven.

Uchopil velkou knihu, proběhl dveřmi a chtěl se vydat k venkovním dveřím, když tu se se zděšeným výkřikem zarazil. Venkovní dveře hlídal vysoký skřet s

taseným mečem, který ve tmě červeně zářil. Měl velkou, kulatou hlavu, ale ve tváři vypadal jako divoký kanec s dlouhými a zlověstnými tesáky. Tělo bylo medvědí, ale na ruku a nohu měl drápy, které vypadaly jako orlí. Z trupu mu visely dlouhé paže velkých opic a ze zad mu vyrůstala netopýří křídla. Malá, zlá kančí očka na něj zlověstně svítala.

Proto se dveře minulou noc odmítaly podřídit jeho příkazům? Měl tento skřet moc, že zrušil jeho příkazy dříve, než dorazily ke dveřím? Ať už byla pravda jakákoli, skřet musel zmizet. Ale jak? Měl ho John napadnout a zabít? Mohl ho odčarovat? Kdysi už zabil hodně skřetů a bez ohledu na jeho odstrašující vzhled z něj necítil nejmenší strach. S rozmyslem otevřel knihu a pokoj zaplavilo světlo.

Skřeta to spíš rozzuřilo, než zastrašilo. Počal se k Johnovi přibližovat a čenichem číchal kolem sebe. Meč držel zvednutý, připravený k ráně. John se musel rychle rozhodnout. Náhle mu v mysli vyskočila vzpomínka na Maba a Qhahdrunovy kohorty. Co to Mab volal, aby je navždy zapudil? V mysli se mu objevil obraz koryta řeky v hluboké rokli, kde se ozýval Mabův hlas, volající: „Vari, vari! Ve jménu Tvůrce, zmizte!”

Zhluboka se nadechl. Potom potichu a nenásilně zasyčel: „Vari! Vari! Ve jménu Gaala a Tvůrce, zmiz!” Modravé světlo nabylo strašlivé intenzity. Johna oslepilo, takže nic neviděl. Zavřel knihu a položil ji na zem. Potom začal pomalu rozeznávat měsíční světlo, které proudilo do pokoje oknem, načež si v následujícím okamžiku uvědomil, že místnost je prázdná. Po skřetovi tu nebylo ani vidu.

Dveře však stále neposlouchaly jeho příkazy. Poklad. Ve snu mu bylo nařizeno používat poklad. Poprvé si všiml ve dveřích klíčové dírky. Klíč! Bude se hodit?

Spěchal do Eleanorina pokoje a hledal tam, dokud ho nenašel. Třesoucími se prsty ho vložil do dírky. K jeho radosti se dveře otevřely, ale když vyšel ven, zůstal jako zkamenělý z toho, co viděl. Eleanor tu tancovala stejně horlivě jako včera. Ale Johna nepřekvapila Eleanor, nýbrž obrovitá postava, která se tyčila nad ní.

Seděla tak jako lidské bytosti, ale její nohy byly chlupaté nohy obrovského kozla a místo chodidel měla okovaná kopyta. Trup mělo to stvoření nahý jako lidský obr, ale ze zarostlé hlavy mu vyrůstaly dva rohy. Tvor hrál divoce na pastýřskou píšťalu, na níž svými plnými a smyslnými rty vyluzoval svádívou melodii. „Pan!” vydechl tiše John. „To je Pan. Přivolať ho sem Šaga.

A já myslel, že Pan je mrtvý.”

Eleanor byla přítomnost té zrůdy dokonale lhostejná, protože ji jeho hudba hypnoticky ovládala. Víčka měla zavřená a pohybovala se rychle, ale přesto svůdně. John je nějakou chvíli fascinovaně pozoroval. Potom si s úžasem uvědomil, že jeho údy začínají na Panovu hudbu reagovat. Vší silou vůle zlomil snové kouzlo, které by ho v příštím okamžiku stáhlo k vášnivému pas de deux s Eleanor.

Věděl, co musí udělat. Eleanor byla ovládána pomocí šperků, které měla na sobě. Proto jí je musel strhnout a zašlapat do země. Netušil, proč si tím je tak jistý, ale věděl, že to tak je. Přikrčil se a čekal na pravou chvíli, kdy bude moci vyrazit. Ale sotva se k němu její tancující nožky přiblížily, už se zase otáčely pryč. Pokusil se jí tedy sledovat, točil se s ní sem a napůl ji přitom držel v objetí. Kdyby ho někdo viděl, určitě by každému připadal jako obráncem při zápase v košíkové. Konečně si vyčíhal příležitost a strhl jí z hlavy čelenku. Když se šperk začal kutálet k vodě, prudce na něj skočil a dupl. Praskl mu pod botou a on v měsíčním světle s údivem pozoroval, že to není nic jiného než zvadlý věneček z lesních květin, který Eleanor odhodila kvůli čelence z drahých kamenů. Nebylo tu ani vidu po drahokamech, vybroušených jako květy, ani po zlatu, v němž byly usazené. John zvědavě vzhlédl nahoru na Pana. Všiml si toho, co udělal? Ale bůžkovy oči byly téměř zavřené, jako by byl

zcela pohlcen melodií, řinoucí se mu z píšťaly. Vše nasvědčovalo tomu, že si vůbec neuvědomil, že se kolem něco děje.

Sundat náhrdelník a náramky se ukázalo mnohem těžší. John ve svých zoufalých pokusech vystihnout Eleanořiny složité pohyby do ní nakonec vrazil, až upadla. Vrhł se jí okamžitě po hrdle a strhl náhrdelník, který se přetrhl, jak ho rval dolů, a rozpadl se na porušenou šňůru zvadlých květů stejně jako čelenka.

John znovu pohlédl na Pana. Hudba ustala. Bůžek si stoupl na své chlupaté kozlí nohy a tlusté rty se mu zkroutily v úsměvu. Také Eleanor se snažila postavit. John ji uchopil za obě zápěstí, vsunul prsty pod náramky a vši silou jimi trhl. Vzduch kolem nich se v tu ránu naplnil modravým světlem. Lesem zahřměl hlas, který volal:

„Velký Pan je mrtev! Přichází Pán života! Velký Pan je mrtev!”

Světlo Johna znovu oslepiło, ale uši mu fungovaly stále dobře. Slyšel ještě zuřivější melodii a rozlišil jiný hlas, který zpíval:

*Kvůli tvé kráse, která přiznává,
Že ji přemohla jediná pravá Krása,
kvůli našim hrdinným představám
které jsou falešné tváří v tvář Pravdě,
nebudeme plakat...! Země se bude otáčet
bez ohledu na mizící svatozáře bohů
A Pan je mrtev!*

*Země odhazuje mystické fantazie,
na něž se pěly ódy za jejího mládí
Tyto bezstarostné romance
znějí tváří v tvář pravdě nudně.
Foebus už odjel ve svém slunečním voze!
Pohled'te, básníci, ke slunci!
Pan, Pan je mrtev.*

John konečně prohlédl. Klečel tu v měsíčním světle tváří v tvář klečící Eleanor. V rukou se mu houpaly dvě šňůrky zvadlých květů. Bůžek Pan zmizel.

Klec v lesích

Příští ráno vstali pozdě. John řekl, že si připadá, jako by měl hlavu v papírovém pytli, a Eleanor si stěžovala, že je celá bolavá a namožená. Panovala tu napjatá atmosféra. Minulou noc, když venku procitli tváří v tvář, nic neřekli. Beze slova na sebe hleděli, dokud se Eleanor neotočila a nevydala se do Gaalova stromu a mlčky za sebou nezavřela dveře svého pokoje.

Bez ohledu na své pocity se po obědě vydali na cestu a po zbytek dne a celé následující dva dny procházeli očarovaným lesem podél řeky. Eleanor zachovávala mlčení o tom, co se stalo. Byla docela milá, i když často vypadala, že má starosti. John, který ji podezřívával, že to má co dělat s jejím tancem a s tím, jak se zachoval k jejím šperkům, se snažil zjistit, co ji trápí, ale po několika neúspěšných pokusech to vzdal. Uvědomil si, že nemá cenu začít rozebírat její obavy, dokud to Eleanor neudělá sama.

Večer našli třetí zprávu od Authentia, připíchnutou na stromě. Byla roztrhaná a omytá deště, takže ji přečetli jen s obtížemi. Pravilo se v ní, že Authentio si je jistý, že Šaga soustředil veškerou svou pozornost na severní les („Určitě tím myslí právě tenhle les," řekla Eleanor.), a že je nutné, aby se z něj dostali do deseti dnů nebo že budou mít jen velice nepatrnou šanci se z něj vůbec dostat.

„To zní pochmurně," zamumlal John, složil papír a zastrčil si ho do kapsy v přehybu svého pláště. „Doufám, že alespoň Authentio je v pořádku."

Ukázalo se, že jejich cesta je stále ještě nebezpečná. Dvakrát během dvou dní putování museli odolávat dalším kouzlům: poprvé to bylo pozvání od čaroděje a odpoledne druhého dne falešný Gaalův strom. V čaroději John poznal potomka Qhahdruna. Falešný Gaalův strom se dal dosti snadno rozpoznat. Za prvé dveře dovnitř byly otevřené a za druhé vedle něj stála obživlá socha řecké bohyně a zvala je, aby vstoupili.

Eleanor se konečně znovu odvážila promluvit o svém strachu: „Možná jsem neměla pravdu v tom, co se stalo v kouzelné zahradě," řekla. „Ve skutečnosti si myslím, že jsem to tušila hned, jak jsem tam vkročila. Ty to víš od té doby, co jsi ze mě strhl šperky."

John stále nic neříkal. Pokračovali v cestě.

„A nebyly to jenom šperky," vyprávěla Eleanor dál.

„Ne?" zeptal se zvědavě John.

„No, vlastně svým způsobem byly. Musíš uznat, že vypadaly úplně senzačně. Nemohla jsem si pomoci - moc jsem si přála, aby byly skutečné."

„Aha."

„Přinášely mi takový zvláštní pocit. Připadalo mi, že není nic, co bych nedokázala - jako bych byla dospělejší, důležitější."

John stále vydával zvuky, které používáte, když chcete někomu dokázat, že ho posloucháte.

„Můj otec už ve mně vůbec nevzbuzoval strach. Připadalo mi, jako bych měla kolem sebe brnění.“

„Říkala jsi tomu nenávisť a prohlašovala jsi, že ho nenávidíš.“

„Já nevím. Když na něj pomyslím, cítím uvnitř zmatek. Je pravda, že už z něj nemám takovou hrůzu jako předtím, ale..." dlouze si povzdychla a potom dokončila, „když na něj myslím - já bych do toho... –tak nevím, co si mám myslet.“

Dál kráčeli mlčky.

„Nemůžu říct, že ho nenávidím," ozvala se nakonec. „Nejspíš jsem to opravdu cítila, když jsem se ho bála, ale teď už ne. Někdy si na něj vzpomenu a jsem z toho celá pryč. Ale stále si přeji, no – aby mě měl rád - tak jako maminka.“

„On tě nemá rád?" zeptal se John. „Ani když je střízlivý?"

Eleanor zavrtěla hlavou: „Většinou se chová tak, jako bych vůbec neexistovala, a někdy je divný. Ale o tom nechci mluvit. Řekni mi, jsem jiná, než když jsem měla na sobě ty šperky? Já si tak připadám.“

John přikývl: „Určitější. A líbíš se mi takhle víc.“

„Ale já se tak nerada bojím.“

„Ty se teď bojíš?"

„Ne. Ale v zahradě jsem se bála.“

„To vím. Tam jsi byla opravdu vyděšená. Nevím, proč to tam bylo tak zlé, ale něco mě napadlo.“

„Co?"

„Myslím, že to bylo součástí očarování. Ve věži bylo všechno kouzlo namířeno na mě. V kouzelné zahradě jsi byla jeho cílem ty.“

„Jak to myslíš?"

„No, předpokládám, že Šaga musel vědět, že se Gaal vypořádal s tvým strachem. Předtím jsi byla jen uzlíček strachu - jak jsi sama řekla - takové ustrašené štěně. Takže než jsme sešplhali dolů do zahrady, kde jsi šlela strachy - myslím, že to nebyl strach přirozený." Zarazil se a zamračil, jak se soustředil. „Ano, čím víc na to myslím, tím jsem si jistější. I ty to víš, i když to popíráš. Potíž je v tom, že jsi zašla příliš daleko.“

„Hm!"

Několik dalších minut šli mlčky. Nakonec se ozvala Eleanor: „Ty si myslíš, že strach může být někdy užitečný?"

John přikývl. Měli bychom cítit strach z nebezpečí. Lidé, kteří se nikdy nebojí nebezpečí, musí být hloupí.“

„Ale bát se je hrozné. Protiví se mi to!"

„Samozřejmě. To každému.“

„Každému kromě tebe. Ty nikdy nedostaneš strach!"

„Ale ano. Už jsem ti říkal, že jsem se bál jít tam ve sněhu ve tvých stopách. Věděl jsem, co se stane. A bál jsem se.“

„Tak dobrá. Bál ses, ale udělal jsi to, z čeho jsi měl strach. Čím se to lišilo od toho, když jsem já utrhla růži?"

„Tu růži nebylo třeba trhat, zvláště v očarované zahradě. Ale já jsem se za tebou vydal musel. Musel jsem tě najít, protože jsi zmizela. Mohla jsi být v hrozném nebezpečí. Proto jsem musel riskovat a vypravit se sem.“

Eleanor ho vzala za ruku a zastavila se, takže on byl nucen se otočit a podívat se jí do očí. Po tvářích jí stoupala červen.

„Chápu, co jsi teď řekl. A děkuji ti. Ze jsi přišel. Nejsem si jistá, jestli jsem si to předtím všechno pořádně uvědomila. Děkuju. Moc ti děkuju.“

Její něžná tvář byla tak blízko něho, až se ho zmocnil zmatek a panika. Rychle si osvobodil paži a otočil se zase zády, aby vyrazil na cestu. 'Stěží věděl, co dělá, když řekl: „Nebud' hloupá! To nic nebylo. Udělal by to každý.“

Další hodinu šli oba hluboce ponořeni v myšlenkách. Po delší chvíli John řekl: „Nemůžu si pomoci, ale ta kouzla mi vrtají hlavou. Ta dvě poslední šlo snadno poznat, zatímco v prvních dvou jsme uvázli. A abych řekl pravdu, málem jsme naletěli i u tůně, kde ležely kostry. Kéž bychom se o těch kouzlech mohli nějakým způsobem dozvědět předem.“

„Nemyslíš si, doufám, že ta kouzla připravuje Gaal?“

„Ne, samozřejmě že ne. Ale musí o nich vědět. A jednu věc mají všechna ta kouzla společnou.“

„Jakou?“

„Jsou, abych tak řekl, příjemná!“

„Příjemná? Ten chleba a voda ve vězení - to bylo příjemné? Tanec, až mě všechny kosti bolely, aniž jsem to mohla zarazit?“

John se zasmál: „V konečné fázi samozřejmě nejsou. V každém případě příjemné není to správné slovo. Ale ze začátku nám všechna nabízela něco žádoucího. Umírali jsme žízni a tůň nám nabízela pití. Neumím pořádně vysvětlit tu záležitost s věží, ale vím, že jsem přímo prahl po tom, abych se jí dotkl a mohl na ni vyšplhat“

Eleanor přikývla: „A já jsem v zahradě tolik toužila zbavit se strachu - úplně všeho - nejen té části, které mě zbavil Gaal. A šperky byly opravdu příjemná záležitost,“ zhluboka si vzdychla.

„Ale je tu ještě něco jiného. Ať už nám zdánlivě nabízely cokoli, vždycky nás to mělo odvést od našeho záměru dostat se co nejrychleji přes les, abychom nemohli udělat to, co se po nás žádá.“

Eleanor se zamračila; „Jak dlouho ten papír ...“

„Jaký papír?“

„Ta poslední zpráva od Authentia. Jak dlouho ještě podle něj můžeme jít lesem, aniž bychom tu museli zůstat navždy? Nikdy jsem si nepomyslela, že by se něco takového mohlo stát.“

„Deset dní. Aspoň...“ Přes Johnovu tvář přelétl výraz paniky. „Aspoň myslím, že to tak řekl. Ale víš, on to myslel v případě, že nás nezdrží žádná kouzla. A ta nás zdržela.“

Aniž si to uvědomili, zrychlili oba krok. Eleanor vypadala ustaraně: „Víš, že až doteď jsem vůbec neuvažovala o tom, že musíme spěchat. To muselo být také očarování. Kolik dní už jsme v lese?“

John sraštil čelo. Nikdy si pořádně nepamatoval, kolik dní co trvá. „Od Rapunzeliny věže jsme odešli třetího dne ráno a tentýž den večer jsme došli ke Gaalovu stromu za zahradou. Takže to byly tři dny.“

„A potom jsme promarnili jeden den poté, co jsem celou noc tančila,“ začala Eleanor pochmurně počítat.

„Ale příštího dne po obědě jsme vyrazili na cestu, takže to musel být pátý den.“

„Ale potom je dneska už osmý den!“ vykřikla zděšené Eleanor. „Jak daleko musíme ještě jít?“

John se několik minut soustředil a občas si něco pro sebe mumlal.

Nakonec prohlásil: „Hádám, že první den jsme neušli víc než dvanáct mil a třetího dne možná dvacet mil. Dost jsme hnali, dokud jsme se nedostali do očarované zahrady, takže snad můžeme připočítat dalších padesát mil. Ale i s tím jsme ještě neušli ani sto mil.“

„A jak je to podle Authentia daleko?“

„Sto padesát mil.“

„Takže musíme ještě ujít nejméně padesát mil a po dnešku už na to budeme mít jen dva dny.“

Na sklonku odpoledne už pocítovali únavu, ale teď jim strach vlil novou sílu do žil.

„Jak jsme na to mohli zapomenout?“ zvolala Eleanor. „Vůbec jsem si neuvědomila, jak čas utíká, zvláště ne od té doby, co jsem nosila šperky. Dělal jsem si různé starosti, ale úplně jsem pustila z hlavy fakt, že musíme spěchat!“

„Totéž se stalo i mně,“ řekl John. „Neumím si to vysvětlit. Člověk by předpokládal, že na to budeme celou dobu myslet.“

„Ale nemysleli jsme. A já znova říkám, že i to bylo součástí zdejších kouzel. Jen si to vezmi. Nikdy bychom si neuvědomili tohle nebezpečí, kdybys nezačal mluvit o tom, jak se vyhnout očarování a co mají všechna ta kouzla společného. Jsou určena k tomu, aby nás polapila. To je ono! Proto tu jsou. A málem se jim to opravdu podařilo.“

Johnovi se zatočila hlava. Točila se mu stejnou rychlostí, jakou ho nohy nesly kupředu. Bylo už pozdě odpoledne, ale na levé straně občas zahlédli slunce mezi stromy. Touto dobou se většinou začínali rozhlížet po Gaalově stromě, ale nyní nebylo ani pomyslení na to, že by se zastavili. Slunce pomalu klesalo za horizont po jejich levici a zmizelo jim z očí za stromy.

„Pojďme si sníst chleba a na několik minut si sedněme,“ řekl konečně John. „Musíme se vážně poradit.“

Usadil se u řeky, sundal si boty a namočil si ve vodě nohy i s ponožkami. Eleanor si sedla vedle něho a udělala totéž.

„Nejvíce mě trápí,“ řekl John s plnou pusou, „že nevíme přesně, kolik mil nám zbývá. Kdybychom se pohybovali indiánským během, mohli bychom ušetřit čas a věděli bychom, kolik jsme ušli. Takhle vzdálenost jenom odhadujeme. Klidně to může být čtyřicet mil jako šedesát. Nedovíme se to, dokud nedojdeme na kraj lesa.“

Eleanor hned neodpověděla a hleděla ustaraně do vody. „Nemůžeme to žádným způsobem zjistit?“ zeptala se po chvíli ticha. Znovu a znovu dělali výpočty, ale bylo jasné, že oba vzdálenosti pouze odhadují a že jejich odhady nejsou ani zdaleka přesné.

„Nesmíme to brát na lehkou váhu. Musíme pořád jít, dokud to jen trochu půjde.“

„Tím chceš říct, že máme jít celou noc?“

„To jsem měl na mysli. Nejspíš bychom měli pokračovat tak dlouho, dokud nás nesklátí únava. Pak se chvíli vyspíme pod stromem.“

„A co ty stromy, které se vytrhnou ze země a obklopí poutníky?“

Johna zaplavilo zděšení: „Na ty jsem zapomněl. Budeme se asi muset střídat na hlídce.“

To nebyla příjemná vyhlídka. Ještě ani nedojedli chleby, a už se zase obuli a vydali na cestu. Nejdřív kráčeli rychle a ani později, jak hodiny mýjely, se s jakousi buldočí vytrvalostí nechtěli poddat únavě. Čas od času se rozhlíželi kolem, zda neuvidí pohybující se stromy. „Nejspíš jsou schopny se pohybovat pouze tehdy, když spíme,“ řekl John, ale i tak měl nejasný pocit, že je skupina těchto stromů z dále sleduje. Eleanor o tom nic neřekl a doufal, že je to pouze jeho zjitřená představivost.

Nastala tma. Šli hodinu za hodinou a strach jim dodával sílu. Často klopýtali, ale díky svítu hvězd a později v noci i měsíčnímu světlu mohli bez problémů sledovat stezku. Nakonec se z nich však vytratila i energie podnícená strachem. Vlekli se co noha nohu mine, až uviděli známky svítání a věděli, že za chvíli si budou moci bezpečně odpočinout, protože chodící stromy se pohybují jen v noci.

Když vyšlo slunce, byli promrzlí, hladoví, žízniví a neuvěřitelně zničení. Nebyli schopní najít žádný Gaalův strom, proto se napili z řeky a ustlali si na borovém jehličí. Okamžitě upadli do hlubokého spánku.

John se vzbudil v poledne a zjistil, že je sice neobklopují jilmové stromy, ale mříže klece. Byla to stejná klec, jako když byli uvězněni u Rapunzeliny věže, až na to, že tahle neměla dveře. John vyskočil a chytil se mříží. Jejich tlumoky, v nichž měli poklad, ležely deset metrů mimo jejich dosah.

„Eleanor,“ zakřičel, „Eleanor, jsme v pasti! Vzbud' se! Jsme zase v Šagově kleci.“

Eleanor si sedla, objala si rukama kolena a nechápavě hleděla před sebe. „To musí být nějaký omyl,“ řekla pomalu. „Měly to být přece jilmy. Ale ať je to, co je to, má v tom prsty Šaga. Myslím, že tentokrát nás dostal.“ Hlas jí zněl bezbarvě a unaveně.

„Máš pravdu,“ ozval se stejně unaveně John. „Ale čím jen jsme se zasloužili o to, že jsme zase v kleci. Zrovna to začalo vypadat, že by se nám to mohlo podařit. To není fěr!“

Eleanor stále seděla s koleny přitaženými k bradě a mračila se. „Je na tom něco divného,“ řekla pomalu. „Chci říct, že něco není v pořádku.“

John si jí nevšímal. Celý se trásl, zčásti strachem a zčásti zuřivostí. Proč se to stalo? Minulou noc ze sebe vydali všechny síly a měli by za odměnu získat něco lepšího než být takhle uvězněni. Kde je Gaal? Jaký význam měla jeho statečná slova rada v takovéto situaci? Johnovi hrozilo, že ho opět zahltí jeho předešlá hořká, sebelitostivá nálada.

„Něco s tím je ... ráda bych věděla co,“ řekla Eleanor, která se snažila ze všech sil soustředit. „Připadá mi, jako bychom už tady někdy byli.“

„No, vždyť jsme taky byli, blázínku!“

„Ne, tak to nemyslím,“

John se přestal zabývat Eleanor a chytil se tyčí klece, stejně jako to udělal ve vězení u Rapunzeliny věže, až mu zbledly nejen klouby, ale i celé ruce. Nepokusil se však mříže ohýbat, jak to zkusil tehdy, protože věděl, jak jsou pevné.

„Už vím!“ zvolala vzrušeně Eleanor. „Právě jsem si vzpomněla. Nepamatuješ, co nám Gaal říkal o kleci?“

John se otočil a hleděl na ni.

„Poslouchej,“ pokračovala, „vzpomínáš, jak nechal zmizet mříže u tamté klece? Říkal tomu klec viny a tvrdil, že nás žádná taková klec nemůže zastavit.“

John se zamračil: „Něco mi to říká, ale...“

„A taky povídal, že kdykoli se ocitneme uvnitř takové klece, i když to nebude pomocí kouzla, můžeme prostě projít mřížemi ... a ty ses ho ptal, jestli myslí mezi nimi. On ti řekl, že tyče nejsou pevné, ale že jsou něco jako sen. Myslím, že bychom se měli chovat, jako by tu ty mříže nebyly.“

John jí nechtěl zklamat, ale musel: „Eleanor, tohle není žádná snová klec. Sáhni si na ty mříže. Jsou pevné. Nemůžeme jimi v žádném případě projít.“

„Copak to nevidíš, John? Je to jenom kouzlo. Když se budeme chovat, jako by tu žádné mříže nebyly, a prostě půjdeme vpřed, potom na nás očarování nebude působit. Je to klec viny. Určitě to tak je.“ John zavrtěl hlavou: „Tak pojď a sáhni si na ně, Eleanor.“ „Ne, díky. Kdybych se jich dotkla, začala bych možná uvažovat stejně jako ty. Stačí mi, když je vidím.“

„Ty nevěříš svým vlastním očím?“ „Ano, ale Gaalovi věřím víc.“

Na chvíli nikdo z nich nepromluvil. Pak Eleanor vstala. „Chce to zavřít oči,“ řekla. „Pak to snad bude snazší. Chci projít přímo skrz ně.“

„Eleanor, neblázni. Zraníš se.“

„Slib mi, že mi nezastoupíš cestu.“

John řekl: „Ty ses opravdu zbláznila,“ ale jen stěží chápal, proč to říká. Přestože se stále držel mříží klece, zavřel oči a odvrátil se, aby na ni neviděl.

Eleanor, která už měla oči také zavřené, na chvíli zaváhala. „Hrozně se bojím,“ řekla. „Ale musím to zkusit. A tentokrát to nedělám proto, abych si něco dokázala.“

Potom John uslyšel kroky a začal je v duchu počítat. Jedna, dva, tři, čtyři (měla by se uhodit o mříž přibližně při šestém kroku), pět, šest, sedm (ta klec je širší, než jsem si myslel), osm, devět, deset - zastavila se. Otevřel oči. Eleanor stála před klecí a udiveně na něj zírala.

„Dokázala jsem to!“ zvolala. „Funguje to! Je to opravdu tak, jak řekl. Mříže ve skutečnosti nejsou! Je to snová klec. Zkus to!“

John na ni zmateně hleděl. „Nemůžu tomu uvěřit. To se nemohlo stát.“ Vždyť v rukou stále ještě svíral ocelové tyče.

„Pojď, zkus to!“ vyzývala ho Eleanor dokonce i svými zářícíma očima.

„Nemůžu,“ řekl John. „Tobě se nejspíš podařilo kouzlo. Ale teď už to nepůjde. Jsi v tom lepší než já. Já nevím, jak to mám udělat. Kdybych tu měl Mabovu hůl, bylo by to něco jiného.“

„Tady nemusíš nic vědět,“ volala Eleanor. „Já nemám žádné kouzlo. To, co řekl Gaal, je pravda. Mříže můžou vypadat jako pravé, dokonce i na dotek, ale jsou jen takové, jaké si je uděláš.“

John ustoupil dva kroky od mříží a zavřel oči. Pokročil o krok dopředu, ale pak je znovu otevřel a zvolal: „Eleanor, já nemůžu! Ještě než se k nim dostanu, už celý trnu. Jako bych už cítil, jak do nich narážím. Nedokážu to!“

„Johne, žádné mříže tam nejsou! Já už je dokonce ani nevidím. Zmizely a ty stojíš v otevřeném prostoru. Zkus to znovu. Opravdu tam žádné tyče nejsou. Věř tomu. Minule to byly opravdové mříže, ale teď ne!“

John měl vztek a byl zmaten: „Nedělej si ze mě legraci, Eleanor. A nečekej na mě. Čas je vzácný. Jdi sama!“

„Neblázni. Nemůžu jít bez tebe. Já si tam pro tebe dojdu!“

John na ni hleděl skrz mříže. Usmívala se a vydala se k němu.

Když jimi podruhé prošla, staly se z nich pouze stíny, probíhající jejím tělem.

Vzala Johna za ruku. „Pojď,“ řekla mu.

Ochromený úžasem se nechal vést, a ačkoli v duchu ještě trochu trnul, když procházeli ven, necítil vůbec nic. Pak se obrátil zpět, aby si klec prohlédl, ale žádná tam už nebyla - pouze pod stromy bylo lože z borového jehličí. „Nemohu tomu uvěřit!“ vydechl. „Byly tak pevné a silné.“

Pohlédl na Eleanorinu usmívající se tvář. „Bylo to ohromující!“ řekl a málem se rozplakal úlevou. „Díky, Eleanor. Bylo to senzační!“

Vtom se zarazil. „Měl jsem to vědět,“ po chvíli pokračoval. „Když jsem tu byl naposled, mockrát jsem se přesvědčil, jakou má Tvůrce moc. Myslel jsem, že už vím, jak funguje. Ve skutečnosti jsem byl ale přesvědčen, že to všechno uvádím do chodu já. Až ty jsi objevila to pravé tajemství. Na nás to vůbec nestojí! Když děláme to, co nám říká, vykoná za nás všechnu práci on.“

15.

Poslední mile

Každý rozumný chlapec nebo dívka by již normálně museli přemáhat bolest a únavu těla po vysilujícím pochodu z předešlého dne a noci. Ale jim strach vлил do údů takovou sílu, že to vypadalo, jako by kráčeli vpřed s energií mladých horských koz - alespoň první dvě hodiny pochodu. Nebo je možná jejich vážné a vzrušené povídání o tom, co se stalo, odvedlo od myšlenek na unavené svaly. Avšak po dvou hodinách začaly hlasitě protestovat nejen jejich svaly, ale i žaludky - a bylo jim dopřáno sluchu.

„Víš, že už mám nohy jako z olova. Cítím všechny svaly v těle...“

„A já mám hlad!“

„Já taky! Úplně jsem zapomněl, že od té doby, když už teď nespíme v Gaalově stromě, nemáme si z čeho připravovat jídlo na cestu. Co s tím budeme dělat?“

. Další půlhodinu v Johnovi narůstala úzkost. Nebezpečí se před nimi rýsovalo příliš jasně. Bez jídla nebudou schopni ujit včas padesát mil a uniknout tak očarování. Dokonce i kdyby jídlo měli, stáli by před vyčerpávajícím úkolem. Nechtěl však, aby Eleanor věděla, jaký má strach, nebo aby se také začala bát. „V knihách lidé hledají lesní plody a kořinky nebo loví lukem a šipky zvěř,“ uvažoval John nahlas.

„Hm! Nevím, jestli bych důvěřovala plodům v očarováném lese. A vůbec se mi nelíbí představa, že bychom museli zabít a stáhnout nějaká zvířata. Fuj! To dělá otec a já to nesnáším.“

Zdálo se, že Eleanor to bere s lehkým srdcem, a John se pokoušel na to dívat stejně, ale nedařilo se mu to. „My stejně nemáme čas zabývat se něčím podobným,“ řekl nervózně. „Lov chce čas - a to ani nemluví o výrobě luku a šípů. A my se odtud musíme dostat zítra do půlnoci, a přitom pořád ještě nevíme, kolik toho máme ujit.“ Strach mu sevřel srdce.

Vtom zakopl o kořen. Poprvé v životě zaklel. Proud nadávek mu vylétl ze rtů tak plynně, až ho to šokovalo. Ve škole, kam v Kanadě chodil, někteří chlapci kleli, ale on sám to udělal poprvé. Eleanor na něj zírала s široce rozevřenýma očima. „Nikdy jsem neslyšela, že bys takhle mluvil. Nehodí se to k tobě. Když kleješ, připomínáš mi mého otce.“

John na to nic neřekl. Nohy měl skutečně jako z olova, ale přesto několik dalších minut zachmuřeně pokračoval v cestě. Potom za- kopl znovu. Tentokrát se zastavil, naschvál si sedl na zem a zády se opřel o rudý cedr. Mumlal si přitom kletby. Eleanor se unaveně posadila vedle něho. Viděla, jak je bledý a jak se mu třesou ruce.

„Kleješ často?“

John zavrtěl hlavou. „Ještě nikdy jsem to nedělal,“ řekl tiše. Stále cítil vzrůstající paniku.

„Máš strach?“

John náhle odhodil veškerou snahu skrývat své pocity a hněvivě vybuchl: „Jak ode mě může někdo očekávat, že tě převedu tímhle prašivým lesem? Nejsme přece stroje! Tvůrce musí vědět, co prožíváme. Kde je? A kde je Gaal?“ znechuceně klesl hlasem. Vsadím se, že je to vůbec nezajímá.“

Eleanor neřekla nic, ale čas od času na něj po straně pohlédla. Nakonec řekla: „To není tvoje chyba, víš.“

John se ušklíbl, otevřel ústa, jako by chtěl něco říct, ale pak je zase beze slova zavřel. Eleanor to zkusila znova: „No tak, jsme přece kamarádi. A jsme na jedné lodi.“

John se pomalu nadechl. Pokoušel se vzpomenout si, jak Rapunzeliny věže spatřil Gaala. Postupně se mu dralo na mysl něco z toho, co mu Gaal tehdy řekl. Říkal, že je to něco jako opravdová válka, ne? A dokonce tehdy řekl, že tu mohou být oběti jako ve skutečné válce. Válka. Byli i oni součástí této války? Mohly i zlé síly něco ztratit? Vzpomínka na to, co Gaal řekl, jeho strach nezvýšila, ale naopak mu nějakým způsobem dodala odvalu a vytrvalost. Nebezpečí, kterému museli čelit, bylo opravdové. Ale šlo tu o víc než jen o něj a Eleanor, i když oni dva k tomu také patřili. Věděl, že má stále ještě strach. Ale ve válce musí člověk bojovat. A oni mohli bojovat tak, že udělají všechno pro to, aby se dostali včas z lesa.

Dokážou to? Možná že ne. Ale přece pro to chce udělat vše, co je v jeho silách. Přesto mu rozpaky bránily podělit se o své myšlenky s Eleanor. Stále hrozilo, že úplně propadne panice. Styděl se, že před Eleanor projevil svůj strach. Sáhl si pravou rukou do kapsy a vytáhl ze své tuniky malý kulatý kámen prosby, který s sebou nosil od té doby, kdy byl poprvé v zemi Anthros. Hleděl na jeho mléčně bílý lesk a přemýšlel, jestli už přišel čas, kdy by ho měl použít. „Co to je?“ zeptala se Eleanor.

„Říká se mu kámen prosby - to je zkratka pro proseo comai. Neumím přesně říct, jak funguje. Když po něčem zoufale toužíš, necháš své tužby projít skrz něj. Možná tě nějakým způsobem spojí s Gaalem nebo Tvůrcem. Já opravdu nevím.“

„To zní tajemně. Jak se to dělá, nechat skrze něj projít své tužby?“

„To nevím ani já. Nikdy jsem to nezkoušel. Nech mě chvíli uvažovat.“ Držel kámen v otevřené dlaní, kterou si opřel o druhou ruku, aby tak zabránil chvění, upřeně na něj hleděl a soustředěně se mračil. „Co kdybychom položili ruce na kámen a mysleli při tom na Gaala, Tvůrce a na jídlo? Když myslím na jídlo, jsou mé tužby opravdu intenzivní.“

Eleanor neřekla nic, ale udělala, co John navrhl. Ten si poprvé všiml, že i jí se třesou ruce. Když je položila na jeho, byly chladné a napjaté. Poté několik minut seděli, upřeně se dívali na své ruce a snažili se myslet na Gaala (což bylo kupodivu těžké) a na jídlo (což bylo neobyčejně snadné). Kámen se zahřál a nakonec, jak se snažili soustředit, byl úplně horký. John povídal: „Dobrá, myslím, že to stačí.“ Eleanor odtáhla své ruce.

„Jé! Podívej, jak září!“

„Něco se děje.“

„Ale co?“ zírali na kámen ozářeni jeho leskem.

„Už se to začíná ztrácet.“

„Myslíš, že bychom to měli zkusit znovu?“

„Nevím. Nevím, že by tu někde stál koš s jídlem. Když já ale nevím, co by se vlastně mělo stát,“ řekl John. „V minulých případech se to nikdy nestalo hned. Vždycky to chvíli trvalo, někdy i několik dní.“

„Ale my potřebujeme jídlo teď.“

„Dobrá, tak to zkusíme ještě jednou, ale tentokrát u toho budeme mluvit.“ *

Znovu spojili ruce a překryli jimi kámen a John řekl: „Máme hlad. Mohl bys nám prosím tě poslat jídlo. Protože jinak zeslábneme a máme strach z toho, že tady v tom lese uvízneme navždy.“

„A prosíme tě, pošli nám to jídlo hned teď,“ dodala Eleanor.

Odtáhla své třesoucí se ruce a znovu si oba upřeně prohlíželi kámen. Ale ten postupně přestal zářit a s tím zhasly i jejich naděje. „Ted' si vzpomínám," řekl John, „že každý kámen můžeš použít jen jednou." Unaveně se vyškrábali na nohy. „Ale poprvé přece svítil a zářil velice intenzivně."

„To je pravda. A byl také horký. Možná, že se něco opravdu stalo. Ale co?" Eleanor i John se rozhlédli kolem.

Náhle John vykřikl: „Podívej!"

Eleanor se rozhlédla: „Na co koukáš? Já vidím jen hájek nějakých stromů."

John jí ukázal prstem: „Tamten tu předtím nebyl. To je Gaalův strom!"

Eleanor upadla do rozpaků: „Ale my nemáme čas usadit se v Gaalově stromě. Ted' ne. Už na to není čas. Víš to stejně dobře jako já."

„Ale bude tam jídlo a možná, že ho bude dost, abychom si udělali zásobu na zbytek cesty!" A tak tomu také bylo. Na Iněném ubruse tu leželo teplé jídlo, byla tu i spousta chleba a salámu, aby si mohli udělat sendviče na cestu. Netroufli si nad jídlem otálet. Oba si zabalili tolik chlebů, kolik potřebovali, a znovu se vydali na cestu. Stále ještě měli strach, ale upnuli se na novou naději. Celý den šli tak rychle, jak dokázali, a do nohou vléval energii.

Aby neztráceli čas, jedli a pili z lahví při chůzi.

Konečně nastala tma, ale oni šli dál a vydávali ze sebe všechnu sílu, kterou ještě měli. Mile střídala míli s únavnou monotónností. Přinutili se dokonce čas od času klusat. Nějak se jim podařilo zůstat v bdělém stavu až do úsvitu, kdy je únava donutila, aby se hodinku prospali.

Ačkoliv se probudili překvapivě osvěžení, ukázalo se, že tento den byl opravdu vyčerpávající. Proto bylo jen dobře, že cesta nyní prudce klesala. Šlo se přece jen snadněji, než kdyby museli stoupat do kopce. Ale i tak to bylo obtížné. Stezka, po níž šli, postupně mizela, ale protože je dovedla až do hluboké rokle, neměli jinou možnost než jít dál tímto údolím a dodržovat východní směr.

Procházel miniaturním údolím nevídané krásy. Řeka nyní zmohtněla přitékajícími potoky a říčkami a valila se tu v nádherné sérii vodopádů ze skal různé výšky. Některé vodopády tvořily jakoby rychle se pohybující hladkou skleněnou stěnu, zatímco jiné vypadaly jako divoké stádo vodních jednorozců, nořících se do vln, jejichž hřívý se každým skokem rozechvívaly. Vodní pára i kapky zjemňovaly obrysy stromů. Jejich kmeny i větve pokrýval mech. Hustý zelený mechový koberec se vábivě rozprostíral přes spadlé klády a kameny a pokrýval i zem, která se zde svažovala a tvořila jakési schodiště směrem k nížině.

„Kéž bychom se tu mohli zastavit a prozkoumat to tu," přál si John.

Eleanor přikývla: „Je to tu naprosto jedinečné. Ale nesmíme se zastavit."

Snažili se spěchat, ale nebylo to jednoduché. Země tu byla nerovná a prudce klesala. Kvůli tlejícím kmenům, balvanům a skalám, skrytým pod hustým mechem, čas od času zakopávali a klouzali do jam po rozpadajících se pařezech nebo padali po strmém svahu či klopýtali přes velké balvany, z kterých při chůzi strhávali mech. Ať bylo údolí sebekouzelnější, sestup těmito místy se pro ně stával noční můrou. Po dvou hodinách klopýtání se Eleanořino „naprosto jedinečné" změnilo v „naprosto hrozné".

Ale vědomí, že tohle je poslední možnost, jak se dostat ven, a že s trochou štěstí by to mohl být jejich poslední den v očarovaném lese, je drželo na nohou. Brzo byli od pádů a prodírání celí otlučení a bolaví a nohy měli jako gumové. Přesto se nikde nezastavili. Zkrátka přestali mluvit a při pochodu lapali po dechu.

Všimli si, že mech pokrývá tenká vrstva prachu, která byla stále silnější, čím víc přibývalo dne. Uvědomili si i ptačí zpěv. Každý zvlášť si všiml, že kromě prvních hodin, které tu v lese strávili, byl les úplně tichý. Žádný pták tu nezpíval. Proto jim srdce poskočilo, když nahoře ve stromech uslyšeli ptačí štěbetání, neboť cítili, že už se buď blíží ke kraji lesa nebo že očarování už nemá moc umlčet ptačí písně.

Pozdě odpoledne se ke své velké radosti a úlevě dostali z lesního porostu na travnatý svah, na němž se jim otvíral rozhled do širokého údolí. Na okamžik se zastavili a rozhlíželi se. Zlatý svit zapadajícího slunce se kradl po svahu protější hory, následován stíny, které se hromadily na šerící se obloze.

„Dokázali jsme to!“ vydechl John, který se sotva odvažoval věřit svým očím. „Opravdu jsme to dokázali!“

„Pojďme radši ještě dál od lesa,“ namítla Eleanor. „Nelíbilo by se mi, kdyby na nás něco vyrazilo a zatáhlo nás to zpátky.“

Když si konečně sedli, začali si uvědomovat stálý, hluboký zvuk, znějící jako hřmění.

„Vodopád?“ hádal John.

Pod nimi vpravo na dně údolí se vinula řeka, která vtékala pod cosi, co vypadalo jako kamenný most. Vlevo za mostem už nebylo řeku vidět. Místo toho se tam otvírala široká propast. John ukázal na most. „Vsadím se, že ten vodopád je právě tam“

„A já se vsadím, že je to řeka Rure,“ řekla Eleanor. John zavrtěl hlavou: „Na řece Rure nejsou žádné vodopády. A mimoto tahle řeka teče na sever, protože vodopád je na druhé

straně mostu. Rure teče na jih. Klikatí se celou cestu k jihu do velkého sláného močálu.“

„Tak kde tedy jsme a co je to za řeku?“

„Nemám zdání. Žádnou jinou velkou řeku tu neznám. Ale myslím si, že od té doby, co jsem tu byl, se celá země změnila.“

Odpočívali a hleděli na kraj, který se před nimi rozevíral. „Kéž bych tu měl dalekohled,“ řekl John a hlas se mu chvěl stoupajícím vzrušením. „Myslím si, že tamto dole u mostu by mohl být Ponty. Vidiš ho?“ Ukázal dopředu. „Vidiš tu věc, která vypadá jako velká

skála vystupující ze země na pravé straně mostu - myslím, že je to on! V každém případě je to drak!“

S námahou se postavil na nohy a přiložil ruce k ústům. „Ponty! Ponty!“ Ozvěna jeho hlasu se odrazila od stěn údolí. John zavolal znovu, nic se však nepohnulo. Odpovídala mu pouze ozvěna.

„Určitě to je jen skála,“ řekla Eleanor. „Nebo je to jiný drak. A v tom případě si musíme dávat pozor!“

„Pojďme se podívat!“ odvětil John.

Cesta dolů k mostu jim trvala čtvrt hodiny. Ale dlouho před tím, než tam dorazili, si byli jisti, že to opravdu není skála, ale spící drak, stočený téměř ve stejné pozici, jak ho viděli spícího v jeskyni. Vzrušeně klopytali na nejistých nohou směrem k němu. Čím víc se blížili

k mostu, tím víc vzrůstalo hřmění vodopádu.

„Tvrdě spí!“ zvolal bez dechu John, když klesl na prašnou zem vedle draka. „Panečku, to musí být ale vodopád, rád bych se na něj podíval.“

„Podívej, jak ve spánku pláče,“ ukazovala Eleanor. „Zdává se mu o bílé kobyly, která se o něj stará jako o syna, a kvůli tomu často pláče. Jestlipak má zase ten sen?“

„Mluví něco ze spaní - aspoň myslím. Člověk to kvůli tomu vodopádu pořádně neslyší. Půjdu si ho poslechnout trochu blíž.“

„Dej pozor. Mohl by na tebe vychrlit oheň!“ zachichotala se Eleanor. John pozorně poslouchal. Ve tváři se mu objevil zmatený výraz. „On ... mluví s někým, komu říká matko. Myslím, že bych to neměl poslouchat.“

Z dračích očí se koulely žhavé slzy. Potom drak otevřel široce tlamu a obě děti vyskočily, když se ozval zvuk podobný ržání koně, který přehlušil temný hukot vodopádu. Pontifikátor se nemotorně, trhavě rozvinul a stoupl si na všechny čtyři. Chvilí hleděl na Johna a Eleanor, ale potom zvolal: „Ach to je úleva, to je úleva! To je úleva. Měl jsem vědět, že to zvládnete. Musím vás do zítřka dopravit do města Bamah. Každou noc mám noční můry," (John mrkl na Eleanor) „a sním o zrádnosti lesních kouzel. Dobrá, dobrá – nemusel jsem si dělat starosti. Jak říkali předkové, nihil obstat, což zhruba znamená, že vás nic nezastaví."

Draka nešlo obejmout, ale Eleanor mu dala ruce tak daleko kolem šupinatého krku, kam až dosáhla a Ponty jí čechral vlasy špičkou nosu. Zjistili, že není zrovna snadné si v hluku vodopádu něco vyprávět, a tak je Ponty brzy pozval do jeskyně, kterou tu objevil. Připravil pro ně jídlo a úkryt. Bylo tu všechno strohé a prosté, ale když se vykoukali v řece a najedli, cítili se mnohem lépe. Jeskyně byla tichá a bez prachu.

„Kde se tu bere všechen ten prach?" zeptal se John draka.

„Spíš byste se měl ptát," odvětil drak, „co to ve skutečnosti je, Strážce meče. Bylo mi řečeno, že to všechno souvisí se zemětřesením. Velký čaroděj šaga se zřejmě ve svém hněvu vůči severním kmenům pokoušel nechat propadnout celý Sever do moře. Předpokládám, že chtěl všechno utopit - prostě všechny, kdo náhodou žili v této části světa."

John zíral na Pontyho s otevřenou pusou. Eleanor řekla: „Tím chceš říct, že to zemětřesení bylo kvůli tomu?"

„Ale nepodařilo se mu to, vid' že ne, Ponty?" zeptal se zachmuřeně John.

„Vypadá to, že ne. Předpokládám, že celá kontinentální oblast severně od tohoto bodu měla klesnout do vln oceánu. To by samozřejmě znamenalo, že já, Ponty, s vámi oběma (a samozřejmě s dalšími nepočítanými živými bytostmi) bych nalezl smrt ve vodách."

„Tak co se stalo?" tázala se Eleanor.

„No, zemětřesení pevninu roztrhalo, ale ta se nepotopila."

„Ale kde se vzal všechen ten prach?" připomněl mu John.

„Ach ano. Trpělivost je ctnost, která vám, jak vidím, prostě chybí. Povídá se, že Šaga ve vzteku, že se mu nepovedlo to, v co doufal, mrštil svou hůl z mostu se sedmi oblouky (bezpochyby jste si všimli, jak je postavený) do řeky. V tom místě se otevřela země (to je myslím ten správný výraz) nebo bychom mohli říct, že poklesla tři sta metrů hluboko' V každém případě se až k Severnímu moři rozevřela trhlina, takže řeka Rure teď teče na sever místo na jih."

„Ponty, chceš říct, že tohle je Rure?" zeptal se John se vzrůstajícím vzrušením.

„Ano, je," potvrdil Pontifikátor.

„A já jsem měla pravdu!" radovala se Eleanor.

„No, musíš uznat, že řeky obvykle svůj tok nemění. Jak jsem to měl vědět?" protestoval John. „Ale, Ponty, z čeho je prosím tě ten prach?"

„Ach ano, prach," přikývl Pontifikátor. „Ten prach je velmi zajímavý. Předpokládám, že to má co dělat s přeskupením (nebo prasknutím) skal, když se dno řeky propadlo o tři sta metrů hlouběji.

V každém případě to vyvolalo hustý mrak prachu, který se vznášel nad tímto územím tři dny, dokud ho vítr neodvál pryč."

„Ach!" zvolal John. „To bylo ale zemětřesení. Když si představím, jakou má ten chlapík moc, mám z toho husí kůži," otřásl se.

Když později seděli před vchodem do jeskyně a hleděli na řeku, John se v mysli stále ještě zabýval zemětřesením. „Šaga," povídal přemýšlivě, „nás pronásledoval od té doby, co jsme vyrazili." Pontifikátor přikývl.

„Já bych se spokojila s těmi ostatními mocnými čaroději," řekla znaveně Eleanor. „Proč si to Gaal nevyřídí se Šagou sám?"

Pontifikátor nepokojně poposedl. „Sily, které se soustředily proti Gaalovi, jsou hrozné," řekl po chvíli. „Jak už vám povídal Authentio i já, v zemi Anthropos teď vládne Kruh devíti. Gaal vyvolal hněv Kruhu. Pronášel nepřijatelné poznámky o svém

přibuzenském vztahu k Tvůrci nebo jak mu někteří říkají, k Mi-ka-jovi. Za pravého Vládce všech se přitom považuje Běs. Říká si Pán světla a Pán temnoty, Pán dne a Pán noci."

„Koukám, že od té doby, kdy jsem tu byl naposled, si toho ke svým titulům hodně přidal," řekl John.

Drak pokračoval: „V každém případě se zdá nevyhnutelným, že Kruh světla Gaala uvězní. Z toho, co se teď děje, si neumím vyvodit jiný závěr. A od Gaala jsem také dostal pokyn, abych vás dovedl do města Bamah. Snažil jsem se mu dokázat, že mnohem bezpečnější by bylo jít přímo na ostrov Geburah."

Při zmínce o Bamahu se John zachvěl strachy.

Eleanor vzhlédla. Vypadala utrápeně. „Co se děje ve městě?" zeptala se. „A proč není Gaal natolik silný, aby přemohl Kruh?"

„Prorocké rukopisy si v tom, abych tak řekl, protirečí. Vůbec není jasné, co se stane s Gaalem, když neuděláme něco, čím bychom mu pomohli. A je otázkou, co dělá on sám. Chová se, jako by měl nefalšovanou moc přímo od Tvůrce. Pamatujete se například na lidi, které jste viděli ve vesnici?" John přikývl a drak pokračoval: „Všech ny dětí, když dovrší osmý den života, jsou přeneseny do chrámu ve městě Bamah, kde se s nimi musí projít Bránou smrti. Potom se z nich stávají takoví lidé, jaké jste viděl ve vesnici - jsou jako mechanické, nemyslí věci, které už navždy ovládá moc Kruhu."

„To je hrozné!" oťásla se Eleanor.

„Vycházelo najevo, že Gaal se těchto lidí dotýkal a přikazoval jim, aby se probudili. Jeho slova účinkovala opravdu výborně a to vneslo mezi vládnoucí kruhy pořádný zmatek. Kouzlo je zlomeno. Stovky, někdo se dušuje, že i tisíce, lidí byly tímto způsobem osvobozeny a skrývají se v okolí města Bamah. V hradbách je vybudováno množství tunelů a mnozí se schovávají právě tam. Jiní se chovají, jako by stále ještě byli v moci kouzla, a zůstávají ve městě."

John si povzdechl a drak pokračoval: „Ještě zajímavější nebo spíš nebezpečnější je, že lidé, kteří jsou v moci kouzla, jako by věděli, že se s nimi děje něco špatného. Sbíhají se k němu jako včely k nektaru. On je učí, jak má země Anthropos opravdu vypadat, a stále osvobozuje další lidi z moci kouzla, jemuž podléhají. Prosí je, aby to udrželi v tajnosti, ale vždycky se najdou takoví, kteří nejsou schopni zdržet se projevů radosti a chodí po městě a vykřikují: Jsem svobodný! Jsem svobodný! Kruh devíti to přivádí k nepříčetnosti."

John se zamračil: „Ponty, co se stalo se všemi těmi vesnickými lidmi? Víš, chtěl bych vědět, když pevnina klesla ... co oni...?“

Pontifikátor se ozval až po chvíli: „Co se stane, když klesne pevnina do oceánu?“

Poté nastalo dlouhé ticho. Eleanor měla v obličeji nevěřící výraz a oči se jí podezřele leskly. John si navlhl rty a ozval se: „Určitě tím nechceš říct... Můžeš se mýlit, víš. My víme pouze o záchvěvech v poušti a co se stalo tam. Někde mohlo dojít k velkému poklesu. Ale na severním pobřeží může být všechno v pořádku.“

Pontifikátor zavrtěl hlavou. „Letěl jsem se tam na Gaalův příkaz podívat. Ta vesnice už neexistuje. Dokonce i vchod do mé jeskyně je pod vodou. Objevily se tam nové ostrovy, které tam dříve nebyly, a ty, které tam bývaly, zmizely pod vodou.“

„Byly na pobřeží ještě nějaké jiné vesnice?“ zeptala se Eleanor.

Drak přikývl. „A ty klesly do moře také?“

Drak přikývl ještě jednou. „Kruhu nevadí, když přijde o lidi, ze kterých už jim neplyne žádný užitek.“

„Proto to Šaga udělal? Protože ty lidi už nepotřebovali?“

Drak se zahleděl přes řeku: „Ne. Pravdou je, že je ty tisíce lidí, kteří se utopili, už nezajímaly, poněvadž vy, Strážce meče, jste proklouzl lidskou sítí, do níž vás plánovali lapit. Tu síť tvořily všechny vesnice na pobřeží. Vědělo se, jak vidíte, že se objevily právě v této oblasti. Ale Šaga (který je služebníkem Vládce Běsa) neměl v úmyslu zbavit se pouze jich. Měl na mysli velkolepější plány. Jeho cílem bylo potopit především celé pohoří, v němž se nacházejí vesnice horských kmenů, na něž je tolik rozezlen. Jeho kouzlo se však střetlo se silnější vůlí, a proto horské kmeny zůstaly bez pohromy.“

Po chvíli se ozval John: „Je mi zle už z toho, když na to pomyslím. Jim se pokazí jejich plány a omylem zemřou tisíce lidí. A Vládce Běsa ani Kruh to nezajímá. Lidé pro ně nejsou ničím.“

„Proto musíme zajistit, aby Gaal přežil. Ten se o lidi stará. Vytrhl je z moci kouzle Kruhu. V Bamahu se skrývají v soustavě jeskyň a tunelů, vyhloubených v městských hradbách. Už kvůli nim musí Gaal žít.“

„A kvůli psům,“ dodala Eleanor. „Staral se o mě, i když jsem byla pes.“

„Já bych mohl pronést podobnou poznámku, co se týká studenokrevných, šupinatých a domněle vybájených tvorů (i když by to bylo poněkud od věci) - jmenovitě toho draka, který se zde povaluje před vámi!“

„Ach, Ponty! Jsem tak rád, že jsem zase s tebou!“ řekl John.

Pontifikátor dělal, jako že si ho nevšímá, ale okamžitě začal mluvit stručně. „Musíme zachránit Gaala z nebezpečí,“ pronesl rozhodně. „Máte u sebe ještě stále kámen Mašal?“

„Ano.“

„Potom byste měl být schopen proniknout na jakékoli místo, kde by ho drželi v zajetí. Největší problém, až ho najdete, bude, jak ho osvobodit.“

Johnovi se nepravidelně rozbušilo srdce. Nebyl si jistý, jestli se mu líbí to, co slyší. Ale pro tuto chvíli držel svůj strach na uzdě. „S kamenem Mašal se může stát neviditelnými víc osob, nejenom jedna,“ řekl. „Když jsem tu byl minule, vzali jsme se s Mabem za ruce a položili je na kámen. Tak jsme zmizeli oba.“

Eleanor vzrušení naslouchala. „Řikáš, že kdyby Gaala zajali, ty bys mohl jít za ním a s pomocí kamene udělat neviditelného i jeho?“

„Myslím, že ano. Ale Gaal nám říkal, že má v úmyslu zemřít,“ pronesl nakonec John. „Nevím, co tím míníš, ale od něj to znělo rozumně.“

„Samozřejmě. Něco podobného lze od něj očekávat. Víte přece, co je to za člověka.“^A

„Ponty, myslím, že žádný z nás neví, co on je skutečně zač.“

Eleanor se zamračila: „Gaal mluvil o tom, že ho nemohou zabít celého. Potom řekl, že se svým způsobem liší od Tvůrce, protože má lidské tělo, a dodal, že ‚tuto jeho část mohou zabít‘. A pronesl také: ‚Ale samozřejmě je tu ještě ta část, kterou zabít nemohou.‘

Nevysvětlil však, co tím mínil. Řekl pouze: „Sami to později uvidíte! Takže jestli země ... ach, já se bojím!“

Všichni se odmlčeli. Za chvíli si na Johnovi a Eleanor začala únava z dlouhé cesty vybírat svou daň. Omluvili se Pontymu, lehli si na lůžka z jemné slámy a nechali ho, aby sám hleděl na řeku Rure, osvětlenou měsíčním světlem.

Sen a noční můra

Johnovi se zdál sen. Ocitl se sám ve zvláštní budově - byla rozlehlá a strašidelná, místnosti tu byly široké jako ulice. Vypadala jako středověká katedrála, která nepřestala růst. Světlo čadících lamp vrhalo chvějivé stíny, které se pokradmu dobývaly do zapadlých koutů, kde se samy třásly hrůzou.

Ani mu nepřipadalo podivné, že by do toho měl padat sníh. Věděl pouze, že se chvěje zimou, zatímco se zoufale snažil najít cestu domů. Ať se však vydal kamkoli, vždycky se nakonec vrátil do hlavní chrámové lodi, kde z vysoké temné klenby visely čadící lampy. Najednou ho vzal někdo za rameno. Otočil se, aby svému nepříteli pohlédl do tváře. Ale nikoho neviděl.

Jakýsi hlas mu říkal: „Je čas jít. Spěchej! Nesmíme se zdržet.“

„Já se přece snažím odtud dostat,“ ozval se John, „ale nevím kudy.“

Neviditelná ruka s ním znovu a znovu třásla a opakovala stejná slova, až se z toho vzbudil a zjistil, že je ještě tma a že na rameni má drakovu ne příliš jemnou tlapu. Byla mu pořádná zima.

„Pouze nutnost, abych tak řekl, neočekávaná nutnost mě dohnala k tomu, abych vás vzbudil, Strážce meče. Už nesmíme déle meškat. Gaal nás velice potřebuje. Je třeba dát se na cestu,“ naléhal drak.

John měl ještě těžkou hlavu a oči ho pálily. Vyškrábal se na nohy a něco si pro sebe mumlal. Třásl se a třel si ramena. Všechny svaly ho bolely. Vedle Pontifikátora uviděl Eleanor, která už zřejmě byla nějakou dobu vzhůru.

„Kam jdeme?“ zeptal se John. „Jen tak, kam nás nohy ponесou?“

„Jdeme do města Bamah,“ řekl drak a společně s Eleanor se pohnul směrem k zadnímu konci jeskyně.

„Počkejte chvíli. Není východ náhodou na druhé straně?“ ukazoval John k otvoru.

„Jedna cesta vede i tam,“ odvětil Pontifikátor přes rameno. „Ale my musíme jít tímto směrem.“

„Prosím tě, Ponty,“ řekl John ospale, když klopytal za nimi, „ještě jsem se neprobudil. Nemohl bys se mnou aspoň teď mluvit i trochu jasněji?“

„Projdeme několika podzemními tunely, o nichž Pontymu řekl Gaal,“ odpověděla Eleanor. „Bude to bezpečnější. Šaga nás nebude schopen tak snadno vystopovat. Když jsme teď tak blízko města, je mnohem důležitější než jindy dbát na opatrnost. Tyto tunely nás dovedou až téměř k městským hradbám.“

Děti šly v dračích stopách tunelem, který se vinul směrem k Bamahu. Jejich oči si brzo zvykly na přítmí. Zdálo se, že stěny vyzářují slabé modravé světlo, které je uklidňovalo a zároveň i vedlo. Často procházeli kolem příčných chodeb, které nezářily modře, ale rudě, nebo byly pouze plné tmy. Drak se na takových křižovatkách nikdy nezastavil, ale s neúprosnou jistotou se nechal vést modrým světlem.

Johnovi se postupně vyjasňovala mysl. Překvapilo ho, že tunely jsou tak široké, že jimi může bez problémů procházet i drak. Nebyl však překvapen tím, že on a Eleanor Pontymu téměř nestačí. Pontifikátor se musel často zastavovat, aby ho dohnali, zvláště když už šli delší dobu.

Konečně vystoupili na povrch a zjistili, že se nacházejí na západním břehu řeky Rure. Slunce už zapadlo. „Tady musíme vyjít z tunelu," řekl jim drak, „abychom se dostali k dalšímu labyrintu podzemních chodeb, které nás zavedou až do samotných městských hradeb. Za chvíli nás skryje noc."

Drak ukázal hlavou na jih ke kopci vzdálenému několik mil. „Starobylé město zla Bamah," řekl. V soumraku tam matně rozeznávali hradby velkého města. Johnovi naskočila strachem husí kůže. Vzpomněl si na všechno, co se s ním dělo ve vesnici. Pokud měl tak špatné zkušenosti odtamtud, jaké to asi bude ve městě? Nebylo bláznovstvím snažit se tam dostat? „Kudy tam dojdeme?" zeptal se starostlivě. „A ty půjdeš s námi?"

Vyrazili směrem k městu, ale zůstávali pod ochranou několika stromů, které rostly na břehu řeky. „Uvidíte," odpověděl drak neobvykle stručně. „Ale pro tuto chvíli buďte potichu, abychom se neprozradili."

O hodinu později se zastavili přímo pod městskými hradbami. „Všimněte si toho stromu nad námi," zašeptal drak. „Není to obyčejný strom."

Asi třicet metrů od nich viděli stát na skále silný, uschlý strom. Dvě hlavní větve se strašidelně vzpínaly k nebi, jako by na ně svolávaly prokletí. John a Eleanor si strom pozorně prohlíželi. Pak se Eleanor obrátila na draka. „Vypadá docela obyčejně," řekla nejistě. „Jen trochu strašidelně a ... mrtvě."

„Není to skutečný strom, ale kouzlo vytvořené Kruhem devíti. Opravdové stromy žijí a pak umírají. Tenhle byl odjakživa pouze uschlý a bude takový i nadále. Nikdy neměl listí. Vyznačuje vchod do Gaalova tajného tunelu."

John se ozval: „Co je na něm tajného, když si Kruh označil jeho vchod? A kde je vstup? Nikde tu po něm nevidím ani stopy."

Pontifikátor neodpověděl, ale dál stoupal do příkrého svahu směrem ke stromu, až se asi deset metrů od něj zastavil. „Otevři se ve jméno Gaala!" zvolal. Velká, oválná část svahu se pomalu a potichu začala otáčet směrem k nim. Brzy už viděli, že jsou to dveře, vytvořené ze skály a zeminy, vážící tisíce tun. Když se široce otevřely, odkryl se tunel, který před nimi vedl do nitra kopce směrem k městským hradbám. Zářil bledým modravým světlem.

Následovali Pontifikátora dovnitř a čekali, až se na jeho příkaz těžkopádné dveře opět zavřou.

„Kam jdeme?" ptal se John. „Chci říct, kam to vede?"

„Ono se to rozdvouje, vlastně roztrouje, či rozčtevuje – pokud mi dovolíte ten neologismus."

„Ach, přestaň, Ponty, s těmi svými neo ... jak to vlastně bylo..."

„Já se jen snažím o přesné jazykové vyjádření."

„Proč tedy neřekneš, že se chodba dělí nebo rozbíhá nebo něco podobného. My jen chceme vědět, kam vede - a jak je to s tím tajemstvím?"

Pontifikátor si odfrkl a na okamžik to vypadalo, že bude trucovat. Eleanor se pracovala vedle něj: „John tě nechtěl urazit, Ponty. Víš toho tolik, ale my nemáme takové obrovské vzdělání jako ty. Tak nám prostě řekni..."

„Prosté věci mohou být řečeny prostě. Ale složitější věci vyžadují lingvistickou přesnost, a občas si proto žádají i přesnější výrazy," řekl Pontifikátor. „Já neadekvátní vysvětlení považuji nejen za osobně urážlivé, ale také za neúčinné. Dlouhodobě..."

„Jsi dětinský vejtaha," pronesl znaveně John. „Nic víc a nic míň. Nemusíš přece používat cizí slova, kterým nikdo nerozumí, aby ses vyjádřil přesně. Vsadil bych se, že půlce z nich nerozumíš ani ty sám."

Pontifikátor si ho nevšímal, ale za chvíli se otočil k Eleanor, která šla vedle něho. „Je pravda, že Kruh ví o této části tunelu. Nikdo z nich však není schopný do něj vstoupit nebo ho použít. Nesnášejí modré světlo. A mimoto tunel vede přes propast hluboké temnoty, která ústí u jeskyní Aphelových. I tady jsou postranní tunely, které patří Kruhu a které lákají ty, jež tento tunel použijí, aby upadli do moci kouzel."

„Tak jako v očarováném lese?"

„Přesně tak Jsou podobné chodbám s červeným světlem, které jsme viděli v předchozích tunelech. I když kráčíte v Gaalových šlépějích, můžete šlápnout vedle a upadnout do moci očarování Kruhu."

„A kam ten tunel vede?"

„Tahle chodba vede do chrámu."

„Do jakého chrámu?"

„Celé město Bamah je postaveno kolem chrámu a velkého oltáře.

Chrám je srdcem království zla i moci Kruhu."

„A my jdeme přímo tam?"

„Ne. Vy oba berete všechno moc doslova. Za chvíli se však dostaneme do té části tunelu, o níž zlé mocnosti nic nevědí a která vede pod městské hradby a do tajných skrýší v samotných zdech."

John poslouchal celý hovor s vyčítavým výrazem. „Umí mluvit pěkně jasně, když mluví s ní," myslil si. „Tak proč se musí tak předvádět, když zasáhnu do hovoru já?"

Za zatáčkou se tunel rozšířil do otevřené prostory, která byla přehrazena hlubokou propastí, širokou jako ulice. Přes ni vedla kláda, na bližší straně zakotvená do příčného trámu zapuštěného do mělké štěrbině na okraji strže. Všichni tři se před propastí zastavili. John celý život, kdykoli se podíval z nějaké výšky dolů, cítil, jak mu po těle běhá mráz od špiček prstů u nohou až do žaludku. Když teď pohlédl do jámy, z níž stoupal do výše odraz podivného červeného světla, pocítil znovu totéž. Odhodlal se k tomu, že přistoupil až k okraji a pohlédl dolů do matně rudé prázdnoty, ale ihned toho zalitoval. Chvění v žaludku nabralo hrozivé na intenzitě, protože stěny propastí spadaly příkře do takové hloubky, že vůbec nebylo vidět dno. Otřesen ustoupil ohromeně o něco zpět. Pohlédl na kládu, která mu připadala směšně úzká, a protože neměla žádné zábradlí, i navýsost nebezpečná. „Musíme přejít zrovna po ní?" zeptal se vyděšeně.

Odpověď byla nasnadě. Eleanor se přitočila k Pontifikátorovi. „Můžu si ti sednout na záda, až ji budeš překonávat?" zeptala se draka s úzkostí. „Potom bych mohla zavřít oči. Přejít tu propast po kládě vypadá mnohem horší než ji přeletět."

„No, vlastně proč ne?" řekl velkomyslně Pontifikátor.

„Co?" zavrčel John. „Myslel jsem, že jsi kdysi prohlásil, že nejsi veřejný dopravní prostředek. Máš zářivé, speciálně vyleštěné šupiny - tak nějak jsi to tehdy říkal. Jseš si jistý, že ti je nezničí?"

Pontifikátor na něj rozhořčeně pohlédl: „Možná nejsem veřejný dopravní prostředek. Ani nikdy nebudu. Ale kdo by nepomohl dámě v nesnázích? Na takovou krátkou trasu se může pevně zachytit mé brašny, kterou mám bezpečně obtočenou kolem krku, aby mi nesklouzla. Pokud se i vy cítíte slabý, máte strach a přijmete mou laskavou a štedrou nabídku, jste vítán na mém hřbetě.“

John se roztrásl hněvem: „Já nejsem slabý a nemám strach!“ vyhrkl chraptivě. „Přejdu to po svých, díky.“ Vylétlo to z něj tak rychle a bez přemýšlení a zavazovalo ho to z něčemu šilenému.

Neboť on *měl strach*, hrozný strach a už po chvíli si začal uvědomovat, jak nesmyslně se zachoval. Ale vše už bylo hotovo a on z toho byl zničen. Kraťoučká větička, která mu vyklouzla z úst, ho odsoudila k hrozným věcem.

Byl však stále ještě dopálen, a když pozoroval, jak Eleanor leze drakovi na záda, díval se na ni s palčivými výčitkami v očích.

Když však viděl, jak s ní Pontifikátor nejspíše překračuje propast, byl celý napnutý. Eleanor měla zavřené oči a tiskla se k drakovu hřbetu. John měl naopak oči fascinovaně otevřené a hleděl, jak postupují. Znovu se celý rozechvěl, když se blížili k druhému konci.

Pontifikátor se dostal na pevnou zemi nejprve předními a pak i zadními tlapami. Potom stáhl i ocas z dosahu rudého světla a John vydechl úlevou. Eleanor, nyní už v bezpečí a nezraněná, seskočila hbitě z jeho hřbetu. Zamávala na Johna a ten zvedl v chabém pozdravu také svou ruku.

„Neboj se,“ zvolala. „Půjde to.“

Ale on byl teď sám a stál na nesprávné straně propasti. Pýcha ho opouštěla a s ní i hněv. Skutečnost na něj dolehla jako ledový balvan. Nyní byla řada na něm. On tu propast musel přejít sám. Pokusil se usmát a chtěl něco říct Pontifikátorovi i Eleanor, ale nedůvěřoval svému hlasu. Ačkoli se celý třásl, přinutil se dojít až k místu, kde byla připevněná kláda.

Co ho to jenom napadlo, když řekl, že to přejde sám? *Přejde? Přes tohle?* Jak si tak prohlížel kládu a hrozivou hloubku pod ní, věděl tak jistě jako nic jiného, že ji nikdy nepřejde vzpřímeně a s úsměvem na rtech jako provazochodec nebo cirkusový akrobat, který si rukama udržuje rovnováhu. Tahle myšlenka byla nepřijatelná.

Plný hrůzy a s vyschlými rty si sedl na příčné břevno na hrozivém okraji skály, ale kvůli pozorovatelům na druhé straně se snažil vypadat co nejklidněji. Přehodil si nohy přes kládu, jako by si sedal na koně. Vší silou ji sevřel mezi stehny. Nevydal sice ani hlásek, ale zdálo se mu, jako by proti tomu protestovala každičká buňka v jeho těle. Hrozivý, lechtivý pocit v žaludku se už téměř nedal vydržet.

Předklonil se opatrně dopředu a opřel se rukama o dřevěnou plochu před sebou. Připadala mu dost pevná, přesto se cítil strašlivě nejistý a zranitelný. Víc než kdy předtím v celém svém životě. A co bylo nejhorší, začal se obávat, že nebude schopen správně kontrolovat pohyby svého těla.

Na několik okamžiků se zastavil a zavřel oči, dokud jeho třes nepřešel v mírnější chvění. Potom se centimetr po centimetru, s očima pevně upřenýma na kládu, pokusil pohnout dopředu. Kdykoli mu to jeho poloha dovolila, sevřel horečně kládu mezi stehny. Vycházelo to. Svaly opravdu konaly to, co jim přikazoval. Popotáhl se o další centimetr dopředu. A znovu. A ještě jednou.

Hrozná propadlina byla teď přímo pod ním, ale on svým očím přikázal soustředit se pouze a jedině na kládu. Zatím se nedostal dál než půl metru od kraje. Pro tuto chvíli si však zakázal myslet na vzdálenosti.

Teď nezáleželo na ničem jiném než se centimetr po centimetru posunovat přes hrozivou nicotu. Mohlo mu to trvat celý den, ale on teď směl myslet pouze na příští nepatrný pohyb.

Jednou nebo dvakrát pohlédl dopředu, kde ho tiše sledovali ti dva - byli opravdu tiše, protože cítili, že se potřebuje plně soustředit. Velice mu pomohlo, jak intenzivně na něj hleděli, téměř jako by ho chtěli svým pohledem přidržet na kládě. Ale kdykoli zvedl zrak vzhůru, uvědomil si zároveň i to, jak pomalu mu to jde kupředu, jak nemožně daleko od něj ještě jsou a jak dlouhá je ta část klády, kterou ještě nezdolal. Nedělalo mu také dobře, když musel změnit úhel pohledu. Pak byl nucen vždy chvíli čekat, než ho přešla závrať.

Jednou nebo dvakrát se pokusil pohnout rychleji a zakolísal. Pokaždé pak začal nehty do dřeva a srdce mu vylétlo až do krku. Pokaždé se musel zastavit a potlačit vzlyky a chvění. „Dokážu to, dokážu! Můj otec by to zvládl, takto musím zvládnout taky!“ Potom se stejně vydešený jako předtím posunul o kus dál.

Po obličejích se mu řinul pot a štípal ho v očích, on se však nikdy neodvážil zvednout ruce, aby si ho setřel. I ruce měl stále vlhčí a klouzavější a musel se občas zastavit, aby si je otřel do tuniky. Chvillemi mu pohled zastínil jakýsi rudý mrak, až se jednou nebo dvakrát polekal, zda neztrácí zrak.

Ale nevzdal to. Nakonec překonal značku, označující polovinu, pak tři čtvrtiny a konečně dosáhl vzdálenějšího okraje, kde ho hbité ruce a tlapy uchopily za paže a postavily asi metr od zející propasti. Náhle to však vypadalo, že mu nohy neslouží, nýbrž že mu podklesávají. Vtom zjistil, že sedí na skalnatém podkladu jeskyně a tiše si pro sebe vzlyká. „Promiňte,“ řekl. „Nevím, co se to se mnou děje.“

Seděli každý po jedné jeho straně. „Jen si vydechněte, Strážce meče. Rozhodl jste se možná tvrdohlavě, ale odvážně jste se odmítl podvolit svému strachu. Až přijde čas, kdy bude třeba prokázat statečnost, prokážete ji vrchovatě. Síly se vám zase vrátí. Smekám před vámi.“ Taková slova zněla Johnovým uším lahodně. Jak jim naslouchal, začaly se mu opět síly do všech údů vracet. „Byl jsem hlupák,“ řekl. „To vůbec nebylo žádné hrdinství.“ Divil se sám sobě, jak se na Pontifikátora mohl tak zlobit. Eleanor si ho přitáhla k sobě a začala mu jemně hladit vlasy: „Muselo to být hrozné. Byla jsem z toho k smrti vydešená - a to jsem byla v bezpečí u Pontifikátora, který umí létat. Víš, já jsem jen pevně zavřela oči. Neodvážila jsem se ani pootevřít. Nikdy bych to, co ty, nedokázala.“

John se cítil nespokojen. „Nevím, proč vlastně brečím.“ A rozčileně si tiskl pěsti na oči. „Neměl bych mít takový strach, ale bohužel jsem ho měl - aspoň trochu. No, hlavně že už je to za námi.“ Odtáhl se od Eleanor, opatrně pohnul všemi svými končetinami a nejistě se postavil na nohy. Potom se usmál.

„Já...“ pronesl rozechvěně. „Jak já jsem rád, že už je po všem. Je to divné. Minulou noc jsem měl ošklivý sen - bylo to o chrámu. Ale přechod téhle propasti nebyl sen,“ rozechvěle se usmál. „To byla noční můra.“

Pontifikátor je znovu vedl tunelem se stěnami osvětlenými modravým světlem. Opatrně jim ukázal postranní chodby na pravé straně, které se velice lišily (od tunelů, jež viděli předtím. První, který minuli, byl osvětlen něžným zeleným světlem a ozýval se odtamtud hlas zvonů. Druhý postranní tunel byl lemován třpytivými barevnými kameny. Vanula z něj vůně čerstvě upečeného chleba, z které se sbíhaly sliny v ústech.

„No ne! Hned bych si dala říct“ ozvala se Eleanor. „Jak je to dlouho, co jsme už nejedli?“

„Bylo by samozřejmě zbytečné, kdybyste povolili svým choutkám a vydali se postranním tunelem," zašeptal Pontifikátor. „Všimněte si barvy světla. Liší se od modře osvětlené hlavní chodby; tahle je spíš tmavě modrá, nafialovělá - nebo možná vřesová...?"

„Fialová," pronesl rázně John.

„Co by se stalo, kdybychom tudy šli?" zeptala se Eleanor.

„Byli byste lapeni do pavučiny tmy a černoty," odvětil drak. „Pojďte, už nejsme daleko od schodů, které vedou nahoru do chrámu."

O několik minut později uviděli tunel, který je vedl k širokému točitému schodišti. Napravo od něj spatřili nejasně osvětlenou chodbu, z jejích stínů vystoupila stará žena a srdečně je zdravila:

*Poutníci mladí z daleka, široka,
nechte matku Hubbardovou, aby vás vedla.
Přišli jste po modré, teď po rudé pokračujte,
své duše novou potravou posilujte:*

„Kdo to je?" zašeptala Eleanor.

Ženiny rysy totiž nebylo možné rozeznat. Vypadala celá spíš jako stín, jako silueta ztrácející se v rudém přítmi než jako skutečná postava. Pontifikátor na Eleanorinu otázku neodpověděl. Místo toho se obrátil na stín:

*Modravé světlo je pravé světlo,
navždy přemáhá temnoty peklo.
Pavouci postavo, opusť svou stěnu,
v Gaalově jménu, ukaž svou síť.*

Na tato slova se kolem nich oslnivě rozzářilo modravé světlo. V jeho svitu s překvapením hleděli místo na starou ženu na obrovitého pavouka visícího na pavučině, která tvořila síť ve vchodu do chodby. Pavouk měl krví pomazanou tvář zlé stařeny. Vtom světlo pohaslo a vchod do chodby zůstal matně červený. Nebylo tu však ani vidu po nějaké ženě či pavoukovi.

„Odešla?" zeptala se Eleanor.

„Hm! Všechno záleží, má milá, na tom, jak chcete definovat slovo ‚odešla‘. Zmizela z dohledu, samozřejmě. Ale je tu stále přítomna, i když ve stínech není vidět, protože čeká, že ztloustne lidskou kreví neopatrných poutníků."

Eleanor se otřásla: „Brr! Pojďme honem odsud!"

„Teď jsme v hloubce asi sto metrů pod chrámem," oznámil Pontifikátor. „Je důležité, abyste věděli, jak se tam dostat a zase odtud vyjít, aniž by vás někdo viděl. Nejdřív však máme před sebou dlouhé stoupání."

Schodiště bylo dostatečně široké, i když ne tolik jako chodba, takže byli nuceni jít až za Pontifikátorem, který teď nesl na zádech kožený tlumok s truhličkou, knihou a železným klíčem. A protože byl Pontifikátor dlouhý, viděla z něj Eleanor pouze levou zadní nohu (a občas náhodou i kousek pravé) a jeho dlouhý ocas. John šel za Eleanor a viděl z něj pouze klikatící se ocas.

Výstup byl únavný. Dlouhé dny pochodu po poušti a v očarovaném lese oba otužily a posílily. Ale přesto je z posledního ostrého pochodu bolely nohy. Proto byli rádi, když se jednou nebo dvakrát mohli zastavit, aby chytili dech, protože výstup byl strmý a

Pontifikátor šel rychle. Na místě, kde podruhé odpočívali, se schodiště rozšiřovalo, takže John a Eleanor mohli vidět Pontifikátora celého.

„Dobře si tento kus schodiště zapamatujte," přikazoval Pontifikátor. „Řekněte mi, čím se liší ta zeď za vámi od jiných?" Ukazoval na venkovní zeď nad Eleanorinou hlavou.

„Já na ní nic zvláštního nevidím," řekl John.

„Dobře, výborně. Tak to taky má být. Ale našli byste tuto část zdi znovu?"

„No, nalézá se v té nejširší části schodiště," odpověděla Eleanor. „Pokud ovšem schodiště není výš ještě širší."

„Naštěstí, to jest příznivou souhrou okolností..."

„Prosím tě, Ponty, vymáčkni už se jednou!"

„...tu není žádné jiné tak široké místo. Můžete ho identifikovat bez větších nesnází!"

„Chceš říct, že ho snadno najdeme. Ale proč bychom ho měli hledat?"

„Ach! Měl bych vám nejspíš vysvětlit tuto malou záhadu neboli odkrýt tajemství, které vám vrtá hlavou. Sledujte mě dobře!" John a Eleanor hleděli upřeně na draka, který si významně odkašlal. Potom zvolal: „Ve jménu Gaala odcházím do skrytých míst!" a v tu ránu zmizel.

„On se sice rád předvádí, ale musím přiznat, že tohle bylo působivé," řekl John.

„Panečku, doufám, že se zase vrátí. Nechtěla bych tu zůstat sama."

Vzápětí se Pontifikátor objevil zpátky na schodišti, stejně náhle, jako zmizel.

„Jak to děláš?" ptal se ho John.

„Teď to neopakujte," povídal drak. „Ale až se sem vrátíme, musíte říct stejná slova - ta slova, že v Gaalově jménu odcházíte do skrytých míst, a ocitnete se za touto zdí v tajných skalních tunelech,

0 nichž nepřítel vůbec nic neví. Právě tam budete bydlet po tu dobu, co budete v Bamahu!"

Otočili se a odhodlaně postupovali dál, až došli na malou kruhovitou plošinku, kde schodiště končilo. Kruhovitě stěny, které je obklopovaly, mizely nahoře ve tmě. Zdi byly od země až do výše ramen zdobeny složitými reliéfy geometrických obrazců.

„Právě jsme došli do chrámu," řekl Pontifikátor.

„To má být on?" zeptala se Eleanor.

„Nyní jsme uvnitř jednoho sloupu - širokého, dutého sloupu, z něhož můžeme vstoupit do hlavní chrámové lodi. Gaal mi nechal příkaz, že se máte tudy do chrámu podívat. Ale velice jasně také řekl, že už tudy nesmíte jít nikdy jindy. Dnes vás bude ochraňovat, protože jednáte podle jeho příkazů. Kdybyste se sem však chtěli dostat bez jeho ochrany, nepomůže vám od zlého ani kámen Mašal."

Děti na něj beze slova zíraly. Pontifikátor pokračoval: „Strážce meče, navrhuju, abyste řetízkem kamene Mašal omotal sobě i Eleanor zápěstí, jak už jste mi to jednou popisoval."

Eleanor zazářily oči vzrušením. Zvedla paži a položila ji vedle Johnovy pravé ruky.

„Ne, použijeme mé levé a tvé pravé ruky," řekl John. „Pravou ruku bych mohl potřebovat kvůli meči." Pak pevně pohlédl na Pontifikátora. „Nechceš, abychom už teď zachraňovali Gaala, že ne?" ozval se vyplašeně.

„Nikoli, Strážce meče. V tuto hodinu by v chrámu neměl být nikdo. Ale přesto bude moudřejší, když tam půjdete neviditelní. Myslím, že nebude na škodu, když budete mít o chrámu jakousi povědomost a když budete schopni identifikovat pilíř a najít jim cestu zpět. Prohlédněte si na zdi za vámi tu vytesanou růži. Když ji zmáčknete, otevřou se vám dovnitř dveře a vpustí vás do chrámu."

Pohlédli směrem, kterým ukazoval tlapou, a když tam nějaký okamžik upřeně hleděli, rozeznali vytesanou růži, šikovně umístěnou mezi geometrickými vzory.

„Nyní bych navrhoval - vlastně jsem si jist, že to takto chtěl Gaal - abyste se stali neviditelnými a vstoupili do chrámu. Na chrámové straně pilíře je také růže, jejíž pomocí se můžete zase vrátit do tunelu. Počkám tu na vás.“

Tak takhle to bylo. Nejen že se měli dostat do města Bamah, ale měli vstoupit i do samotného chrámu. John se zhluboka nadechl, aby se uklidnil a zahnal nevolnost. Viděl, že i Eleanor je bledá a třese se. Gaal přikázal, aby John nepoužíval kámen Mašal, pokud mu sám neřekne. Nyní mu to však nařídil. John cítil úzkost a napětí, když omotával řetízek s kamenem kolem své levé a Eleanoriny pravé ruky. Okamžitě však do jeho údů začala proudit známá pulzující síla a všechn strach jakoby kouzlem ustoupil. Eleanor stála trpělivě vedle něj. Alespoň pokud se neztratili jeden druhému z očí..

„Ach!“ vzdychla. „Ale já své tělo stále cítím. Cítím dokonce i podlahu pod nohama. Jsem určitě - ale u všech všudy, opravdu jsem neviditelná!“

„Samozřejmě,“ řekl John. „Ale teď nekoukej na podlahu. Radši se dívej, kam jdeme, protože nejdřív se ti asi bude trochu točit hlava.“

Natáhl ruku k růži a dotkl se jí. Hned nato se část zdi otevřela dovnitř. Za ní John uviděl šerý, klenutý vnitřek chrámu a úžasem vydechl. Byla to stejná budova, o níž se mu ráno zdálo.

Temnota smrti

John a Eleanor se ubírali nebezpečnou cestou po přeplněné bamažské ulici, která vedla prostředkem města. Hradby jim zůstaly po levici. Domy a obchody se choulily vedle hradeb nich zdí a opíraly se svou vahou o jejich masivní sílu.

V posledních několika dnech se toho museli hodně naučit a zjistili, čeho se mají bát. Když si prohlédli, jak vypadá chrám zevnitř, seznámil je Pontifikátor s podtunelovanými hradbami města Bamah. Město samo je stále ještě naplňováno strachem. Protože to však vypadalo, že právě Bamah je místo, kde je Gaal chce mít, museli se se svým strachem vyrovnat, jak nejlépe uměli. „Vypadá to, že aspoň tady nás nebude otravovat Šaga,“ řekl John jednoho dne.

Eleanor si vzdychla: „Jen kdyby to bylo jisté. Víím, že se v poslední době nic nestalo, ale nevěřím, že už by všechno vzdal.“

Poslední tři dny strávili s vdovou Illith, v jejímž pokoji se před několika dny sešel Bomgrith se starým věštcem. Měli radost, když přišli na to, že je to tatáž vdova Illith, o níž mluvil Authentio jako o své matce. Ale radost se okamžitě změnila v zármutek, když se dozvěděli o Authentiově zajetí, a jejich strach z města Bamah tím ještě vzrostl.

Nyní však už znali labyrint chodeb, které jako ve včelím úlu probíhaly městskými hradbami, a stejně dobře znali tajné vchody a východy. Tyto znalosti posílily jejich sebevědomí, takže se už necítili úplně bezmocní. Pontifikátor, který by mohl v úzkých tunelech uvíznout, je pouze přivedl a potom si šel po svém.

Presto však na Johnových a Eleanořiných ramenou ležel strach z města Bamah jako plášť, a Johna nejspíš tížil víc než Eleanor, zatímco tato hra na kočku a myš, kterou museli hrát, aby přežili v nepřátelském území, jim napínala nervy.

Lidští obyvatelé Bamahu (potomci Regentů) stejně jako většina Matmonů se potichu ploužili po ulicích s očima upřenýma na zem. Všichni tito otroci Kruhu světla sledovali hypnoticky svou vlastní cestu, ať už šli někam za svými vlastními záležitostmi nebo plnili příkazy svých pánů. To znamenalo, že kdykoli se John a Eleanor odvážili do města, museli se zrovna tak vléct s očima upřenýma do země jako ostatní, aby nevzbudili pozornost. ^A

Trpasličí matmoni, jejichž mužům vlály dlouhé brady přes kulatá bříška, se chovali stejně jako jejich lidští spoluobytelé. Pouze matmoni s rudými vlasy a vousy z habešského kmene chodili po ulicích svobodně a svýma divokýma očima pozorně sledovali všechno, co se kde děje.

„Zajímalo by mě, co si myslí,“ zašeptala Eleanor.

„Nezdá se mi, že by o něčem uvažovali,“ odpověděl potichu John.

„Vypadají, jako by měli z něčeho strach.“

„Možná že jo, možná že ne, i když se o tom Pontifikátor už kdysi zmiňoval. Vypadají však trochu zabeďněně. Jediný, kdo by se tu měl bát, jsou Gaalovi vyznavači. Ti jsou v opravdovém nebezpečí.“

„Já víím. Jde na mě hrůza, když na to jenom pomyslím. Vůbec jsem netušila, že je jich tolik.“

„Udivuje mě, jak si upravili všechny ty tunely a skrýše. Mají štěstí, že je tu takový podzemní labyrint. Je to skoro jako celé město. Podivné je, že Kruh o tom, jak se zdá, nic neví.“

„Právě to mě děsí. Mohou na to kdykoli přijít.“

Blížili se ke svému cíli, což bylo pekařství, jehož majitelé byli tajnými Gaalovými stoupenci. Nacházelo se po levé straně ulice naproti městským hradbám asi dvacet metrů před nimi. Jakmile se dostanou do zadní místnosti obchodu, mohou se uchýlit do bezpečného podzemí. Ve skříní s policemi se tam otvírala tajná dvířka, která vedla do systému tunelů.

„Proč nepřejdeme ulici a nejdeme po levé straně, kde je obchod?“ ptala se šeptem Eleanor.

„Nezvedej oči,“ zašeptal naléhavě John. „Ale na té straně jde habešský matmon. Už nás sleduje pět minut.“

Eleanor po chvíli zasykla: „Jseš si jistý?“

„Ano. Drží se pořád přes ulici po levé straně. Když jsem se naposled rozhlížel, zachytil jsem jeho pohled. Myslím si, že nás má v podezření. Budeme se muset rozdělit. Nemůže nás sledovat oba.“

Šli dál co noha nohu mine směrem k pekařství, oči upřené na dlažbu pod nohama. „Máme se vrátit do pokoje vdovy Illith,“ zašeptala po chvíli Eleanor.

„Já vím, ale nesmíme na pekaře přivolávat pozornost. Kdybychom teď oba přešli ulici a vešli spolu dovnitř, určitě by nás sledoval i tam Ale pokud tam vklouzneš sama, půjde nejspíš dál za mnou. A kdyby šlo do tuhého, mohu vždy použít kámen Mašal.“

„Mně se to nelíbí...“

„Mně taky ne. Ale něco udělat musíme. Nic se mi nestane.“

Dveře do pekařství byly na protější straně, už jen asi pět metrů před nimi. Rudovlasý matmon začal přecházet ulici směrem k nim. John zrychlil krok a vyrazil vpřed.

„Budu předstírat, že mi sklouzly řemínky u sandálů a zastavím se, abych si je upravila,“ zamumlala Eleanor. „Tak projde kolem mě a ty můžeš zatím zmizet za rohem.“

Matmon už teď byl velice blízko. Eleanor zpomalila a téměř naproti pekařství se zastavila. Sklonila se a začala si hrát s koženými řemínky sandálu na levé noze. Matmon, který šel přímo za ní, o ni zakopl a málem upadl. Zaklel, ale sotva se na ni podíval a pospíchal

za Johnem. Eleanor úzkostlivě pozorovala, jak téměř běžel, aby se dostal rychle za roh. Měla chuť jít za ním, protože se chtěla dozvědět, zda je John v bezpečí. Nakonec to však neudělala. Zvedla se, přešla ulici a zmizela ve dveřích pekařství.

John se nikde nezastavil, aby se podíval za sebe. Slyšel, jak matmon zakopl a zaklel, a byl vděčný, že tím získal další metr nebo dva. Ještě než zabočil za roh, připravil si kámen na řetízku, a jakmile zašel za roh postranní ulice, pověsil si řetízek na krk a okamžitě se stal neviditelným. Měl radost, když viděl, že ulička je plná lidí. Stoupl si zády k jedné budově a nechal lidi proudit kolem sebe.

Udělal to právě včas. Matmon se zuřivě stisknutými rty zabočil za roh do vedlejší ulice, a když Johna nikde neviděl, rozčileně si razil cestu mezi ploužícími se obyvateli Bamahu. Rozhlížel se na všechny strany.

John úlevou zhluboka vydechl. Nějakou chvíli zůstal tam, kde byl, a hleděl na tichý dav, který ho míjel. Věděl, co by měl udělat. Jediná správná věc byla, aby si sundal kámen z krku a vrátil se do pekařství. Ale teď, když byl neviditelný, to cítil jinak. Strach a obavy z něj spadly. Už dlouhé dny toužil vychutnat ten radostný pocit statečnosti, který do něj vždy, když měl kámen na krku, proudil.

Někdy si dokonce představoval, že jej nosí neustále ne proto, aby byl neviditelný, ale protože se přitom cítil tak podivuhodně silný. Vtom si vzpomněl na Gaalovo varování a chvíli zápasil s výčitkami svědomí.

Věděl, že by měl kámen okamžitě sundat, ale byl v pokušení opravdu jej využít. Mezi Gaalovými stoupenci se rozneslo, že se do města Bamah vrátil na zvláštní schůzi Kruhu světla Vládce Běs. Přívržencům Gaala by určitě velice pomohlo, kdyby věděli, co má Vládce Běs za plány. John si začal představovat, jak ho obklopují ilegální vůdci a s vážnou pozorností naslouchají jeho novinkám. Téměř jasně slyšel, jak mu po jeho překvapivém odhalení vyjadřují svou vděčnost a úctu.

Potlačil tedy varovné zvonky, které mu v mozku zvonily na poplach. Co mu brání zahrát si na neviditelného špeha? Proč by nemohl? Už jednou se prokázalo, že když má na sobě kámen Mašal, je neviditelný i pro Vládce Běsa. Nedávno byl v chrámu a nic se mu tam nestalo. Určitě se mu tam nemůže stát nic vážného ani teď. Vždyť tím chce pouze pomoci Gaalově věci. Tak neustále potlačoval výčitky svědomí, až nakonec přání přemohlo hlas rozumu.

John se jen stěží odtrhl od zdi za sebou. Začal stoupat směrem ke chrámu, který teď kvůli hustě postaveným terasovitým domkům ztratil z dohledu. Ale ještě před chvílí tu hrůzyplnou stavbu, která dominovala celému městu Bamah, dobře viděl. Po čtvrt hodině nechal ploužící se davy za sebou. Dostal se ke zvláštnímu kruhu masivních kamenů („vypadají jako kamenný kruh ve Stonehenge“, jak je před nedávnem označili s Eleanor), obešel jej, přešel trávník a začal se ohlížet po nějakém vchodu do chrámu.

V dohledu žádný neviděl. Nehledě na kámen Mašal, ani na to, co si o tom všem neustále opakoval, sevřela mu srdce ledová hrůza. S čím se tu tentokrát setká? Minule se nestalo nic - ale co když...? Přesto šel stále kupředu. Ve chvíli, kdy po špičkách procházel hlav-
ním vchodem, ho obklopily stíny a šero.

Asi dvacet metrů uvnitř chrámu se John zastavil. Kolem se neustále ploužily zlověstné stíny. Někdy prošly jakoby přímo jeho tělem a jeho přitom zamrazilo. Bylo to úplně stejné, jako by mu tělem pronikl závan chladného, vlhkého vzduchu. Někdy se jednoduše vyhnul, pouze aby padl do cesty druhému. A pokaždé, když se to stalo, cítil o něco větší zimu než předtím.

Rozhlédl se úzkostlivě kolem sebe, protože chtěl vědět, kde by mohl nalézt Vládce Běsa. Ale nebylo tu ani vidu po nějakých bytostech, které by mohly být členy Kruhu světla. Scházeli se v nějaké skryté místnosti? Opatrně se pohnul kupředu a očima přitom pátral
po zvláštním sloupu, na němž byla vytesaná kamenná růže.

V myslí totiž pociťoval skutečnou potřebu zajistit si rychlý způsob útěku a sloup s růží by mu mohl posloužit jako úniková cesta. Trvalo mu několik minut, než jej našel. Jakýsi nejasný instinkt ho nabádal, aby se přikrčil, proto se zády přitiskl ke sloupu. Cítil se mnohem bezpečněji.

Tu se ho zmocnil ledový chlad - chlad takové intenzity, že nic podobného nezažil ani v Kanadě. Připadalo mu, jako by mu zmrazil srdce a pomalu z něj vyčerpával veškerou odvahu a energii, kterou mu dodával kámen Mašal. Kroužící stíny se snášely kolem něho, obletovaly ho a procházely skrz něj. Instinktivně se schoulil do klubíčka a obtočil si neviditelné paže kolem neviditelných kolen. Měl podivný pocit, že mezi jeho nitrem a venkovním prostředím není vůbec žádný rozdíl.

Jak dlouho zůstal v této poloze, nedokázal nikdy potom určit. Co si hluboko v jeho nitru ho nabádalo, aby šel pryč. On už však ztratil nebo téměř ztratil veškerou sílu k rozhodování. Seděl tu u paty sloupu zkroušený, studený a neviditelný, skoro úplně zmrazený silami zla. Padla tma (což bylo podivné, protože bylo teprve dopoledne), a protože lampy nesvítily, chvíli neviděl nic.

Ticho přerušil hlas, který jasně rozpoznal a který nenáviděl - hlas Vládce Běsa. Nemohl určit, zda zní jen v jeho mysli, nebo je slyšet zvenčí. Když ho zaslechl, nebyl si ani jistý, že

v okamžiku, kdy hlas zazněl, měl on sám vůbec nějaké tělo. „Tak jsme se zase sešli, jak vidím." Tato poznámka byla určitě adresována někomu jinému než Johnovi.

Souhlasné přitakání ho naplnilo pocitem nevolnosti, ale znovu nevěděl, jestli se tyto tiché zvuky ozývají pouze v jeho mysli nebo ho obklopují zvenčí.

„Tvé úkoly se nezměnily. Vyplň je, nebo tě zahubím ještě dřív, než přijde tvůj čas."

Následovalo dlouhé ticho, až se John nakonec začal podívat, jestli už schůzka není u konce. Svě tělo už vůbec necítil a napadlo ho, jestli ještě nějaké má.

„Mé plány zrají," pokračoval nakonec Vládce Běs. „Ten ubohoučký Gaal bude zítra obětován a poté už nebudu mít žádného soupeře a budu moci vládnout celé této planetě. Její království se budou rozvíjet a sloužit mi a jejich národy budou umírat a já z nich budu být."

Znovu se ozvaly souhlasné hlasy a tentokrát měl John dojem, že pocházejí z rozličných míst kruhu, který ho obklopoval.

„Všichni budete následujících dvacet čtyři hodin chránit jednoho potomka Regentů. Jmenuje se Prodo Tehs. To on vydá Gaala do našich rukou. Je jedním z lidí, které nám Gaal odvedl, ale on se loajálně vrátil ke mně. Zbavíme se ho, jakmile poslouží našemu účelu. Pamatujte si jeho jméno - Prodo Tehs."

Z neznámého důvodu začalo to jméno rezonovat Johnovi v mysli: „Prodo Tehs, Prodo Tehs, Prodo Tehs."

„Musím vás s lítostí informovat, že jeden náš druh, Mistr Šaga, trvá na svém samostatném plánu."

John pocítil, jak do něj udeřil závan strachu, který přicházel z druhé strany kruhu než hlas mluvčího.

„Já však přesto cítím, že tě tvoje vlastní chytrost může zničit, Šago. Kouzlo, které sis vytvořil pro svou ochranu, se pro tebe může stát na celá staletí pastí, a když se tak stane, tvůj osud bude zpečetěn. Jak můžeš očekávat, že budeš mít úspěch, když se mnou nespolupracuješ? A teď ty, můj vznešený Hocoino!"

Na to se ozval hlas po Johnově levici: „Vaše Výsosti?" Při tom zvuku proběhl Johnovou myslí překvapivě živý obraz nesmírně vysokého hubeného muže, zahaleného do zlatem lemovaného černého sametu, který mu spadl od kapuce na hlavě přes ramena až k nohám. V obličeji vypadal jako mrtvola, byl měkký, šedý a bez života, nos měl orlí a rty mu tvořila rudá čára, která protínala mrtvé maso kolem. Místo očí zely dvě hořící černé díry. Na okamžik se to zjevení stalo hrůzně skutečným. Poté zmizelo.

„Znám tvé srdce. Je v mých rukou. Musíš si dát veliký pozor, jestliže se setkáš s Místrem Šagou, když bude oddělen od svého obrazu," pokračoval nehmotný hlas Vládce Běsa, „a pokud se s ním budeš chtít spojit, budeš sdílet jeho osud."

„Vaše Výsost zná všechny věci," odvětil Hocoinův hlas.

„Přesně tak A teď mi dovolu, abych přistoupil k jádru naší schůzky. Musíte všichni zaměřit své síly na legendárního Strážce meče. Musí být někde v okolí ..."

Tu nastala další pauza, tentokrát delší než ta první. Když se hlas Vládce Běsa znovu ozval, vyvolal v Johnově srdci hrůzu.

„Je opravdu blíž, než jsem tušil. Ve skutečnosti ho cítím někde tady. Já vám jeho zápach popíšu, abychom ho mohli všichni společně obklopit."

Je to docela příjemná vůně, kterou vydáváme všichni, vůně touhy po moci. Téměř všichni lidští jedinci se dají naší cestou, pokud mají opravdový vkus. Je lehce modifikována dotekem marnivosti a zápachem strachu. Všechno to kazí smrad ohně Tvůrcovy nenáviděné svatosti. To už vám musí stačit, abyste vyslídili, kde je."

Dlouze a vyzývavě se zasmál. Každý trylek jeho smíchu vyvolával v Johnové srdci vzrůstající hrůzu: „Kdo by tomu uvěřil? Kdo by se na to odvážit pomyslet? Strážce meče - naplňující dávná proroctví a ničící mou věž - ach, to je ale hlupák! - vlétl jako moucha do mé pavučiny, kterou jsem sním nikdy ani v myšlenkách nespojoval!"

Bylo by nemožné popsat hlubinu hrůzy, která Johna zachvátila, hrůzy, proti níž ho ani kámen Mašal nikterak nechránil. Byla to hrůza nejtěžšího druhu, hrůza z toho, že je ztracen a odepsán, hrůza, která ho paralyzovala, takže se nebyl schopen ani pohnout. Jeho osud je zpečetěn. Objevil se před ním jeho konec, způsobený vlastní hloupostí. Byl přece varován, ale on varování nedbal.

Ozývaly sety zvuky v jeho představách? Nebo doopravdy slyšel čenichání a funění v širokém kruhu kolem sebe? Co jen to byl za blázna! Když se zbavil habešského matmona, nemusel si nechávat kámen Mašal na krku. Proč dovolil, aby jeho hloupá marnivost a žádosťivost pohrát si s Kamenem přemohly jeho lepší já?

Čenichání se postupně přibližovalo. Ted' už věděl, že má tělo, protože cítil, jak mu vlasy vzadu na hlavě vstávají hrůzou. Cítil i svůj vlastní pot, který mu ledově stékal po krku dolů. Toužil zařvat, ale stísl pevně rty a zamkl svá ústa. Věděl, že by měl uchopit kamennou růži a zmáčknout ji, aby mohl uniknout. Ale nedokázal pohnout jediným svalem.

Už byli téměř u něho a čenichání se ozývalo tak silně, že se mu zdálo, jako by vyhánělo dech i z jeho plic. V zoufalství pustil ruce z kolen a opřel hlavu dozadu, aby se mohl lépe nadýchnout. Hlavou přitom náhodou udeřil o růži a dveře za ním se otevřely. John jimi propadl a začal se kutálet a padat po schodech dolů.

Kolem něj se znovu rozzářilo modravé světlo a jemu připadalo, jako by opět přišel k sobě. Překulil se na nohy, pohlédl nahoru ke dveřím a zařval hrůzou z toho, co viděl. Dveřmi se za ním valila příšerná věc - hnědorůžová živoucí příšera, která po cestě dolů nepřestávala nasávat vzduch a čenichat. Bylo to vtělení čehosi, jehož zbytek zůstával v chrámu - jakýsi obří čenich, pokud se to vůbec dalo nějak nazvat. Bylo to mnohem větší a silnější než sloní trup. Na skloněném konci to nepochybně mělo slintající pysky. Hnalo se to za ním, vdechujíc jeho zápach a mlaskajíc. Vtahovalo to do sebe vzduch, jako když zapnutý vysavač polyká prach. John cítil, jak jej ten savý proud vzduchu uchopil a vlekl směrem k sajícím nozdrám a k pyskům, z nichž odkapával sliz.

V zuřivosti a zoufalství vytrhl meč z pochvy a divoce s ním sekl do příšery. Ozval se skřek. Stvoření okamžitě, hned po prvním dopadu meče, zacouvalo neuvěřitelnou rychlostí zpátky do chrámu. Dveře se za ním zabouchly a John zůstal na modravě osvětleném schodišti sám.

Nedopřál si však potěšení odpočívat. Místo toho běžel na nejistých nohách dolů, kde se schodiště rozšiřovalo, a tam se postavil proti vnější zdi. Třesoucím se, vysokým hlasem zvolal: „Ve jménu Gaala přicházím do skrytých míst!" V tom okamžiku schodiště zmizelo a on se ocitl ve skalním tunelu, téměř ve tmě. Světlo řídké rozmístěných olejových lamp v dálce mu připomínalo mrkání hvězdiček. Stáhl si řetěz s Kamenem z krku a posadil se, neboť se stále ještě chvěl neuvěřitelným chladem, který mu drtil tělo.

Věděl, kde je. Čtvrt hodiny chůze po podzemních chodbách by ho zavedlo do komnaty vdovy Illith. Zdálo se však, že nemá vůbec žádnou vůli k pohybu. Nelidské vyčerpání z něj vysálo veškerou sílu. Mohl pouze ležet a spát. Energie, kterou musel vydat, když zaútočil na příšeru, ho opustila. Zdálo se, že stejné ochromení, které mu bralo sílu z mysli i z těla v chrámu, na něj působilo i teď. Chvilí s tím zápasil a pak se nejistě postavil na nohy.

Třesoucí se a plný strachu klopytal skalními tunely a nutil se jít pořád dál. Čtvrt hodiny mu připadalo jako věčnost. Čas od času míjel jiné stoupence Gaala, protože tunely tvořily město ve městě. Někteří si ho všimli a říkali: „Ty jsi nemocný, bratře! My ti pomůžeme.“

Ale John odpovídal: „Je mi dobře, díky. Jdu k vdově Illith.“ Kdyby se pak ohlédl, viděl by, jak za ním ti lidé soustředěně hledí.

Nakonec ho jeden člověk odmítl opustit, vzal ho jemně pod paži a pozorně vedl jeho váznoucí kroky. Když došli, otevřel padací dveře, které vedly do vdoviny komnaty, a zavolal: „Pomozte mu dolů po schodech, vdovo! Má v sobě temnotu - temnotu Kruhu. Vypadá to, že sama smrt sahá na jeho srdce.“

Po schodech nahoru však vyběhla Eleanor, aby ho svedla dolů, a byla šokovaná tím, v jakém stavu ho vidí. „Vdovo Illith – odestelte znovu tu postel vzadu. Děje se s ním něco hrozného.“

Na další už si John vzpomínal jen matně. Vybavoval si, jak na něj vdova Illith hleděla a šeptala si: „To je temnota. Má ji v sobě všude. Kde to jen byl?“

Vybavoval si i to, jak ho obkládali horkými kameny, zabalenými ve flanelu. Příjemně hřály, ale nebyly schopné vyhnat z jeho nitra mrazivý chlad. Nakonec cítil, jak mu hrdlem stéká horké víno, a aby se nezadusil, musel jej spolknout. Bylo to víno, které si pamatoval od Rapunzeliny věže, kde ho Gaal uzdravil. Jakmile teplo vyhnalo chlad a světlo způsobilo, že temnota zmizela, dostal se John do jakéhosi polobdělého, polospícího stavu.

Chvilími měl sny. Přísně na něj hleděl Gaal. I když byl nezvykle vysoký, zanechával za sebou spíše dojem mohutnosti, pevnosti, tvrdosti a tělesné síly. Pod hrubou hnědou tunikou bylo vidět svalnaté nohy. Na jeho nahých pažích hrály svaly. Tmavý vous pouze podtrhoval hranatost brady. Oči mu zářily.

Přesto promluvil nezvykle jemně: „Kámen Mašal není hračkou pro tvé pobavení, Johne. Tvé potěšení má být v souladu s mou vůlí, nemůžeš používat moc mého království k uspokojení své touhy po dobrodružství. Ještě dvakrát budeš moci Kámen použít, víckrát už ne. Až ho použiješ podruhé, předáš ho Authentiovi.“

Když se John probudil, slyšel šumot tří nebo i více hlasů, ale byl příliš šťastný a rozespálý, aby se staral o to, co se děje.

„Musím ho vidět! Musím ho bez meškání vidět!“ protestoval jakýsi mužský hlas.

Vdova mluvila potichu a dlouho. Pak už bylo ticho. Nakonec ještě slyšel, jak říká Eleanor: „Vím, kde to je. Včera jsem tam byla s vdovou Illith. Půjdu s vámi, Prodo Tehsi. Setkáme se za tři hodiny u vodotrysku vedle Severní brány.“

Jméno Prodo Tehs znělo Johnovi známě. Chvilí uvažoval, kde ho slyšel. Byla to poslední věc, na niž myslel, než usnul.

18.

Spiknutí Kruhu

John spal víc než dvě hodiny a probudil se osvěžený a úplně čilý. Ihned si vzpomněl na všechno, co se stalo i kde teď je. Slyšel, jak se někdo pohybuje po pokoji, otevřel oči a uviděl vdovu Illith.

„Dobrý den!“ řekl. „Omlouvám se, že jsem vám způsobil potíže. Kde je Eleanor?“

Vdova se natočila, aby na něj dobře viděla. Oči měla plné zájmu: „Jak se můj pán cítí?“

„Dobře, o moc líp než dřív. Myslím, že jsem provedl moc pěknou hloupost.“ Hanbou mu zrudly tváře, ale přesto byl odhodlán pokračovat. „Sel jsem do chrámu, abych zjistil, jestli bych se mohl dozvědět něco z plánů Vládce Běsa. Málem mě chytli. Kde je Eleanor?“

Vdova na něj přísně pohlédla. Jasně oči jí podivně kontrastovaly s unaveným výrazem obličeje. „Mohli vás zabít. To, co jste provedl, bylo nesmírně nebezpečné, můj pane.“

John zamával nohama nad postelí, kde ležel. Lůžko zapadalo do výklenku ve zdi. „Já vím. Byla to pro mě hrozná zkušenost.“ Odmlčel se. „Ale kde je Eleanor?“

„Paní Eleanor odešla naproti jednomu Gaalovu přívrženci, který přišel z venkova. Potřeboval mluvit s naším Pánem a Mistrem, který se za malou chvíli má sejít s mým synem Authentiem.“

„S tvým synem? Chceš říct, že Authentio má být zachráněn?“

„Gaal se ho chystá osvobodit dnes odpoledne. Setkají se v zahradě kapitána chrámové stráže.“

„Nebude to příliš nebezpečné?“

„Náš Pán a Mistr nezná strach. Jeho láska k nám je bez hranic.“

„Už to budou dva roky, co osvobodil mě.“

„Ale co je s Eleanor?“

„Eleanor pouze ukáže Produ Tehsovi, kde je ta zahrada, a pak se sem vrátí.“

Johnovi se zdálo, jako by mu srdce v hrudi poskočilo: „Říkala jste Prodo Tehs? Chcete říct, že Eleanor vede Prodá Tehse, aby našel Gaala?“

„Ano, zdáte se být nějaký překvapený. Vy toho Prodá Tehse znáte?“

„Ne, neznám. Ale Vládce Běs říkal, že právě tento muž má vydat Gaala do rukou Kruhu světla. Není to stoupenec Gaala, ale zrádce!“ John zvýšil hlas. „Vdovo Illith, oni chtějí Gaala zítra popravit.“

Vdova si hrůzou přitiskla ruce na ústa a zírala na Johna: „Přišel sem včera s Gandrou, dívkou, kterou je důvěryhodná a věrná. Pochází z venkova a vyprávěl nám, jak moc potřebuje varovat Gaala před spiknutím, které se na něj chystá. Jste si jistý, že je to zrádce?“

„Vím jen to, co řekl Vládce Běs.“ Chvilí žádný z nich nepromluvil. Potom se ozval John: „Kde je teď Eleanor?“

„Odešla odtud deset minut předtím, než jste se vzbudil,“ koktala vdova.

„Opravdu? A jde na schůzku s ním? Kde se mají sejít?“

„U fontány vedle Severní brány. Víte, kde to je? Mohl byste ji ještě chytit, když si pospíšíte!“

John zaváhal. „Ty poklady,“ zamumlal. „Všechny je nepoberu. Ale možná že by stačil jeden (klíč by byl nejlehčí), a kdo ví, k čemu se bude hodit.“

Na víc už nečekal. Vytáhl klíč z úkrytu a se spěšným pozdravem na rozloučenou si otevřel padací dveře do tunelu. „Rád bych věděl, kudy šla,“ přemítal. Pamatoval si, že labyrintem tunelů vede cesta k Severní bráně, jejíž strážce je tajným stoupenecem Gaala. Chodba vedla přímo do strážnice. Nikdy touto částí tunelů nešel, ale byl si jistý, že cestu najde. „Když půjdu až k Severní bráně podzemními chodbami, budu moci jít celou cestu rychle. Pokud šla Eleanor tudy, spěchala jen tolik, aby došla na schůzku včas. Ale nejspíš si zvolila venkovní cestu, kudy jsme šli předtím. Proto vyrazila tak brzy.“

To byla osudná chyba. John tunely v této části neznal, mnohé z nich se teprve stavěly a měly množství slepých zakončení. Pospíchal podél mnoha matoucích postranních chodeb a dvakrát úplně ztratil cestu. Podruhé hned věděl, že se ztratil, ale než našel správný tunel, ztratil značně času. „Co když se tam nedostanu včas? Ani nevím, jak Prodo Tehs vypadá.“

Když konečně dorazil ke strážcovu obydlí, byl celý zpocený a nervózní. Došel včas? Pohlédl na zalidněné prostranství kolem vodotrysku, ale mezi pomalu se vlnícím mořem hlav a ramen nebylo po Eleanor ani vidu ani slechu. Možná ji najde z druhé strany fontány. Přinutil se nespíchat, a zatímco se šoural kolem vodotrysku, snažil se většinu času udržet oči na zemi.

Proč jen se musel v tom tunelu tak zamotat? Z čela mu stékal pot a páčil ho v očích. Toužil si nasadit kámen Mašal. "Pak by se cítil lip. Místo toho se musel pomalu šourat a klopat oči k zemi. Vzpomněl si na svůj sen a věděl, že Kámen by se teď použít neodvážil. Už jen dvakrát, řekl Gaal. Kdy to asi bude? A jak to pozná?"

Došel na protější stranu vodotrysku, ale jeho pátravý pohled neobjevil Eleanor ani tam. Zvedl hlavu a pro tentokrát se nestaral, zda si toho někdo všimne. Rozhlížel se znepokojeně kolem. Proti němu se šoural jeden matmon. „Sklon hlavu,“ zasykl na něj.

Matmon se k Johnovi obrátil zády a pomalu se vlekl pryč. John ho s úžasem pozoroval: „Kdo jste?“ Matmon zakopl a upadl. John se bez rozmýšlení sklonil a pomohl mu na nohy. „Jste v pořádku?“ zeptal se. Trpaslík byl ještě mladiček. Zpod velké tvarované čepice mu spadal pramen žlutých vlasů a bradu mu zdobil řídký žlutý vous. Oči měl sklopené a na Johna se ani nepodíval. „Následujte mě, ale v určité vzdálenosti,“ zašeptal, aniž přitom pohnul rty. „Vy hledáte paní Eleanor. Já vím, kdo jste. Včera v noci jsem byl u vdovy Illith.“

Znovu se k němu obrátil zády a šoural se pryč.

„Počkej!“ zavolal John, který v panice zapomněl, že musí napodobovat lidi kolem sebe. „Počkej! Kdo jsi? A kam šla Eleanor?“

Matmon se obrátil jako na obrtlíku: „Jste blázen! Chcete, aby celé město vědělo, co jsme zač? Jmenuju se Bomgrith. Teď pojd'te!“

Pomalou, v Johnově stavu myslí příliš pomalu, ale stejně rychleji než většina okolních lidí si razili cestu přeplněným prostranstvím kolem fontány, až došli na širokou ulici stoupající směrem k chrámovému komplexu. Asi čtvrt hodiny po ní mířili vzhůru. Dav kolem nich postupně řídil. Nakonec po jedné či po dvou zmizely všechny ženy a děti a zbyli tu pouze šourající se muži a rudovlasí matmoni. Pomalá chůze Matmonů nebyla přirozená, ale John měl mysl příliš zaměstnanou jinými věcmi, než aby to dovedl rozlišit.

Bomgrith, který šel stále vpředu, vrhal čas od času postranní pohledy na všechny strany. Najednou řekl: „Za námi už nikdo není, ale co všichni ti lidé před námi? Něco není v pořádku, to nevěstí nic dobrého.“ Nakonec otočil hlavu a zamumlal: „Tamhle jsou naši - vpravo před námi. Ale nesmíme se k nim teď přiblížit. Jsou sledováni.“

Tehdy i John uviděl Eleanor, která vedla vysokého, černovlasého potomka Regentů, z jehož ramen volně splýval krátký hnědý plášť. Johnovou myslí prolétla myšlenka: „Tak tohle je Prodo Tehs.“ Hlavy měli skloněné a šourali se jako všichni ostatní. John byl napjatý jako špagát. Kolik mají ještě času? Toužil na ně varovně zakřičet. Opravdu Eleanor a toho muže někdo sleduje? A kdo?

„Pokud teď něco neuděláme, bude pak už pozdě,“ zasykl. „Nevím, kam jdou, ale určitě to nemůže být daleko. Už jsme skoro na území chrámu.“

Matmon neodpověděl a knedlík v Johnově krku ztěžkl. Po dvou minutách zabočila Eleanor s cizincem do boční ulice. Muži i několik habešských Matmonů za nimi - všichni, kdo šli po levé straně ulice, se jako jeden muž rozběhli kradmo k rohu. Teprve tehdy si John uvědomil, co ho předtím mátl. Rudovlasí matmoni nikdy nechodili šouravým krokem. Byli ve službách Kruhu. A tvořili zásahové policejní síly. Proto v něm jejich šoupání a sklopené oči vzbudily mimoděk podezření. Mezitím matmon Bomgrith zvolal: „Já to věděl!“ a dokonce i on se pokud možno nenápadně rozběhl k rohu. John běžel za ním. Zabočili a opatrně vstoupili do uličky.

Muži i matmoni se zarazili a začali se v malých skupinkách pomalu ostražitě procházet, jako by čekali na nějaký signál. Zdálo se, že svou pozornost zaměřili hlavně na Eleanor a Prodů Tehse, kteří byli o několik metrů před nimi. Eleanor ukázala na vysokou zeď vlevo od nich a Prodo Tehs přikývl. Potom se otočil k mužům za sebou a zvolal: „Je v té zahradě za zdí!“

Eleanor si dala ruku před ústa a vydala zděšený výkřik. Tak tady to bylo! Ta zeď byla zdí zahrady, kde měl být Gaal. Eleanor měla být zajata. John zakřičel: „Eleanor, pozor! Je to zrádce!“

Matmon Bomgrith zakřičel, ba skoro zařval: „Gaale! Gaale! Utíkej, jde ti o život! Nepřátelé jsou ti na stopě! Uteč, Gaale, uteč!“

Eleanor dosud ukazovala na zeď, ke které se už hnalo několik mužů a Matmonů. Přelézali ji, zatímco ostatní zdržel Johnův výkřik.

Jeden z nich si udělal čas na to, že otevřel zahradní bránu a proběhl do zahrady tudy. K Johnově zděšení jeden z mužů společně s Prodem Tehsem uchopili Eleanor. Ta s nimi zápasila a Prodo Tehs ji surově bil po hlavě a ramenech pěstí a hřbetem ruky. Ostatní muži, kteří se při výkřiku překvapeně a rozhněvaně otočili k Matmonovi a Johnovi, jim nechťeli dovolit jen tak odejít. „Chyt'te je!“ zvolal jeden z nich.

Než si John uvědomil, co vlastně dělá, vytáhl z tuniky kámen Mašal a dal si ho kolem krku. Při jeho zmizení se mužům vydral z úst výkřik překvapení a na okamžik zůstali strnule stát. Bomgrith se zatím otočil jako káča a dal se na útěk. Útočníci sice byli pořádně zmateni, ale začali ho pronásledovat. Proběhli kolem neviditelného Johna, jehož hněv vzrůstal úměrně s tím, jak ho přecházel strach.

Ohlédl se, aby viděl na Eleanor, jež stála mezi svými dvěma strážci, z nichž každý ji držel za jedno rameno. Na bledé tváři se jí odrážel rudý pruh tam, kde ji Prodo Tehs udeřil. Její široce rozevřené oči vyjadřovaly bezradný zmatek. John se k ní kradmo blížil a uvažoval, co dělat. Až do morku kostí cítil strašlivý hněv. Co se stane s Gaalem?

Nemusel dlouho čekat, aby se to dozvěděl. Slyšel přes zeď výkřiky a zvuky zápasu. Ještě než měl čas doběhnout na místo, kde stála Eleanor se svými dvěma strážci, vyšla ze vrat skupina pronásledovatelů a postrkovala před sebou Gaala a Authentia.

Muži i matmoni s očima plnými radosti a triumfu vypadali nadšeně a vyprávěli si, jak to bylo snadné. Zvědavě si prohlíželi Eleanor a Authentia. S Gaalem zacházeli obezřetněji. Bylo jasné, že se jim nebránil, ale jak tu mezi nimi stál, převyšoval i největší z mužů o hlavu a ramena. Měl tak silnou postavu a nevypadal, že by se jich bál. Zdálo se, že jeho pronásledovatelé poprvé zaváhali a pouze ho jemně postrčili směrem k Produ Tehsovi a Eleanor.

O chvíli později přivedli pronásledovatelé mezi sebou i Bomgritha. John se pohyboval a jednal čistě instinktivně, protože myšlenky měl příliš zmatené, než aby mu nějak posloužily. Chtěl být blízko Eleanor a Gaala. Opatrně si hledal cestu mezi nepřáteli a snažil se k nim dvěma dostat co nejlíže. Nemohl však ani na jednoho dosáhnout.

Dotkl se párkrát nechtěně svých pronásledovatelů, tu vrazil do jednoho, tam se otěl o druhého, kdykoli jindy by to bylo zábavné. „Koukej, kam šlapeš!“ řekl mu jeden s pohledem upřeným na svého nejbližšího souseda. V tom okamžiku šlápl na nohu jiného muže, rychle zacouval a vrazil do dalšího. Pak už ho zachránila před zjetím jen jeho mrštnost, neboť strážci se s rozezlenými výkřiky začali vrhat jeden na druhého. Rychle se stáhl do bezpečí.

John chtěl promluvit. Chtěl, aby Eleanor věděla, že je tu a že něco udělá, jen co bude moci. Ale zůstal potichu. Hleděl na Gaala a divil se, jak to, že v takovéto kritické chvíli se vši svou silou a rozvahou zklamal. Když mu pohlédl do tváře, Gaal se otočil a své hnědé zraky upřel Johnovi přímo do očí. Gaal ho vidí!

Ačkoli oba ihned sklopili zraky, proběhlo mezi nimi cosi zvláštního. Johna pomalu obklopilo mocné modravé světlo. Scéna kolem něj se rozplynula. Cítil, jak se mu točí hlava, nohy jako by se mu nadzvedly ze země a tělo plulo ve vzduchu. Stále ještě viděl Gaala, uvědomil si však pouze jeho oči, které hleděly do jeho. Ztratil pojem o čase i prostoru. Modravé světlo kolem něj se rozplývalo, ale obraz okolí se změnil. Byli s Eleanor zpět v Rapunzelině věži. Věděl, že to, co vidí, se stalo už dříve, jako by se na to díval znovu. Přesto tu jako dobrý herec hrál svou roli. Promluvil k němu Gaal: „Zajmou mě.“

„Kruh devíti?“ ptal se John stejně jako tehdy před více než dvěma týdny.

„Ano.“

„A tyje pak přelstíš a odstraníš.“

„Ne. Tak to nebude. Zabijí mě.“

Ještě jednou, stejně jako tehdy, na něj John i Eleanor nevěřičně zírali. Po chvíli se ozval John: „Ty si děláš legraci. Chci říci, proč bys je nechával, aby tě zabili? Což pak nejsi mocnější než oni?“

A Gaal se opět usmál a řekl: „V podstatě jsem.“

„Pak tomu nerozumím,“ řekl se John.

„Svou největší sílu nejspíš použiju k tomu, abych přemohl smrt - přemohl ji tak říkajíc zevnitř.“

Bylo to jako sen. Viděl, jak Eleanor potřásá v rozpacích hlavou, a slyšel se, jak přeskakujícím hlasem protestuje: „Jsi stejný jako Tvůrce. Sám jsi to říkal. A Tvůrce není osoba, kterou můžeš zabít. Vždyť nemá ani tělo.“

„Ale já ano. Budu zabit jako beránek svým nepřítelem, bášanským býkem. Toho dne, kdy se to stane, uvidíte, jak mě nabere na rohy a usmrtí velký černý býk. Ve skutečnosti ... ale s tím se teď nebudu zdržovat. Uvidíte to sami na vlastní oči.“

Poté se znovu rozsvítilo modravé světlo, a když zhaslo, byl John opět ve městě Bamah a hleděl na dav pronásledovatelů a jejich čtyři zajatce. Jak dlouho se mu to všechno odehrávalo v mysli? Rozhovor proběhl asi za minutu, ale bylo zřejmé, že i po tu chvíli, kdy byl myšlenkami jinde, pokračoval v cestě. Neboť už nebyli tam, kde se to událo, nýbrž procházeli těžkými kovovými vraty na dvůr věznice. John vešel rychle s nimi dovnitř a vrata se za nimi s bouchnutím zavřela.

Byli ve vězení - zatím alespoň na věžeňském dvoře. Zdálo se, že Gaal si to tak přeje. Ale proč? Co znamenala ta řeč o smrti? Smrt je smrt, ne? John si povzdychl. Nic tu nedávalo smysl. Ale pro tuto chvíli chtěl zůstat s uvězněnými.

S úžasem šel za nimi, když je skřeti s pochodněmi odváděli ze dvora mnoha dveřmi věžeňské budovy. Sestupovali s nimi po strmých schodech do stále větší temnoty, kde to zapáchalo vlhkostí. Blikající pochodně odhalovaly kovové klece podobné těm, s nimiž se setkali v ožarovaném lese. Většina byla nacpána vězni. Mnozí z nich smutně a tiše stáli, ale někteří, lidé i matmoni, zcela jasně nebyli pod vlivem kouzla. Ti rachotili dveřmi klece a pokřikovali na skřety. Do jedné prázdné klece strčili Gaala a zamkli za ním dveře. O hodně dál, až za dveřmi se železnými mřížemi, postrčili do další prázdné klece zbylé tři vězňové: Bomgritha, Authentia a Eleanor.

Jeden ze skřetů, velice ošklivý, neboť jeho balónovitá hlava byla v takovém nepoměru vůči křehkému, jako rostlina tenkému tělu, vypadal, že je jejich kapitánem. Nesl svazek klíčů a přikazoval ostatním, kde mají vězňové nechat a že za nimi mají zamknout dveře. Než to provedli, nechali jednu pochodně zapáchnutou v držáku u dveří. Skřeti kapitán se pak na ně na chvíli zahleděl.

„Jédén z vás já zžená, žé? Já tó ženská!“

Eleanoriny oči se ve světle pochodně zatřpytily hrůzou. Authentio odpověděl za ni: „Paní Eleanor je dívka, ano.“

„Zítřa půjde do ženského vězení. Jasný?“

Nikdo neodpověděl a skřet už na ně jen beze slova zíral. John pomalu vytáhl meč. Skřety je třeba zabít. Nejsou to lidé. Zvedl meč, který se stal viditelným a svítil jako pochodně. Zvedl jej vysoko nad hlavu. V tom okamžiku se skřet otočil, že odejde, uviděl meč a zaváhal. Ostří rychle švihlo dolů a srazilo mu ohavnou kulatou hlavu. Svazek klíčů udeřil o vlhkou kamennou podlahu.

Vězení města Bamah

John se sehnul, aby sebral žalářníkové klíče, ale zase rychle ruku stáhl. Skřet padl na zem. Ozvalo se přitom plácnutí, jako když upustíte z výšky na podlahu vodou nasáklý ručník. A potom se jeho tělo začalo proměňovat v tekutinu mnohem rychleji než sníh na horkých kamnech, a také mnohem děsivěji. Naši tři uvězněni v kleci vyděšeně vykřikli.

„Meč - viděli jste ten meč? To je zázrak!“ volal Authentio.

„Mohl by to být... doufám... Johne, jsi to ty?“ zeptala se Eleanor s plačtivým zoufalstvím v hlase.

„Skřet je mrtvý.“

Z roztékajícího se těla se zvedl odporný zápach, tak odporný, že ve srovnání s tím se celkový hnilobný puch ve vězení zdál být svěží a voňavý. Tekutina bublala, dokud se skřetova podoba dokonale nerozpustila. John si ucpal nos a ustoupil. Přitom zahlédl něco, co si tehdy ani plně neuvědomil, že totiž jsou v protější stěně ještě jedny železné dveře. Později si však na tento detail vzpomněl.

Světlo pochodně se tajemně odráželo od bublající odpornosti. Ale za dvě minuty na vězeňské podlaže nezůstalo nic kromě suché skvrny, z níž se zvedal proužek dýmu. Uprostřed skvrny ležel svazek klíčů, které skřet nesl. John po nich sáhl. Byly překvapivě horké, takže šije musel chvilku přehazovat z ruky do ruky.

„Skřeti se vyznačují jednou dobrou věcí,“ mumlal si divoce pro sebe, „a to, že když je zabijete, nic po nich nezůstane. Žádná trapná mrtvola, které by se člověk musel zbavit.“

Eleanor poznala jeho hlas: „Věděla jsem, že jsi to ty!“ volala.

„Bohudíky, že jsi tady! Sundej rychle ten kámen - chci tě vidět.“

John už se chystal poslechnout, ale pak si to rozmyslel. „Ne - radši ne. Gaal říkal, že ho mohu použít už jen jednou. A my z toho ještě nejsme venku. Bude výhodnější, když zatím zůstanu neviditelný.“

Při zvuku Johnova hlasu Bomgrith a Authentio znovu vykřikli úžasem a překvapením. Zírali na meč plující ve vzduchu a na klíče, které tancovaly zvonivý tanec v neviditelných rukách. John zastrčil meč do pochvy a ten se hned lidským zrakům ztratil.

Eleanor řekla: „Nebojte se. To je John - tedy Strážce meče. Je neviditelný, to je všechno. Dělá to tak, že si kolem krku pověsí takový šperk.“

John zůstal hledět na Authentiovu zářící tvář. Hrubá tunika nemohla skrýt mocné proporce jeho postavy ani vznešenost jeho vystupování. V protikladu k ostatním z něj vyzářovala radost.

„Vypadáš šťastný, Authentio! Ale nejsi ani z poloviny tak šťastný jako já, že tě zase vidím!“ řekl John.

Authentio potřásl údivem hlavou: „Ach, neviditelný pane, jak bych nebyl šťastný, když na mě přestalo působit očarování posledních dní. Byl to sen - hrozný sen - ale teď už jsem se zase probudil!“

„Tvá matka té velice touží spatřit.“

„A uvidí mě! Žádné vězení nemůže zadržet ducha, kterého ve mně vzbudil Gaal! Jak je veliký!“

„Pusť nás ven, Johne,“ poprosila Eleanor.

„Proč byste tu nemohli zůstat, než dojdou zpátky pro Gaala. Kdyby někdo přišel...“

„Prosím, Johne, v poslední době nějak nesnáším klece!“

Na kroužku bylo několik klíčů, a i když už vychladly, trvalo Johnovi nějakou chvíli, než našel ten, kterým odemkl dveře klece. Na klíč z pokladu, jenž měl v kapse, zapomněl. Potom ze všeho nejdřív otevřeli železné dveře vedoucí do prostranství, kde bylo množství přeplněných klecí. Jakmile vstoupili, všechen šum hovoru utichl. Jak se dostali na svobodu? A co znamenají klíče, které se vznášejí ve vzduchu vedle nich? Naše skupina měla příliš velkou starost, aby našla Gaala, než aby věnovala pozornost druhým. Když však došli k cele, kde byl předtím zavřen Gaal, našli ji prázdnou.

„Jste si jistý, že je to tahle?“ otázal se Authentio.

„Myslím si to!“ odvětil John. „Podívejte se sem! Není to jeho čapka?“ Cistě ze zvyku ukázal neviditelnou rukou na pokrývku hlavy ležící na zemi a vůbec si neuvědomil, že nikdo nemůže vědět, kam ukazuje. Ale oni ji stejně viděli. Na podlaze neležela pouze čapka - byly tam i další věci, které vypadaly jako Gaalův oděv.

John se rozčileně ušklíbl: „Tak takhle dopadá Pontyho velkolepý plán, jak jako neviditelný osvobodím Gaala,“ zamumlal.

Z vedlejší klece je pozorně sledoval Matmonský vězeň: „Hned si pro něho s velkým spěchem a rozčilením přišli. Sotva ho sem zavřeli, už se pro něj zase vrátili i s veliteli věznic. Byl s nimi i sám guvernér.“

Hleděli na matmona, který vrtěl hlavou a svíral mříže klece. Chvilí bylo ticho, ale pak se ozval proud otázek, které kladli Gaalovi stoupenci, a proud odpovědí od několika vězňů. ^A

„Kde je popravčí místo?“ zeptal se konečně John.

Matmon, který se ozval jako první, chtěl znovu odpovědět, ale místo toho teď otáčel zmateně hlavou a divil se, odtud přichází ten hlas. „Můj pane, můj Neviditelný pane,“ ozval se poté bázlivě, „podle mě je to velký oltář. Čas od času vezmou jednoho z nás na oltář jako obětí. My tu pouze čekáme. Nikdy nevíme, kdo z nás to bude. Ale on byl něco zvláštního,“ zarazil se a zdálo se, že poslouchá. Poté spěšně dodal: „Nevím, jak jste vy ostatní utekli z cel, ale rychle jděte zpátky. Vracejí se.“

John neslyšel, jaký zvuk matmona varoval, že se žalárnici vracejí, ale když se obrátil a podíval se druhý konec chodby, uviděl blikající světla pochodní, které osvětlovaly patu schodiště, po němž před chvílí sestoupili. Eleanor a její druzi už spěchali k železným dveřím, jež je dělily od menšího prostoru, kde byla jejich cela. John prošel dveřmi za nimi a pečlivě je za sebou zamkl. Stáli tu v kruhu a hleděli jeden na druhého a na svazek klíčů, které se objevily ve vzduchu na místě, kde se nacházelo Johnovo neviditelné tělo.

„To je podruhé, co jsem se pokusil udělat něco s kamenem Mašal, abych zachránil Gaala,“ huhlal John. „A podvkrát se to, jak se zdá, zvrtilo. On mě varoval, abych Mašal nezneužíval. Možná bych ho neměl mít na sobě ani teď – ale je to tak příjemné, když ho člověk nosí.“

Eleanor měla ve tváři napjatý výraz. „Co teď?“ zeptala se.

„Přijdou sem?“ chtěl vědět Bomgrith.

„Kdo ví,“ odpověděl Authentio.

„Gaal říkal, že zemře,“ řekl John a v hlase mu zaznělo náhlé zoufalství. „Zdá se, že to, co řekl tehdy v lese, minil vážně. Ale vy, přátelé, byste tu neměli jen tak stát.“

Běžte zpátky do klece pro případ, že by přišli i sem."

Jeden za druhým se protáhli dveřmi zpět do cely a nechali se zase zavřít. „Nepropadajte zármutku, můj pane," řekl Authentio a usmál se směrem k Johnovým klíčům. „Pokud si náš pán Gaal zvolil, že bude obětován, určitě musí mít na mysli nějaký velkolepý plán. Já vím, že všechno bude v pořádku!"

John neodpověděl. Ani se nenamáhal klec uzamknout. Otočil se ke dveřím na druhé straně místnosti, protože si konečně uvědomil, že už je tam předtím zahlédl. „Půjdu zjistit, co je za těmi dveřmi. Vy asi nikdo nevíte, kam vedou." Nehledě na Authentiova slova mu zmizení Gaala a pohled na jeho odložené šatstvo vzaly odvahu. Přesto se však jeho mysl stále zabývala útekem.

Přišel ke dveřím a uviděl, že je na nich několik zámků. Některé byly visací, ale tři klíčové dírkami byly přímo ve dveřích. Dírkami prosvítalo světlo, a když se jednou z nich podíval, ucítil slabý záchvěv naděje.

„Venku je ulice," oznámil pomalu, „žádný dvůr nebo něco takového. Vidím tam dokonce i domy."

„Já tu ulici dobře znám," řekl Bomgrith. „Vzadu vedou z budovy vězení dveře. Mockrát jsem si toho všiml."

John zkoušel jeden klíč za druhým, jak do klíčových dírek, tak do visacích zámků. Ale žádný se tam nehodil. V hlubokém zoufalství si vzpomněl na klíč v kapse. Už ho chtěl vyzkoušet, když uslyšel, jak se v zámku za ním otáčí jiný klíč. Rychle se obrátil. Železné dveře, jimiž sem přišli, se otevřely a vstoupilo pět skřetích strážných. Chvilí stáli tiše a hleděli střídavě na vězně a střídavě po celé místnosti. „Ón tů není," řekl jeden.

Vyndal svazek klíčů podobných tomu, který měl John v ruce, a popošel ke kleci. Zastrčil klíč do dírkou a pokoušel se s ním otočit. Pak ho vytáhl a zkoumal, ale nakonec to zkusil znova. Tentokrát si nejspíš konečně uvědomil, že dveře nejsou zamčené, protože nechal klíč v zámku, pohlédl na vězně a vytáhl meč. Mezitím dva z jeho druhů objevili na zemi před klecí suchou skvrnu. V jejich hlasech, které zazněly téměř zároveň, bylo slyšet napětí a paniky: „Tádý úmřel."

Nyní jich všech pět vytáhlo meče a otočilo se pomstychtivě k uvězněným. Eleanor, Authentio a Bomgrith se ustrašeně stáhli k zadní stěně klece a nespouštěli přítom oči ze skřetů. Johnovi se sevřelo srdce. Protože byl stále neviditelný a stál na druhé straně místnosti, věděl, že musí jednat rychle. Věřil skřeti v duchy? Levou rukou zvedl do výše své klíče a začal jimi zvonit a volat, jak nejlépe uměl, skřetím nářečím: „Ón úmřel! Ón úmřel!"

Mělo to okamžitý a dramatický účinek. Všichni se k němu otočili, uviděli cinkající klíče a němí strachem na ně zírali. Skřet, který se pokoušel otevřít dveře, a ti dva u skvrny jako by zkameněli. Další dva začali couvat ke dveřím. John si s hrůzou uvědomil, že je nesmí pustit ven. Vytrhl meč z pochvy a vrhl se přes místnost. Skřeti byli rychlejší, ale ve své slepé panice se dva z nich srazili, když chtěli projít najednou, a zakolísali. Ještě stále nenabýli rovnováhy, když se John celou vahou opřel o dveře, zabouchl je a rozmáčkl jejich křehká těla tvrdým kovem. Na podlaze se začala škvířit tekutina z jejich těl.

John se zuřivě obrátil k ostatním skřetům, kteří stáli s očima široce otevřenými a zírali na vznášející se klíče a meč. John se nezastavil. Několika svižnými seký meče jim všem třem sťal hlavy.

„Výborně, Johne! Dobře jsi to provedl!" slyšel, jak volá Eleanor, Authentio se dusil a kašlal v bublajícím zápachu. Začal nasucho zvracet a neodpovídal, až jednou potlačil další nával nevolnosti a chytil dech: „Pojďme odtud, jak nejrychleji to půjde. Dřív nebo později jich sem přijde ještě víc a možná to nebudou jenom skřeti."

Vytáhl z kapsy klíč od pokladu a přitom se obával, kolik času mu zabere odemčení tolika zámků, i když bude klíč fungovat. Ale nemusel mít strach. Jakmile ho vytáhl z úkrytu, klíč začal zářit a chvět se. A když ho namířil směrem ke dveřím, všechny visací

zámky od sebe rázem odskočily. Neodolaly mu ani žádné zámky ve dveřích, takže vrata se sama od sebe otevřela.

Jakmile se jednou ocitli na ulici, vzdali se veškerého předstírání šoupavé chůze a běželi směrem k chrámu až na místo, odkud se mohli dostat do tunelového labyrintu. Za nimi se ozývaly výkřiky, ale jejich pronásledovatelé se k nim nikdy nepřiblížili na dohled. Pod Bomgrithovým vedením se brzy skrčili za keřem vedle jednoho z monolitů, které obklopovaly chrám, a snažili se ujistit, že je nikdo neuvidí, až budou vstupovat do tunelu jedním z tajných vchodů. Za necelou půlhodinu už byli zpátky v městských hradbách a přicházeli k místnosti, kde se scházeli podle Bomgrithova vyjádření „vůdcové“.

„Kdo jsou ti vůdové?“ ptal se John. Co byl ve městě Bamah, už o nich několikrát slyšel a často se na to chtěl zeptat.

„Jsou to lidé, kteří jsou Gaalovi nejbližší. Patří tam potomci Regentů i matmoni - všechno jsou to lidé, které Gaal už dávno osvobodil z očarování.“

Konečně vyšli z tunelu do jeskyně v určité vzdálenosti od městských hradeb. Jejich náhlý příchod všechny překvapil a jejich vyprávění způsobilo zmatek a poplach. Bylo tu shromážděno asi třicet mužů, žen a Matmonů. John, který už sundal kámen Mašal z krku, si je zachmuřeně prohlížel. Několik jich viděl dříve, ale většina mu byla neznámá. Nevyvolali v něm žádný zvláštní dojem. Jeho nálada, už tak špatná, při pohledu na ně ještě poklesla. Co dobrého by mohl tento politováníhodný spolek udělat? Jakou naději tu měl, že se věci obrátí k dobrému? ^

Bomgrithovo vyprávění vyvolalo dotazy. Ostatní se velmi zajímali o Johnovu neviditelnost. „Způsobuje to kámen, který se nazývá Mašal a který si může nasadit na řetízku kolem krku,“ vysvětloval Bomgrith.

Začaly se rozebírat možnosti takového kamene. Jeden mladý matmon naléhal, aby se použil k osvobození Gaala. John se rozhněval: „Takový plán měl už Pontifikátor, ale nepřineslo to nic dobrého. Každopádně vůbec nevíme, kde Gaal je. A já za svou osobu už mám dost potulování po území zasvěceném Kruhu. Nejde to. A Gaal řekl, že už mohu kámen použít jen jednou a pak ho dát - dát ho...“ přes tvář mu přelétl nejprve vyděšený, ale potom usměvavý výraz, „... a potom ho dát Authentiovi. Nějak jsem na to až doted' zapomněl!“

Pohlédl na mladého muže, který na něj užasle zíral s ústy dokořán.

„Poslouchejte mě, vy všichni. Mohl bych ho použít k záchraně Gaala!“ volal matmon, který tuto myšlenku před chvílí navrhl. „Já mám odvahu, která Jeho lordstvu evidentně schází!“

„Nemohl bys ho použít - a nepoužiješ ho, ty bombastický náfuko!“ zašklebil se John. „Kámen Mašal mám k použití pouze já. Gaalovy příkazy jsou jasné. Nehodlám se jim vzepřít jen proto, že nějaký namyšlený trouba - ať už je to vůdce nebo ne - si vzal do své hloupé hlavy jakýsi nesmyslný nápad.“

Matmon se začervenal a kolem se ozval udivený šepot. Stále se však ozývaly nové otázky o tom, co se stalo. Velice se zajímali o Proda Tehse a ještě více o vše, co se týkalo Gaala.

„Poslouchejte!“ přerušil je netrpělivě John. „Gaal řekl Eleanor a mně - řekl nám to před pár dny v očarováném lese - že se chystá zemřít. Povídal také něco o černém býku, který ho má zabít. Tehdy mi to nedávalo smysl a nerozumím tomu ani teď, ale tak nám to bylo řečeno.“

Dále jim popsal podivné vidění, které měl cestou do vězení, a slyšel, jak se Eleanor nadechla, když to dopověděl, a zašeptala: „Ty také!“. Opakoval, o čem mluvil Gaal, že zničí smrt zevnitř, a zakončil slovy: „Z toho, co se stalo, máme stejný dojem jako vy a stejně jako vy tomu nerozumíme. Nelíbí se mi to. Ale jedna věc je jasná - On chtěl, aby se to tak stalo. Vždyť se ani nepokusil utéct.“ Lidé se opět ptali na černého býka. „Nic jiného nevíme,“ řekla Eleanor. „Nic víc nám nevysvětlil. Pouze řekl, že to sami uvidíme, až se to stane.“ „Stane se to zítra v poledne - jestli to bude stejné jako u jiných obětí,“ pronesl Bomgrith. „A jestli to bude jako jindy, bude tam shromážděno celé město.“

John a Eleanor té noci u vdovy Illith povídali a povídali ještě dlouho poté, co Authentio a jeho matka usnuli. „Myslela jsem, že vůbec nepůjdou spát," řekla Eleanor. Usmívající se tvář měla ozářenou olejovou lampou. „Nebylo to krásné vidět, jakou mají radost, že jsou zase spolu?" Pohlédla na Authentia, který poklidně spal na zemi vedle Johnovy postele ve výklenku.

„Jestli jsem se někdy setkal s optimistou, tak je to on," pronesl ztěžka John.

„Máš pravdu. Ani mně se nechce tvářit se vážně, když vidím, jak jsou šťastní."

„Pořád jim hrozí nebezpečí," povzdychl si John. „Ale zdá se, že si to tak neberou. Možná že si to neuvědomují - i když ty si myslíš, že ano."

„Myslím, že jsou zvyklí žít ze dne na den."

„Ale já ne," vrčel John. „Víš, nemohu dostat z mysli Šagu. Když jsme poprvé přišli do Bamahu, myslel jsem si, že se ho zbavíme. Ale teď na něj nemohu přestat myslet."

„A ještě se po nás požaduje, abychom ho dostali dovnitř obrazu."

Eleanor se nadýchla a na okamžik se z dalo, že chce něco říct. Ale žádná slova se neozvala. Místo toho jí vytryskly slzy a stékaly po tvářích. Nakonec řekla: „Vím, že není moudré, abych na to myslela. Ale začal o tom vlastně Gaal - a všichni ti lidé, kteří na mě byli tak laskaví. Jejich život je v nebezpečí. Já se však chci vrátit zpátky - do našeho vlastního světa. A teď..."

John sepnul ruce: „Jestli Gaal zemře, budeme se vůbec moci vrátit zpět?"

Ačkoli si už zvykl na myšlenku, že je zpátky v zemi Anthropos, přesto mu z mysli nikdy nevyprchala představa otce, který na něj čeká na ledu jezera Black Sturgeon. „Zajímalo by mě, jak je to dlouho, co jsme odtamtud odešli - víš, v našem čase," přemítal. „Rád bych to věděl." Povzdychl si.

„Mluvíme tady, jako by s Gaalovou smrtí všechno skončilo," řekla Eleanor. „Možná že tomu tak bude. Ale na druhé straně, co když ne? Vzpomínáš si na mou ‚smrt‘? A vzpomínáš si, co nám řekl o podrobení si smrti zevnitř?"^A

„Myslím, že to byly jen takové řeči... Chtěl nás nejspíš povzbudit ... abychom se nebáli."

„Já si to nemyslím. Co to má všechno znamenat? Co to zítra uvidíme?"

„Nevím. A ve skutečnosti se mi tam ani nechce jít," přiznal se John. „Tobě ano? Už jenom z pomyšlení na něco takového je mi zle."

„Ale my ho nemůžeme opustit. Musíme tam být!"

„Jasně - já vím. Neboj se. Ale nelíbí se mi ta myšlenka. Co z toho bude dobrého?"

Nedává mi to smysl, vůbec žádný smysl. Ach, tatí, tak rád bych si s tebou o tom promluvil."

„Ty máš aspoň tatínka - hodného tatínka, chci říct," povzdychla si Eleanor.

Ještě chvíli si povídali, ale nakonec u ní klič, právě když venku začínal úsvit vyhánět stíny noci.

20.

Býk a had

Johnovi se zdálo o Šagovi, který ho pronásledoval nekonečnými chodbami. Nakonec ho čaroděj dohonil a chytil ho za rameno. S trhnutím se probudil. Bomgrith s ním třásl a volal na něj.

„Probudte se, Strážce meče, probudte se! Jsme zrazeni. Jdou po nás nepřátelé!“

John se zmateně posadil, přehodil nohy přes pelest a rozhlížel se po pokoji. Vdova Illith v panice pobíhala kolem a sbírala části oblečení. Eleanor a Authentio si urychleně zavazovali sandály. John si rychle nazul své. Bomgrith popadl vdovu za rameno a zakřičel na ni: „Spěchejte! Na vašich věcech a trezkách nezáleží - musíme utíkat! Už vnikají do chodeb. Byli jsme zrazeni! Pojdte! Neztrácejte čas!“ Popadl Johna za loket a hrubě ho po strčil nahoru po schodech směrem k padacím dveřím.

„O koho se jedná? Kdo vnikl do našich chodeb?“ ptal se John.

Bomgrith ho ignoroval. Spěchal za Johnem po schodech k padacím dveřím a zastavil se tam, jen aby pomohl vdově Illith a Eleanor. Vdova trvala na tom, že ponese těžký ranec, a nedala si s ním od nikoho pomoci. Náhle je zachvátila panika z pronásledování. Pospíchali bludištěm chodeb. Vedl je Bomgrith, který se zastavoval před každou zatáčkou, aby se ujistil, že cesta vpřed je čistá.

John ho mechanicky následoval. I když byl vyděšen, stále byl ještě ospalý a příliš otupený, než aby se staral o to, kudy se ubírají. Čas od času pohlédl na Eleanor, která vypadala poděšeně. „Takhle to dopadá, když člověk ponocuje a povídá místo spaní,“ pomyslel si. Připojili se k nim i další potomci Regentů a několik Matmonů, někdy je předběhli, jindy zase oni předběhli je.

Vdova Illith těžce dýchala: „Prosím vás, jděte trochu pomaleji. Už nemohu.“ Po chodbě se rozléhalo šoupání mnoha nohou.

Zdálo se, že Authentio je nevzrušený a klidný, takže když se jim zase vrátila řeč, mluvil radostně a jeho slova byla plná naděje. „Gaal nikdy neopustí své služebníky!“ řekl při jedné příležitosti.

Eleanor odpověděla: „Ale on byl zajat.“

„Podívala jste se mu někdy do očí?“ zeptal se jí Authentio.

Eleanor vypadala zmateně. Ale za okamžik povídala: „Myslím, že vím, co tím chceš říct. Ale stejně...“

Bomgrith jim kousek po kousku řekl, co věděl. „Včera v noci odvedli do vězení strážného od Severní brány. Několik rudobradých obsadilo strážnici a zůstalo tam. Nevíme, co se přesně stalo. Možná že mučili strážného tak dlouho, až jim řekl, kde je vchod do tunelu, nebo jej možná habešští matmoni objevili sami. V každém případě dnes ráno vtrhli do chodeb a začali zatýkat.“

„Jak jsi to zjistil?“

„Slyšel jsem je z dálky, jak tloučou na dveře, a pak jsem viděl, co se děje. V té chodbě za zatáčkou a za několika bočními tunely jsem sám začal tlouct na dveře a varovat všechny obyvatele. Později jsem jim málem padl do rukou, a když jsem se schoval, vyslechl jsem jejich povídání. Potom jsem pomyslel na Strážce meče...“

Konečně se dostali do davu lidí u východu. Muž u dveří vypouštěl lidi po třech nebo po čtyřech, vždy po chvíli, pokaždé když jim někdo zvenčí dal signál, že je to bezpečné. Někteří

si nesli kuchyňské náčiní, ale muž u vchodu je nutil, aby ho tu zanechali. „Když se venku objevíte s tímhle, budou vědět, že patříte k příznivcům Gaala a že jste právě museli opustit své domovy. Náhradní oblečení si s sebou vzít můžete - ale tyhle věci ne!“ slyšel John, jak vykládá uprchlíkům. Někteří ho poslechli a nádoby tam nechali. Jiní odešli, cinkající s nádobami.

Vdova Illith řekla: „Když se koná nějaká oběť, lidé táboří na trávě kolem a dělají si piknik. Vzala jsem si ubrus, hrnec na vaření vody a něco jídla. Kvůli tomu nemůže nikdo pojmout podezření.“

Jakmile na ně došla řada, aby vyšli ven, John byl překvapen, že se ocitli na tom samém místě, kudy včera večer vstoupili dovnitř, u monolitu v kruhu kamenů před chrámem. Dlouhé stíny a vodorovné paprsky světla se tu nyní prolínaly tak, že vytvořily úchvatné ranní panoráma. Kolem se už shromažďovaly davy k polední oběti. Nenápadně se mezi ně připojili a začali se šourat se sklopenými hlavami a mluvili tiše. Potomci Regentů i matmoni se zvědavě procházeli v kruhu kamenů, chodili i kolem dřívějšího oltáře a chtivě si jej prohlíželi. Jiní seděli ve skupinách na trávě a pojídali snidani.

Nejdřív všichni pocítili úlevu smíšenou s úzkostí. Úzkost, že by mohli být objeveni i nyní, a úlevu, že je nechtyli v podzemních chodbách. Sem tam tu stavěli stánky, v nichž budou prodavači nabízet jídlo. Některé tyto stánky už fungovaly. V jednom z nich si koupili něco k jídlu a celá jejich malá skupina se usadila v trávě.

„Je mi to hrozně líto, opravdu - myslím to přepadení,“ řekla Eleanor s pohledem upřeným na vdovu Illith. „Co budete dělat?“

Do tváře vdovy Illith byla vepsána úzkost. „To nevím,“ odvětila pokojně. „Už dlouho jsem čekala, že se to stane. Museli nás dříve nebo později objevit, ale přesto ještě pořád nevěřím, že se to skutečně stalo. Svůj pravý domov jsem ztratila před dvěma roky, když jsem se stala stoupenkyní Gaala a musela se skrývat. A teď ...“

Authentiovi zářil obličej radostí: „Neměj obavy, matko!“ Dnešek bude dnem triumfu! Gaal uvede všechno do pořádku.“

John neřekl nic. Cítil se trochu zahanbeně, když slyšel, jakou má Authentio víru. Ale byl zmaten a ustrašen a sotva věděl, co si má myslet. Gaal sice řekl, že zemře. Co však mnil tím, že přemůže smrt zevnitř?

„Kdy to bude natolik bezpečné, že se budete moci vrátit?“ tázala se vdovy Eleanor.

Místo ní odpověděl Bomgrith: „Nikdy nebude bezpečno. Jakmile jednou objevili tunely, zůstali jsme beze střechy nad hlavou. Musíme se skrýt v lesích.“

„Ale nejdřív musíme zjistit, co se stane s Gaalem,“ řekl John. To by nemělo být příliš riskantní. Přece nemohou předpokládat, že si tu budeme dělat piknik nebo že budeme chtít vidět, jak je Gaal obětován.“

„Přesto si musíme dávat pozor na rudovlasé. Kdyby slyšeli, jak tu teď spolu mluvíme, hned by věděli, kdo jsme - protože očarování lidé mluví pomalu a moc jim to nemyslí.“

Nějakou chvíli se zabývali jídlem, tu a tam něco prohodili, ale jinak jedli potichu. Šourající se potomci Regentů dále zaplňovali travnaté prostranství, až celý prostor kolem oltáře připomínal velké přírodní divadlo, v němž by oltář tvořil centrální jeviště. Jenom prostor před chrámem zůstával prázdný.

Vdova Illith rozprostřela ubrus a všechny tichým hlasem pozvala, aby si sedli. Dlouhou praxí se naučila vše dělat pomalu a neohrabaně, až se jí John obdivoval, jak umí napodobit očarování. Poslala je, aby nasbírali dřevo.

Museli přitom stále myslet na to, aby se pohybovali pomalu. Authentio přinesl z pramene vodu a ta začala brzy v kotlíku nad plamenem vařit.

„Myslím si, že to všechno není u vdovy jen předstírání," zašeptala Eleanor, „tvrdě jí zasáhlo, že podruhé ztratila domov."

„Podívej se, co přinesla jídla," šeptal John s hluboko skloněnou hlavou, neboť musel představovat očarovaného potomka Regentů. „Nemuseli jsme si nic kupovat. Jak to, že toho tolik najednou sehnala?"

„Řekla mi, že s tím dřív nebo později počítala, a tak byla neustále připravená." Eleanor si zastínila rukou oči, aby se mohla podívat na chrámovou střechu. „Podívej!" řekla po chvíli hlasem plným vzrušení. „Není tamhle na střeše Ponty? Určitě ano. Už jsme ho dlouho neviděli. Co tu pro všechno na světě dělá?"

„Kdo ví," řekl John a pohlédl směrem, kterým Eleanor ukazovala. „Ale je to opravdu on." I jeho hlas, podobně jako Eleanorin, se zachvěl náhlým vzrušením.

„Mluvte pomaleji a tišeji!" napomenul je Bomgrith.

„Víš, mně dnes připadají i očarování lidé nějak víc rozrušení," odvětil John. „Něco je cítit ve vzduchu."

Vtom se z chrámu ozvalo býčí zabučení. Při tom zvuku proběhl hustým davem náhlý vzruch. Lidé vyskakovali a pokoušeli se zahlédnout, co se děje. Našich pět dobrodruhů učinilo totéž.

Náhle vše ztichlo. Z chrámu vyšel Gaal. Kráčel pomalu, celý ozářený sluncem. Za ním vyšli čtyři habešští matmoni a nejprve bylo těžké odhadnout, co dělají. Slabě je slyšeli, jak křičí, a viděli, jak pohybují pažemi, jako by před sebou hnali nějaké neviditelné stádo. „To je Gaal, že?" řekla Eleanor a mhouřila oči proti slunci. „Skoro to vypadá, jako by z něj měli strach."

Byla to pravda. Matmoni neustávali křičet a mávat holemi. Jeden z nich čas od času přiskočil a Gaala praštil. Rychle však vždy uskočil zpátky, jako by se bál, že by na něj Gaal mohl zaútočit. Ale zanedlouho získal víc odvahy a začal ho mlátit tak brutálně, že Gaal vždy zavrávorál a musel vyrovnat rovnováhu, než mohl pokračovat ve své pomalé chůzi k oltáři. Jak však rána následovala ránu, trvalo mu vždy déle, než se vzchopil a zvedl na nohy.

„Ach, Gaale! Já to nevydržím!" vydechla Eleanor. „Proč je to necháš dělat?"

„Surovci!" mumlal zuřivě John. „Jak si to mohou dovolit!"

Gaal už zatím došel až skoro k oltáři, když tu se u paty oltáře objevilo zvíře, jaké John jakživ neviděl. Byl to býk ohromné síly i rozměrů, černé barvy a dlouhých rohů. Jeho řvaní se neslo otevřeným prostorem. Když zabučel a zahrabal kopytem, lidé v davu začali strkat jeden do druhého, jak ustupovali dozadu. Býkova zuřivost však byla namířena na Gaala.

„Přišel jsem, ó Tvůrce zázraků, vyžádat si cenu." John se podívil, že jeho bučení se může podobat úšklebku a zároveň zvířecímu zvuku.

„Cenu?" ozval se Gaal.

„Přesně tak Cenu za všechny ty, které jsi vytrhl z mých služeb. A tou cenou bude tvůj život. Tvá krev."

Dav nedýchal napětím. Náhle se zdálo, že dokonce i očarování potomci Regentů poslouchají s napjatou pozorností. Vdova Illith začala prsty do Authentiovy paže. Ten klidně snesl její zaťatou ruku, přikryl jí dlaň svou vlastní a jemně jí hladil ruku.

Gaal promluvil: „Nedlužím ti nic a nic ti nebudu platit." „Přesto tě zabiju," prohlásil potichu býk, ale jeho slova se nesla do daleka stejně jako za noci tikání hodin v setmělém pokoji.

„To je pravda, že mě zabiješ," řekl Gaal. „Od počátku jsi vrah a vrahem navždy zůstaneš. Ale i když mě zabiješ, bude to pouze, jako když nůž zabije oběť, jako nůž v ruku vyššího popravčího. Oba sloužíme zájmům vyšší spravedlnosti - já dobrovolně, neboť vím, do čeho jdu, ale ty jako hlupák a lhář."

Býk zařval tak znenadání, že John i Eleanor nadskočili. Bylo těžké říci, zda řval zuřivostí, nebo smíchem.

„Spravedlnost? Co je to spravedlnost? Nyní má hodnotu pouze síla." Zvedl hlavu a pomalu s ní zavrtěl ze strany na stranu, jako by se podívoval Gaalově hlouposti. „Dokonce ani teď se nedokážeš vyrovnat se skutečností. Ty nejsi oběť spravedlnosti, ale má oběť. Slyšíš mě? Má oběť!"

„Tak to není," odvětil pokojně Gaal. „Jsem obětí pro Toho, který musí dostát sám sobě! On je skutečným popravčím a on sám je obětí. Ty nejsi nic než prostředek v jeho ruce!"

Bomgrith si stoupl těsně k Johnovi. „Jeden z rudovlasých vás před chvílí pozoroval," zašeptal. „Procházel se tu za námi sem a tam. Myslím, že má podezření, kdo ve skutečnosti jste. Budu ho dále sledovat."

Johnovi poskočilo srdce. „Připravím si k ruce kámen Mašal," řekl potichu Eleanor. „Dej mi ruku, abych mohl přehodit řetízek přes naše zápěstí, kdyby se něco dělo." Srdce mu začalo bušit, jako by mu chtělo vyskočit z hrudi, ale John nepřestával hledět na Gaala a na býka.

„Slova, slova, nic než slova!" zabučel býk. „Tvou jedinou zbraní jsou slova z tvých úst. *Spravedlnost* je slovo - nic víc. Ale co mohou slova učinit? Já mám moc. Zemřeš, protože jsem se rozhodl, že tě zabiju. Hra je dohrána. Skončíš pod mými kopyty. Vyhral jsem!"

Předpokládáš, že té neznám, Synu Nejvyššího panovníka? Ha, ha! Syn sám osobně!"

„Na něco zapomináš," odvětil klidně Gaal.

„Nikdy na nic nezapominám."

„Zapomináš, že jsem také poslední Regent. Jako Syn nebojuji s takovými, jako jsi ty. Kdysi jsi byl mým služebníkem. Ale já nejsem pouze Syn." ?

Býk přimhouřil oči do čárek. Přestal kopytem hrabat zemi. „Dobrá - a co z toho?" otázal se.

„Podvedl jsi první Regenty!"

„Stejně jako jsem podvedl tebe."

„A proto jsi jejich potomkům mohl vládnout jako tyran!"

„Přesně tak."

„Proto jsem se tu objevil zároveň jako Regent - a přicházím udělat to, co se prvními Regentům nezdařilo - přemoci tvou tyranii a zvrátit osud prvních Regentů."

Býk sklonil hlavu v satirickém úšklebku: „A jak to chcete udělat, Pane poslední Regente?"

„Podvedl jsi první Regenty. Ale mě jsi nepodvedl."

„Ale porazil jsem tě. To se počítá, ne?"

„leště ne. Já jsem poslední Regent a jako takový ti zasadím smrtelnou ránu. Budeš ještě nějaký čas žít, abys mohl myslet na to, jak jsi pokouřen. A já jsem ten, kdo tě porazí. Já budu žít věčně."

Vtom se býk hlasitě rozeřval: „Uvidíme!" Sklonil hlavu k zemi a vyrázil proti Gaalovi. Gaal stál klidně celou dobu, co se na něj řtila černá masa a při útoku rozrývala půdu. John se zapotácel. Eleanor vykřikla.

Býk náhle nabral Gaala najeden z rohů, vyhodil ho vysoko do vzduchu a pohrdavě pozoroval, jak jeho tělo dopadlo na zem a zůstalo ležet v nepřírozeném klidu jako každá jiná rozbitá a zlomená věc. Z deseti tisíců hrdel vyšel mocný výkřik.

„Ach ne, ne, *nel*“ vzlykala Eleanor.

Gaal ležel nehybně na zemi. Býk znovu sklonil hlavu a hrábl do země. Těžce funěl. Znovu podebral rohy žalostně ležící tělo na zemi a vyhodil ho tentokrát tak, že se v poledním vzduchu vzneslo nad oltářním výstupkem a přistálo na vrcholu oltáře. Podruhé se vzduch naplnil voláním radosti i beznaděje.

Býk zvedl hlavu a potřásl s ní, otevřel doširoka hrdlo a triumfálně zatroubil: „Ted' at' supové oberou jeho kosti! Tvoje slova byla statečná, ale síla ubohá. A jak jsem se vypořádával se Synem, tak se vypořádám i se samotným Nejvyšším panovníkem!“

„Nemohu tomu uvěřit! Gaal je mrtev! Nebo co je s ním?“ zvolal v úzkosti John.

Bomgrith ho vzal za loket. „Ten habešský matmon se sem tlačí davem,“ řekl s klidnou naléhavostí. „Jde si pro vás.“

John pak nikdy nedovedl vysvětlit, proč jednal tak, jak jednal. Nenasadil si kámen Mašal, ale popadl Eleanor za ruku a vykřikl: „Pojďme - poběžme - *ted*!“

Vyběhli na otevřené prostranství, které oddělovalo davy od oltáře. John si to namířil přímo k němu. Eleanor se mu nevzpírala, ale běžela hned za ním. Volala přitom: „Už je mi všechno jedno! Nech je, at' si s námi dělají, co chtějí. Já jdu za Gaalem!“ Hnali se šíleně a bezhlavě k oltáři tak rychle, jako by sami byli šípky vystřelenými lukostřelcem, které letí nad nerovnou zemí ke svému cíli.

Za nimi se davem protlačoval rudovlasý matmon a snažil se je pronásledovat. Tři z Matmonů, kteří vedli Gaala z chrámu si všimli, co se děje, a rozběhli se směrem k nim. Hlučení davu se proměnilo ve vzrušený řev.

John ani Eleanor si nevšimli hromádek zvířecích a lidských kostí roztroušených kolem paty oltáře, ale hnali se vzhůru po dlouhém schodišti, které se klikatilo až k vrcholu. Vystupovali po něm s udivující hbitostí, jako by vzrušení dodávalo jejich krokům neobvyklou vzpruhu. Jakmile doběhli až na vršek plný různých kostí, neviděli ke svému údivu nehybné a zkrvavené tělo, ale živého Gaala, který tu stál, ačkoliv byl bolestně zraněn. Oltář byl rozlehlý, vypadal spíš jako jeviště než jako oltář a Gaal na ně hleděl přes hromadu kostí. V tváři byl bledý a zpocený.

„Gaale - ach, Gaale!“ bylo vše, co byla Eleanor schopna říci. John nepromluvil vůbec.

Gaal se otočil a zadíval se směrem ke chrámu. Pak rozhodně řekl: „Blíží se moje smrt, ale ještě jsem nedokončil svůj úkol. Podej mi svůj meč, Johne.“ John jej vytáhl z pochvy a podával mu jej za rukojeť. Gaal ho uchopil překvapivě pevně. Poté zvedl hlavu a zavolal silným hlasem: „Už přišel čas! Buď tím, čím jsi a čím jsi měl vždy být! Pojď, at' můžeme vše dokončit!“

Výkřik se podivuhodně rozléhal po chrámovém prostranství mezi kruhem vztyčených kamenů. Jakmile se ozval, drak Pontifikátor se zvedl ze střechy chrámu, roztáhl svá široká křídla a vznesl se I do vzduchu vysoko nad chrám.

John při pohledu na něj zalapal po dechu: „Podívej se - podívej! I On - on se mění! Co se to děje?“

Byla to pravda. Když Pontifikátor začal překonávat vzdálenost mezi nimi, počala se jeho dračí barva i tvar měnit. „Proměňuje se v koně!“ téměř vykřikla Eleanor.

„V okřídleného koně! Vzpomeň si na jeho sen - víš, ten o bílé kobyle!“ vydechl John.

Mnozí matmoni i potomci Regentů zpozorovali Pontifikátora, ale John s Eleanor dav úplně ignorovali. Neuvědomovali si ani, že jejich pronásledovatelé, čtyři rudovlasí trpaslíci, už teď stojí za nimi ani že pro ně představují nějaké ohrožení. Ostatně se zdálo, že matmoni nejsou schopni pohybu, tak byli zkameněli při pohledu na živoucí postavu Gaala s mečem v ruce. Když však uviděli, jak se na ně z oblohy snáší hrozivá postava obrovského okřídleného koně, začali ostošest prchat po schodech dolů. Dokonce i John s Eleanor běželi příkrčeně ke kraji oltáře, aby se mu uhnuli z cesty.

Pontifikátor přistál. Klekl si mezi hromádku kostí před Gaala, sklonil před ním několikrát svou krásnou koňskou hlavu a pronesl: „Jsem vám k službám, můj Pane!“

„Posloužíš mi, Pontifikátore!“ přikývl pokojně Gaal. „Pomoz mi nasednout, Johne.“

Pontifikátor se sklonil ještě víc, ale i když měl břicho až na oltáři, jeho záda byla stále ještě ve výši ramen. John byl hrdý a rozčilenější než kdy dřív, i když měl v očích slzy. Udělal z rukou kolíbků a vyhodil Gaala na holý hřbet okřídleného koně.

Gaal se na ně na okamžik zadíval s chmurným výrazem v bledé tváři. „Cítíš se dobře?“ zeptala se Eleanor váhavě.

„Vzmužte se,“ odpověděl. „Už brzy bude vítězství v mých rukou. Nebojte se. Uvidíte mě znovu, až zlomím moc Smrti.“

„Ale jsi zraněný,“ odpověděla.

Do Gaalových očí se vkradl nepatrný náznak úsměvu. Pootevřel zlehka rty, ale neřekl nic. Nato pobídl Pontifikátora, aby si stoupl. Ten roztáhl svá obrovská křídla, zazářil na slunci jasné bíle a vznesl se do vzduchu. Dav vykřikl překvapením. Vtom jim tak rychle, že to nebylo možné postřehnout očima ani myslí, nad hlavami zasvištělo cosi rudého. Byl to červený okřídlený had, který se zuřivě a bleskurychle vrhl na Pontifikátora a jeho jezdce. V okamžiku se červená a bílá zamíchaly do sebe. Had i bíle oděná postava na koni kroužili ve spirálách vzhůru a snažili se pro sebe získat výhodu.

„Johne! Kde se tu vzal? Co se to tu děje?“

John neodpověděl. S hlavou pozvednutou vzhůru stejně jako Eleanor sledoval zoufalé manévrování, otočky i neuvěřitelnou rovnováhu, kterou dokázal udržet raněný Gaal, když mečem Geburah znovu a znovu sekal do hada.

John svíral a rozevíral pěsti. „To je ono, Gaale! Dobře, dobře! To bylo krásné - viděla jsi, jak...?“

„Myslím, že had je zraněný.“

Rudý had klesl a padal dolů. Přitom se svíjel jako v bolestech. Nato však znovu roztáhl křídla a na okamžik se zdálo, že se znovu chystá obnovit útok. Nepodařilo se mu však vzlétnout do výše. Mával křídly příliš slabě a nemotorně. Neohrabaně se snášel dolů, kde ještě před malou chvílí stál černý býk. Vtom se pomalu začal proměňovat. Hadí tělo se zkracovalo a tloustlo. Narostly mu nohy.

„To snad - vždyť je to černý býk. Změnil se v...“

„Je to Vládce Běs. Musí mít i jiné podoby. Možná se umí převtělit v cokoli,“ řekl John.

„Gaal už se snáší s Pontifikátorem dolů.“

Se vší ladností, kterou had postrádal, přistál okřídlený kůň lehce vedle býka. Pontifikátor si klekl a Gaal sklouzl z jeho hřbetu. Býk také klečel a hlavu věšel unaveně dopředu. Gaal ho s mečem v ruce pozoroval. Promluvil potichu, ale jeho slova se jasně nesla vzduchem, takže dolétla až k nejzazším posluchačům „Přišel tvůj čas,“ řekl. „Tvá moc je zlomena a smrt ztratila své kouzlo. Ještě nějakou chvíli budeš škodit. Ale ode dneška začíná tvé umírání.“ Býk nevydal ani hlásku.

Gaal položil meč na zem, došel až k býkovi a položil mu pravou nohu na hlavu. Potom popadl jeho bližší roh, zakroutil s ním, odtrhl ho býkovi z hlavy a odhodil stranou. Býk zařval bolestí. Gaal popadl druhý roh a také ho odmrštil stranou. Nato se obrátil k Pontifikátorovi, sebral meč ze země a zvedl ho nad hlavu. Obrátil hlavu k obloze a zvolal hlasem, který se

musel ozývat až mezi neviditelnými hvězdami: „Můj úkol je splněn! Je dokonáno - konec!“ Pustil meč a ten sám o sobě letěl vzduchem, až našel svůj domov v Johnové pochvě.

Nějakou chvíli Gaal stál a hleděl na vyčkávající dav. Během bitvy s hadem vypadal, že je plný síly a energie. Nyní se však projevil účinek jeho hrozných ran. Začal se kymáčet slabostí. Přesto si i teď zachoval rozvahu. Pokojně se posadil. A poté si lehl na zem, jako by byl pouze znaven a rozhodl se prospat.

21.

Dav zasahuje

Několik okamžiků hleděl býk tupě na Gaalovu ležící postavu. Dav mlčel. Johna bolelo celé tělo napětím a Eleanor zírala na Gaala široce otevřenými očima. Býk vrávoravě popošel jeden nebo dva kroky ke Gaalovi. Svěsil hlavu jako předtím - jako by chtěl znovu vyhodit jeho tělo do vzduchu svými ulomenými rohy. Potom si to nejspíš rozmyslel, obrátil se směrem ke chrámu a rozplynul se před očima.

Obě děti ze svého pozorovacího stanoviště u oltáře s úzkostí přehlížely podivnou scénu. „Stal se neviditelný - nebo co?“ mumlal John a měl na mysli Vládce Běsa. „Nejspíš odešel zpět do chrámu, aby si tam lízal své rány. Gaal s ním měl skoncovat jednou provždy.“

Eleanor mu položila ruku na rameno. „Gaal je mrtvý, Johne. Je mrtvý. Řekl, že zemře a ... a také to tak dopadlo. Ach, co budeme dělat?“

Sledovali, jak se Pontifikátor sehnul nad svým mrtvým pánem, svěsil hlavu a jemně do něj strčil nozdrami. Potom uchopil Gaalův kožený opasek do zubů a pomalu zdvihl jeho tělo, až na něm zůstalo celé bezvládně viset. Roztáhl křídla a vzlétl, jednou obkroužil oltář a potom na něj jemně položil své břímě. Gaalovo tělo leželo toporně, jedna ruka mu zakrývala obličej obrácený dolů, druhá zaujala nepřírozenou polohu. „Docela se hodí, aby si tu chvíli odpočinul,“ řekl Pontifikátor. „Tento oltář tu byl dávno předtím, než byl zbudován chrám. Za dávných dnů to byl obyčejný oltář, který zbudovali k obětem pro Nejvyššího panovníka.“

John však hleděl na Gaalovo mrtvé tělo. Cítil napětí a úzkost, ale zároveň mu připadalo, jako by byl ve snu. Vůbec se mu to nezdálo skutečné. Byla to pravda? Jeho city byly přesyceny událostmi a nestačily je ještě vstřebat. Bezmyšlenkovitě narovnal Gaalovo tělo tak, aby leželo zpříma na zádech.

„Zvedni mu hlavu, prosím tě,“ zašeptal John, který sebral a sroloval Gaalův modrý vlněný plášť. Eleanor na okamžik zaváhala, ale pak si skousla ret a poslechla. John mu srolovaným pláštěm opatrně podložil hlavu a Eleanor ji něžně položila zpět.

Plakala přitom. Třesoucími se prsty mu začala upravovat prameny vlasů, které mu spadaly do obličeje. „Kéž bychom mu mohli smýt krev,“ řekla tiše.

„Nevím, kde bychom vzali vodu.“

John si teprve teď všiml klíčů, které visely Gaalovi u pasu. „Podívej, Eleanor! Tyhle klíče jsem nikdy předtím neviděl. Podobají se...“

„... těm, které nosí Vládce Běs - klíče od Utrpení a Smrti. Klíče Vládce Běsa byly ze železa, přesně jako tyto.“

„Zajímalo by mě, co to znamená.“

Eleanor pokrčila rameny a obrátila se k Pontifikátorovi. Natáhla ruku a začala hladit okřídlenému koni hlavu. „Vypadáš fantasticky,“ řekla mu něžně. „Jsem ráda, že ... že to s tebou takhle dopadlo.“

Myšlenkami však stále ještě byla u Gaala. S Pontifikátorem si o jeho zázračné proměně budou moci promluvit později.

John stál a hleděl na shromážděné lidi. „Chtěl bych vědět, co teď udělají?“ Lidé i matmoní se počali hromadně přibližovat k oltáři. Natahovali krky co nejvýš ve snaze vidět, co se stalo.

Eleanor vzhledla, i když stále ještě upravovala Gaalovi obličej. „Jsou nějací jiní," řekla. „Nepohybují se tak jako jindy." Už se nepohybovali tupé, i jejich prázdný pohled zmizel. Zanedlouho je pevně sevřený dav zcela obklopil.

„Doufám, že nehodlají jít až sem nahoru," zamumlal John. „Co vlastně chtějí?"

„Nemohou jít blíž," odpověděla Eleanor. „Oltář je pro ně přece posvátný. Vdova Illith mi říkala, že když chceš být na oltáři a nezemřít, musíš být bohem - alespoň tady tomu každý věří."

John se usmál: „Takže jsme se stali bohy, že? Ale jak to, že sem mohli přijít matmoni?"

„I o nich se předpokládá, že jsou bohové- alespoň ti rudovlasí."

„Brr - to jsou mi pěkní bohové! "

Zlověstný dav se zastavil dvacet metrů od oltáře. V jeho středu byl prázdný kruh, odkud se nemohl nikdo dostat. V davu se začali lidé strkat a pošťuchovat.

„Kdo jste?" zvolal jeden muž.

„Jsmo Gaalovi služebníci!" odpověděl John. Pontifikátor, který předtím ležel, si stoupl za Johna. Při pohledu na něj se první řada začala tlačit zpět na lidi za nimi.

„Jak jsme se sem dostali?" ozval se jiný hlas. Poté se zvedl přímo přívál zvědavých otázek: „Co tu děláme?", „Vy jste nás sem přivedli?", „Kde to jsme?", „Proč jsme tady?", „Vy nás hlídáte?", „Jste jenom děti. Jste dětmi nějakého boha?"

John a Eleanor na sebe udivené hleděli. V jejich obličejích se pomalu objevil chápající výraz. Po chvíli se Eleanor hluboce nadechla: „Jmenuji se Eleanor a tohle je John. Přicházíme ze světa, který je daleko od vás - je úplně jiný, velice se liší od toho vašeho - a John

je Strážce meče." Davem jako vlna proběhl tichý šepot. Eleanor pokračovala: „Vy všichni jste byli očarováni. Představitel zla, Vládce Běs, si vás zotročil a přivedl vás sem."

„To je lež! Hrozná lež! Neposlouchejte ji!"

John uviděl, že tentýž rudovlasý matmon, který ho předtím pozoroval a který ho začal pronásledovat, se tlačí davem dopředu. John rozzlobeně vytáhl meč Geburah z pochvy a zvedl jej do výše. Pulzující modravé světlo se rozsvítilo nad hlavami davu a osvětlilo jejich obličej. Rudovlasý matmon se zarazil, jako by světlem meče zkameněl, a hrůza mu sálala z každého rysu obličej.

„Ať se má každý, kdo si dovoluje pochybovat o našich slovech, na pozoru!" zvolal John a sám se divil, kde se ta slova v jeho ústech vzala. „Toho zničí sám meč Geburah! A ať všichni obyvatelé města Bamah vědí, že je zlého očarování od Vládce Běsa zbavil Gaal Pastýř, Syn Nejvyššího panovníka!"

Na okamžik zavládlo ticho. Pak se z davu znovu začala ozývat změť volajících hlasů: „Bamah! Jsme v Bamahu!", „Já jsem z Merodachu - jak jsem se dostal do Bamahu?", „Bamah? Jak je to možné? Vždyť jsem ještě včera byl v ... nebo mi to aspoň tak připadá!"

John se znovu ozval a jeho hlas se mocně nesl nad hlavami davu. A znovu se sám sobě divil, jak to, že zvolil taková slova, která mu bez veškerého úsilí plynula z úst: „Byli jste sem přivedeni Kouzlem strachu a Gaal vás svou smrtí tohoto očarování zbavil. Dejte si pozor nebo vás potká ještě horší osud! Vraťte se tam, odkud pocházíte. Zítřka za úsvitu bude toto město Bamah zničeno zemětřesením. Uchráněn bude pouze chrám a kruh kamenů kolem něj!"

„To je také lež!" křičel matmon. „Žádné zemětřesení nebude! "A ačkoli se mu hlas trochu trásl, stál vyzývavě před první řadou davu a zvedal svou bledou tvář k Johnovi. „Jsi podvodník - ty, který si říkáš Strážce meče!"

John se vydal ke schodišti a počal po něm rychle sestupovat. Alespoň jeho nohy pospíchaly, i když s tím mysl neměla nic společného. „Co to dělám? Proč jsem tak mluvil a říkal všechny ty věci? Co se to se mnou děje? Za to určitě může meč. Doufám, že s ním nebudu muset bojovat..." Jeho nohy ho však nesly dolů a nic nehleděly na jeho duševní rozpoložení.

Když došel se zjevnou sebedůvěrou až k úpatí schodů, byl už dalek pocitu lítosti vůči vzdorovitému Matmonovi, který nyní stál asi krok nebo dva před davem jako dojemný malý

ostrůvek vyvržený z lidského moře. Byl skutečně dojemný, neboť John, když se k němu přiblížil a dotkl se ostřím meče Geburah jeho hrdla, viděl, jak se matmon třese.

Přesto však držel hlavu vysoko: „Zabij mě, jestli musíš. Vím, že by bylo zbytečné, kdybych s tebou bojoval, nikdy se však před tebou neskloním!“

John zjistil, že znovu pronáší věci, které vůbec neměl v úmyslu říci: „Nechci, aby se přede mnou někdo klaněl. Gaal je tvůj pravý Pán a brzy vstane z mrtvých. Jemu se budeš klanět.“

Matmon promluvil chraptivým a třaslavým hlasem: „Mým pravým pánem je Vládce Běs. Jemu jsem přísahal věrnost.“

„Běs je pán šilenství a mimo to té podvedl. Použil tě jako otroka a zemřeš, jakmile s tebou skončí. Jak se jmenuješ?“

Matmon zaváhal. Zdálo se, že se v něm přece cosi hnulo. Poté odvětil: „Billingrath, můj pane, kapitán gardy Kruhu světla.“

„Máš ženu a děti, Billingrath?“

Vousatá tvář se zarděla: „Mám dobrou ženu a tři potomky, pane.“ Odmlčel se. „Můj pane, dnešního dne jsem viděl podivuhodné věci. Ale mnohému z toho nerozumím. Proč mi říkáte, že jsem byl podveden?“

„Řekl ti Vládce Běs, jak skončí tento boj?“

„Řekl, že žádná bitva nebude.“

„Přesto se však boj konal. A vyšel z něho vítěz. Kdo to je?“

Matmon zaváhal. „Váš Gaal je mrtev,“ řekl poté.

„Ale kdo je vítěz? Kdo odlomil rohy z hlavy býka? A kdo z těch dvou se v hanbě odplížil pryč?“

Znovu zavládl ticho. Nato matmon potichu a nevýrazně odpověděl: „Pravým vítězem je váš Gaal. Mrtvý nebo živý, vystupoval vznešeně a skutečně z vítězil. Kéž by ještě žil.“

„Potom ti Vládce Běs lhal?“

John znovu delší čas čekal na odpověď. Nakonec matmon sklopil hlavu a řekl: „Máte pravdu, můj pane. Lhal mi.“

„Přesto však věříš všemu ostatnímu, co ti řekl?“

Matmon stále ještě věšel hlavu dolů: „Neprotahujte to, můj pane. Přenechte mě svému meči.“

John zastrčil meč do pochvy. S vážnou a odhodlanou tváří pronesl: „Ušetřím tě kvůli tvým dětem a ve jménu Gaala milosrdného. Jenom dbej na to, aby z tvých úst už nevyšlo žádné neuvážené slovo.“

Poté se obrátil k davu, zvýšil hlas a zvolal: „Neprodlévejte tu zbytečně! Zemětřesení na sebe nedá čekat. Město bude zničeno!“

Nikdo se nepohnul a John ještě jednou zvolal, i když se stále podívoval své podivné mluvč: „Což mi nerozumíte? Město má být zničeno! Okamžitě ho opusťte!“ Konečně se lidé začali pomalu rozcházet a udiveně spolu hovořili.

John se opět vydal po schodech nahoru k oltáři a tehdy uslyšel, jak matmon Billingrath volá: „Nejdřív jsem vás chtěl zabít. Ale vy jste mi ukázal milosrdenství.“

John se otočil a viděl, že na rozdíl od toho, co Billingrath předtím řekl, klečí na kolena. Matmon si ho prohlížel s nerozlučitelným výrazem v obličeji. „Říkáte, že tento Gaal vstane z mrtvých?“

V Johnové mysl se objevily silné obavy. Gaal řekl, že přemůže smrt. A sám John si z toho udělal závěr, že vstane z mrtvých. Bude to tak opravdu? Přesto přikývl a řekl: „Ano, vstane z mrtvých.“

„Zůstanete u jeho těla, dokud se tak nestane?“

John o tom ještě zatím neuvažoval. Opět však zjistil, že říká věci, které se mu zdály podivné a smělé. „Ano,“ odvětil pokojně. „Chceš se k nám připojit, zatímco ho budeme strážit?“

„Takové pozvání je mi ctí.“

„To je pravda," řekl John. Billingrath se zatvářil zklamaně. Ale John pokračoval: „Nikdo z nás není hoden následovat Gaala. Ale on ty, kteří jdou za ním, obnovil. A právě to vidím na tobě. Pojd' a hlídej s námi." S rostoucí vděčností se Billingrath chopil Johnovy ruky a oba společně vystoupili k oltáři.

Noc na oltáři

John a Eleanor seděli vedle sebe a se zakloněnou hlavou nešťastně hleděli na supy, kteří kroužili vysoko nad nimi na podvečerní obloze. Eleanor zašeptala: „Kdo ti řekl o tom zemětřesení?“

Byli otočeni zády k Billingrathovi a Pontifikátorovi, kteří seděli vedle Gaala, hlídali ho a potichu spolu hovořili, aby se vzájemně poznali. „Nikdo mi to neřekl,“ přiznal se John. „Prostě to vyšlo z mých úst. Nevím, proč jsem to řekl - proběhlo to mou myslí jako blesk, skoro rychleji, než jsem to stačil zachytit, ale dával o to smysl. Chci tím říct - že jsem věděl, že je to pravda.“

„Jseš si jistý?“

John chvíli mlčel. „No, ne - teď když se mě ptáš, tak už si jistý nejsem. Ale svým způsobem vlastně ano. Jenom - když o tom začnu uvažovat logicky, zní to šíleně. Říkal jsem už podobné věci - vždy, když jsem v ruce držel meč.“

„Možná že z tebe bude prorok, jako byl Mab.“

John zavrtěl hlavou: „Ach ne, to je hloupost.“

Pontifikátor vysvětloval Billingrathovi, jak se přeměnil z draka v obrovského okřídleného koně. „... a jak jsem se tak uvelebil nahoře na střeše chrámu, všechno se mi začalo vracet. Úplně jsem na to zapomněl - jen se mi o tom zdálo - víte, jak tyhle freudovské mechanismy fungují.“ V Billingrathově tváři se objevil prázdný výraz, ale Pontifikátor pokračoval ještě tišším hlasem: „Nenarodil jsem se jako drak, ale jako bílé hříbě bílé klisně na lukách daleko odtud. Věděl jsem, že mi jeden z čarodějů něco připomíná. Bylo to jeho kouzlo. Tím kouzlem se ze mě stal drak.“

„Tak takhle to bylo,“ zašeptala Eleanor Johnovi. „Vzpomínáš na ten sen, který často míval - o bílé klisně!“

Z chrámu se nic neozývalo. Nad celým chrámovým prostorem se vznášelo ticho. Ani supové se neodvažovali rušit tento klid.

„A Gaal?“ řekla Eleanor. „Vzbudí se zase k životu?“

John pokrčil rameny: „Řekl, že ano. Ale kdo ví?“

Eleanor byla v obličeji bledá a zničená. Do očí jí vhrkly slzy a stékaly jí po tvářích dolů. Nesnažila se je nikterak zakrýt ani setřít.

Po chvíli povídala: „Byl na mě tak laskavý. Vedle něho jsem se cítila, jako bych byla opravdu někdo - někdo hodnotný. Můj otec - chci říct, některé věci, které mi dělal - cítila jsem se po nich bezcenná a špinavá. Nikdy jsem to nikomu neřekla a ani neřeknu. Ale zdálo se, že Gaal to věděl. Myslela jsem si, že je to všechno moje vina ale když jsem potkala Gaala...“

Zahleděla se do neurčitá a na chvíli se odmlčela. Když už se John začal pozastavovat nad tím, jestli neměl pronést nějakou utěšující poznámku, pokračovala: „To všechno se změnilo, když jsem potkala Gaala. Choval se ke mně, jako bych byla - čistá? Dokonce jsem se tak začala i cítit. Byl to první člověk, jehož jsem se naučila nebát.“

Řekl mi, že jednoho dne se navždy zbavím všeho strachu.“

„Toho už ses zbavila,“ přitakal John.

„Jak to myslíš?“

„Když jsme se vymanili z davu a běželi k oltáři - proč jsi utíkala ještě rychleji než já?“

„Chtěla jsem být tam, kde je Gaal. Věděla jsem, že musí být ošklivě zraněný nebo dokonce mrtvý, ale chtěla jsem být blízko něho.“

„Nebála ses - myslím všeho toho davu - nebo že se dostaneš do blízkosti mrtvoly?“

„Ne - proč bych měla?“

„A právě to myslím. Taková jsi dřív nebývala. Co ti dalo odvalu běžet k oltáři? Myslel jsem, že tě tam budu muset dotáhnout.“

„Mám ho ráda. A když máš někoho rád, chceš být s ním.“

„Potom to bude ono. Možná že nemůžeš někoho milovat - myslím doopravdy milovat - a přitom se bát.“

Eleanor neodpověděla. Na obličej, stále ještě vlhkém od slz, bylo vidět, že je myšlenkami daleko odtud.

Když později zapadlo slunce a objevily se první hvězdy, všimli si podivné postavy, která k nim směřovala přes trávník. Nejdřív vypadala jako malý hrbáček, teprve když přišla blíž, rozeznali, že je to matmon nesoucí velký ranec John si jako první uvědomil, kdo to je.

„Bomgrithe, jsi to ty?“

„Zdravím vás, pane. Přináším dobré zprávy. Ale bojím se jít až tam, kde jste, i když ti zrádní ryšavci z naší rasy, kteří...“

Billingrath vstal a postavil se vedle Johna. „Já jsem také jeden zrádný ryšavec!“ řekl.

Bomgrith zkameněl. Zůstal stát nehybně jako monolity obklopující chrám a oltář. Ranec mu spadl na zem. Několik vteřin na sebe oba upřeně hleděli. Bomgrithova tvář se nabízela za studii úžasu a rozpaků, Billingrathova byla přísná a odměřená. Nakonec se Billingrath pousmál a řekl: „To je v pořádku, bratranče. Pohled na velikost Mistra Gaala zvítězil v mém srdci. Bylo těžké, abych sám sobě přiznal svou hloupost, ale mladý pan John mě poučil, že Gaal vstane z mrtvých - ačkoli tomu uvěřím, až když to opravdu uvidím. A co

se týká oltáře, nehrozí na něm nebezpečí ani tobě, ani nikomu jinému. Já nejsem bůh - ostatně to tady není nikdo z nás.“

Bomgrith se k nim tedy připojil, ale zdálo se, že je stále ještě trochu ohromen Pontifikátorem a trochu nejistý z Billingratha, kterého znal až moc dobře. Byl však příliš vzrušen událostmi, kterého se toho dne odehrály, než aby si zachovával odstup.

Vdova Illith a její syn byli v bezpečí a v pořádku. Obyvatelé města Bamah se zásobovali potravinami, pokrývkami a potřebným náčiním, aby mohli opustit město. Většina se jich utábořila v lesích a na polích v okolí města a někteří i v okolních jeskyních. Nejzajímavější byla změna, kterou dnes obyvatelé prošli.

„Někteří z nich si začínají vzpomínat na věci, které se jim staly během očarování,“ vyprávěl Bomgrith. „Říkají, že to je stejné, jako by si vybavovali nějaký zapomenutý sen. Vzpomínají si také na všechno, co se stalo dnes, a mnozí z nich jsou vděční beránkovi, který je osvobodil. Ale někteří neodešli z města a jiní mluví o tom, že se sem vrátí, a říkají, že žádné zemětřesení nebude. Právě teď jsou na cestě zpátky do města. Ti, kteří vůbec neodešli, ale zůstali tady, jsou stejně omámení. Navracejí se zpět do svého snění.“

Byla už docela tma, když Bomgrith odešel. Ranec, který přinesl, obsahoval potraviny, pití a pokrývky. Ačkoli už od snídaně nic nejedli, nepociťovali vůbec hlad a až do jeho odchodu se jídla ani nedotkli. Potom pojedli jen docela málo. Rozsadili se kolem Gaalova těla zahalení v pokrývkách, které přinesl Bomgrith. Nejdřív mluvili vzrušeně o změně, kterou prošel Pontifikátor, a škádlili ho, až z toho upadl do rozpaků.

Potom podrobně probírali události toho dne. Nakonec začali Eleanor a Pontifikátor vzpomínat na to, jak se seznámili s Gaalem, a když popisovali to, co jim vzpomínky přinášely, jejich tváře zářily.

Ke konci padla na všechny taková ospalost, že už nebyli schopni mluvit. Uvelebili se, jak jen to nejpohodlněji šlo, mezi kostmi a kameny oltáře. John a Eleanor se opřeli o teplou Pontifikátorovu kůži. („Jsem tak ráda, že se zbavil svých šupin," zašeptala Eleanor.)

Zanedlouho rušila ticho pouze píseň hvězd. John ji přerušil nejasným a ospalým prohlášením: „Doufám, že oltář bude při zemětřesení dostatečně bezpečným místem."

„Ale ano! Samozřejmě," odpověděl koňský hlas. „Existují stavby, které se při otřesech země hroutí, zatímco jiné veškerá zemětřesení přežijí. Člověk musí pochopit vztah mezi..." Tento monolog ještě nějakou dobu pokračoval. Ale nikdo jej neposlouchal. John, Eleanor i Billingrath už spali.

Pontifikátor si to nakonec uvědomil a zarazil se uprostřed věty. Povzdchl si. Byl to pro něj úžasný den. Stále ještě si s podivem prohlížel své krásné bílé tělo i podivuhodně vypracovaná bílá křídla. Potom pohlédl na Gaala, pomalu schýlil hlavu a znovu si povzdchl: „Jsi mrtvý, nebo jenom spíš?" řekl s pohledem upřeným na nehybnou a tichou postavu. „Ať je to, jak chce, já budu hlídat tvé tiché hodiny."

Poté hlavu opět zvedl a pomalu vstal. Dával přitom pozor, aby Eleanor a John měli pohodlí, když se od nich pomalu odtahoval. Opatrně roztáhl křídla a přikryl jimi všechny čtyři spící a s hlavou zvednutou ke hvězdám čekal na svítání.

John neviděl první záři úsvitu. Objevila se nad obzorem, stejně jako se na osamělé silnici objeví v dálce záře světel, která vás varuje, že se blíží auto. Úsvit se však přikrádal nenápadněji než světla auta blížícího se nocí. A John jej vůbec nespapřil, protože byl příliš udiven tím, co viděl kolem sebe.

Připadalo mu, jako by byl v otevřeném prostoru, ale díky tvrdé zemi, na níž ležel, si zároveň uvědomoval, kde ve skutečnosti je. Ale co to bylo za pevnou hmotu nad ním, která ho oddělovala od hvězd? Opatrně se postavil. Co seto stalo? Natáhl ruku nahoru, aby se dotkl toho podivného stropu a sáhl na něco měkkého. Zmatenými prsty to dále prozkoumával.

„Nechte to. Prosím-okamžitě toho nechte! Vyvolává to ve mně ha!ha!ha! - pocit, který se obvykle nazývá lechtání. Ne že bych a o tom vás mohu slavnostně ujistit - se nechal zařadit do kategorie lechtivých."

„Co to...?"

„To jsem já, Pontifikátor, Ponty. Jste pod mými pontifikátorskými křídly. A vy lech..., vlastně hledíte právě je. Já je složím." Pontifikátor stáhl svá křídla a vstal. Hvězdy znovu začaly zářit a John si uvědomil, co tvořilo strop nad jejich hlavami.

„Většinu noci jsem hlídal a přitom stál - hlavně z úcty k zesnulému. Ale k ránu, když na mě plně dolehly všechny různé pocity i únava, jsem se rozhodl, že se nedopustím ničeho nečestného, když vás všechny zakryji z ležící polohy. Neurazilo vás to, doufám?"

John však hleděl na Gaala a nebyl si jistý, co to znamená. Eleanor a Billingrath stále ještě spali mezi poházenými kostmi. Pomalý rytmus jejich dýchání kontrastoval s absolutní nehybností Gaalova těla. John s Pontifikátorem stáli každý po jedné straně oltáře. „Stará prorocství jsou dalším důvodem pro to, abychom neztráceli naději," řekl Pontifikátor.

„Prohlásil, že přemůže smrt," vzdychl John. Hleděl bezmyšlenkovitě na Klíče utrpení a smrti, visící z Gaalova opasku. Pontifikátor neodpověděl. Oba tu zůstali stát, zasaženi tichem kolem nich. John v mrtvém těle před sebou neviděl už žádnou naději na zmrtvýchvstání. Čím víc na něj hleděl, tím nemožnější se mu zdálo, že by Gaal mohl ještě někdy obživit.

Byl konec. John cítil tíhu svého těla - tíhu, která ho nutila, aby si sedl. Náhle se v myšlenkách vrátil zpět do doby, kdy Ponty hrozil, že použije svůj oheň a spálí černého psíka. „Ach, nebud' blázen!" řekl tehdy John. „Mrtvý je mrtvý. S tím se nedá nic dělat. S takovými věcmi si nemůžeš zahrávat."

Mrtvý je mrtvý. Hleděl bez mrknutí na Gaalovo tělo. Jak to, že to znělo tak důvěryhodně, když ujišťoval Billingratha, že Gaal vstane z mrtvých? Nikdo ještě z mrtvých nevstal. Nikdy se nic takového nestalo a nestane se to ani teď. Bude před Billingrathem vypadat jako hlupák.

Ale z hlubin jeho mysli mu stále vyplouvaly na povrch vzpomínky jako bubliny stoupající na hladinu rybníka. Není skutečně žádná naděje? Co například orlice Aguila? Když byl předtím v zemi Anthropos, princ Goblin Aguilu roztrhal na kusy - a Aguila znovu obživila mocí modravého světla z Mabovy hole. Ale Aguila byla jen pták, kdežto Gaal je člověk. U lidí je to jiné. Co se však stalo s Eleanor? Eleanor je přece člověk. Pravda, když ji Ponty spálil na popel, žila tu v podobě psa. Ale byla člověk.

Povzdychl si a potřásl hlavou. Ne, to není možné. Eleanor nejspíš nikdy nezemřela. Nějakým kouzelným způsobem musela stále žít i v tom popelu. Byl to živý popel - a je možné, že celá ta událost byla jen jakousi iluzí. Ale Gaal je skutečně mrtvý jako ten kámen, na němž spočívá jeho tělo. Stačí, když se podíváte na jeho chladné, nehybné tělo, abyste to poznali.

Několik minut upřeně hleděl na klíče u Gaalova pasu, na Klíče utrpení a smrti. Mohly to být ony, které předtím nosil Vládce Běs? A jestliže ano, co to znamená? Zamračil se a soustředěně se na ně zahleděl. Náhle ho bez varování vytrhl z myšlenek hromový hřmot a oslepující záblesk světla. Kolem vzplanula záře a země se roztrásla. Světlo bylo tak oslnující, že nic neviděl. Zároveň celým jeho tělem projel tak ošklivý pocit, že jasně věděl, že začalo zemětřesení. Nemotorně zavravoral. Snažil se znovu získat rovnováhu a přál si, aby strašlivé modré světlo už ustalo. Přes hukot zemětřesení slyšel, jak Billingrath řve a Eleanor se zajíká strachem. Poté jím to mrštilo na obličej, až se začal ptát sám sebe, zda nenastává konec světa.

Skončilo to tak náhle, jak to začalo. Hřmění se vzdalovalo a světlo začalo pohasínat. John se opatrně postavil na nohy. Jas se už úplně vytratil, ale Johnovi oslněné oči nic neviděly. Slyšel, jak se i ostatní škrábou na nohy. Eleanor se zeptala: „Nezačne to zase znovu?"

Z nějakého důvodu klesl na kolena a hmatal rukama, aby zjistil, kde je mrtvola. Ale jedině, co nahmatal, byl kousek látky ležící na zemi. Vidění se mu pomalu vracelo. V hasnoucím světle hvězd před sebou spatřil Gaalův oděv, který ležel tam, kde ještě před chvílí bylo Gaalovo tělo. Prázdné sandály zůstaly přesně na tom místě, kde byly jeho nohy. Ale samotné tělo se ztratilo. „On zmizel," vydechl John.

Vtom vykřikla Eleanor: „Gaale! Gaale! Ty jsi živ!"

John se otočil. Gaal stál před ním a jeho tělo se rýsovalo proti růžovému úsvitu. Ale ať už se Gaal rýsoval proti vycházejícímu slunci nebo ne, byl to beze sporu on. Z oděvu bez rukávů, který měl na sobě, dokonce vycházela slabá modravá záře a jeho smích zněl vesele s plnou silou muže v rozkvětu sil a zdraví. A co se týkalo klíčů, ty, jak mohl John vidět, byly nyní zlaté a pulzovaly modrým světlem. John se k němu vrhl a objal ho. Když ho Gaalovy teplé paže přitiskly k sobě, cítil jeho pevné tělo. Ucítil i jemnou cedrovou vůni a v uchu nadšeně zaslechl tlukot Gaalova srdce. „Ach, Gaale! Nemohl ... nevěděl jsem..."

„Nevěřil jsi?“

„Odpusť, snažil jsem se. Ale ty jsi vypadal tak hrozně mrtvý. Smrt je tak - no...“ Gaal čekal a John mu pohlédl do obličeje. „Tak - ach, já nevím - tak opravdová a tak ... tak...“

„Tak trvalá? No, teď už trvalá nebude. Ve skutečnosti ani nikdy nebyla. A co se týká tebe - můžeme alespoň říct, že jsi věřil, že smrt přemůžu. Věřil jsi tomu natolik, že jsi o tom řekl Billingrathovi. A zůstal jsi tu čekat. To je víra, na které nejvíc záleží.“

Eleanor se zavěšila Gaalovi na pravou ruku, zatímco Billingrath na něj zíral široce otevřenými očima. Pontifikátorovo vysoké řehotání mohlo být buď projevem hysterie nebo chvalozpěvem ke Gaalově počtě a výrazem nadšení. Pontifikátor odhodil veškerou vznešenost

a klekl si v komickém gestu úcty.

Gaal řekl: „Mám tu pro vás práci. Souvisí to...“ pohlédl pevně na Johna a Eleanor, „... s vašim nepřitelem Šagou, s čarodějem, který dokonce i nyní usiluje o naše i vaše životy.“

Pohlédl na Billingratha. „Možná by bylo nejlépe, kdybys teď převzal správu nad všemi událostmi ve městě. Bude tam určitě zmatek a nepochybují o tom, že se toho Vládcе Běs bude snažit co nejvíc využít.“ Pustil Johna a postoupil o krok dopředu. Položil ruce na Billingrathova ramena: „Ustanovuji tě, abys jako můj služebník udělal vše, co budeš moci. Má síla a moudrost ať jsou s tebou!“

Stín zmatku se v Billingrathově tváři vystřídal záblesk radosti: „Ty jsi ... ty jsi ...ty jsi...“

Gaal se zasmál: „Opravdu - jak jsi sám řekl - já jsem.“

Billingrath zavrtěl hlavou a tvář se mu konečně rozzářila štěstím, které už žádný zmatek nemohl vytlačit. Zhluboka se nadechl. „Nemám slov, můj Pane. Ve mně i kolem mě je takový jásot!“ Pohlédl na okamžik Gaalovi do očí, potom se obrátil a spěchal po schodech dolů, aby se vydal do města.

„Buď silný! “ volal za ním Gaal.

Kdesi pod nimi se ozval výkřik: „Můj Pane, jsi to ty?“

John se otočil, aby viděl, kdo přichází.

„Zní to jako Authentioův hlas,“ zvolala vzrušeně Eleanor.

Stěží rozeznali postavu muže, který běžel a klopytal směrem k nim. ^A

Gaal na něj zavolal: „Pojď, Authentio. Už jsem se začínal divit, kdy se sem dostaneš!“

Authentio (protože to byl skutečně on) se zarazil a zavolal: „Gaale! Můj Pane! Věděl jsem to! Věděl jsem, že tě smrt nemůže nikdy udržet!“ Ranní vzduch naplnil výbuch smíchu, který vytryskl hluboko z jeho nitra.

Pak se dal znovu do běhu a brzy už se ve smíchu i pláči ocitl mezi nimi. Padl před Gaalem na kolena, vzal ho za ruce a líbal je. Poté mu vložil do rukou kožený vak, který děti okamžitě poznaly. „Můj Pane, má matka, vdova Illith, mi přikázala, abych ti tyto věci zanesl.“

„To jsou poklady!“ vydechla Eleanor.

„A ty k nim teď můžeš vrátit klíč, aby byl opět společně s knihou a královským jablkem.“

„Klíč? Aha, ty myslíš ten klíč!“ řekl John a začervenal se, když ho vytahoval z kapsy a vrátil do koženého vaku.

„Jmenuji Authentia nosičem pokladu. Bude vás doprovázet až do věže Geburah, kde svedete boj se Šagou. Poklady zanechte na dubovém stole v horním pokoji - v tom pokoji, o němž sis kdysi myslel, Johne, že je to Zahradní pokoj. A pod stůl ulož svůj meč v pochvě. Už ho nebudeš potřebovat. Až pověsíte Šagův obraz v dolejší pokoji, bude čaroděj doopravdy poražen.“

John vypadal nejistě: „Jak Šagu najdeme?“

„Půjdete nyní do chrámu a nebudete se bránit žádnému dobrodružství, které tam potkáte. Mě zatím čeká jiná práce, musím navštívit Aphelovy jeskyně a Studnu klidu smrti. S těmito klíči, které tu vidíte,“ ukázal si k pasu, „je třeba určitě dveře odemknout a jiné zase zamknout. Ale už je čas, abyste vyrazili.“

John mu chtěl položit ještě mnoho otázek, ale jistota, s níž Gaal mluvil, mu zavřela ústa.

Čarodějovy pikle

Po těchto slovech nasedl Gaal na Pontifikátora a vznesl se do vzduchu, kde brzy zmizel z dohledu. John, Eleanor a Authentio na sebe okamžik hleděli a poté se beze slova, jako by jeden druhému četli myšlenky, vydali směrem k chrámu.

Jakmile se dostali dovnitř, úzkostlivě se rozhlíželi kolem sebe. „Myslím, že je to tady,“ vydechl John, „a myslím tím opravdu *to*. Šaga se jinak nazvat nedá! A nemohu říct, že se na to těším.“

„Je ohromný!“ šeptala Eleanor a myslela tím nikoliv Šagu, ale chrámový prostor.

„V mém snu - ve snu, který se mi zdál tehdy v jeskyni u Pontyho - jsem z něj nemohl najít cestu ven,“ šeptal jí zase John. „Ale proč vlastně šeptáme?“

„To je tím místem,“ odvětila stále ještě šeptem Eleanor. „Na takovém místě tě k šepotu tomu něco nutí. Možná jeho velikost jako třeba v kostelech nebo vládních budovách ve Winnipegu či v muzeích.“

Tehdy se poprvé ozval Authentio: „Co je to za schodišti, můj pane?“

„Schodiště?“ otázal se potichu John a zamračil se údivem. „To v mém snu nebylo.“

Schodiště bylo opravdu pozoruhodné - pokud se mu vůbec dalo říkat schodiště. Vypadalo spíše jako jednotlivé, sotva viditelné schody z křišťálu, které jako by se vznášely jeden nad druhým a tvořily dohromady točité schodiště, vedoucí ve spirálách nahoru ke klenutému stropu. Schody neměly žádné podpěry. Každý z nich zjevně spočíval pouze na neviditelném vzduchovém polštáři. Byly to schody neviditelné pro všechny kromě těch, kteří měli zvláštní moc je vidět (kterou jim třem nejspíš dávalo vlastnictví pokladu), a používat je mohli také pouze ti, kteří je viděli.

„Pojďme zjistit, jestli je po nich možné nahoru,“ navrhl John. „Možná nás dovedou k Šagovi.“

„Nevypadají příliš bezpečné, můj pane.“

John vrhl postranní pohled na Authentia. Zdálo se, že se jejich vzájemné postavení trochu změnilo. Při cestě přes planiny byl Authentio jejich jasným vůdcem. Nyní se zdálo, že je tento mladý muž v rozpacích. John znovu pohlédl na schody. „Dobrá, ale můžeme je alespoň vyzkoušet,“ řekl.

Po zkušenosti s překročením propasti se dalo čekat, že John a Eleanor se budou bát výšek, avšak cosi, snad fakt, že Gaal přemohl smrt, zahřálo jejich srdce a dalo jim víc než jejich obvyklou dávku odvahy. John vyzkoušel první schod. „Je to neuvěřitelné! Je pevný jako kámen. Zkuste to!“ Vyzkoušela to nejdřív Eleanor, potom Authentio. Oba zjistili, že John má pravdu. „Pojďte! Podíváme se, kam nás dovede.“

Postupovali kupředu jen zvolna, protože museli udržovat rovnováhu. Téměř neviditelné schody ještě zvyšovaly jejich problémy, protože se jim z nich trochu točila hlava. Čím výše stoupali, tím nepříjemnější byl pohled dolů.

„Myslíte si, že vedou na nějaké určité místo?“ zeptala se Eleanor, když už jí země začala připadat strašlivě vzdálená. „Pokud vidím, schody prostě u stropu končí. Vypadá to, že nevedou nikam.“

Zarazili se ve výstupu.

„To, co říká, je pravda, můj pane.“

„Ano. Opravdu. Ale pojďme ještě kousek dál.“

„Proč?“ zeptala se Eleanor.

„No, zcela určitě jsou to kouzelné schody a ty mají v každém případě nějaký účel.“

„Možná že nějaký zlověstný účel.“

„To předpokládám. Ale Gaal nám řekl, abychom se nelekli žádného dobrodružství, na něž narazíme. Nespiš mluvil právě o tomhle.“ Nakonec došli k poslednímu schodu téměř v samém středu klenutého stropu. Hleděli na něj, aniž tam někdo šlápl. Připadalo jim, jako by se je nejasné a spleť kroucené oblouky stropu chystaly pohltit. „Dobrá, můžeme stejně dobře ...“ řekl John a položil pravou nohu na poslední schod. Celý výjev se okamžitě změnil.

Všichni tři se ocitli v jakési komnatě. Nějakým nepochopitelným způsobem prošli dveřmi, aniž je vůbec spatřili. Stěny lemovaly police plné starobyklých, v kůži vázaných svazků a svítků zažloutlého pergamenu. Střed pokoje zaplňoval dlouhý a těžký tmavý dřevěný stůl se složitě vyřezávanými ozdobami. Kolem něj stály židle z tmavého, vyřezávaného dřeva. Podlahu pokrýval koberec nádherně utkaný z jasných barev se vzorem podobným arabským písmenům a hvězdám. Vyřezávané ozdoby na stole a židlích vypadaly, jako by napodobovaly stejný vzor.

Na stole lícem vzhůru ležel obraz ve zlatém rámu. Alespoň to vypadalo jako obraz; když se však k němu přiblížili, zmátl je, co na něm uviděli. „Určitě není dokončený,“ řekl John.

„Tak proč už je zarámovaný?“ zeptala se Eleanor. „Je to velice cenný rám. Je ... vlastně není pozlacený ... vypadá to jako lité zlato ... na dřevě nebo něčem podobném. A plátno je už také nataženo, přesně jak to dělá jedna dáma, která jezdí každé léto malovat k našemu jezeru.“

Authentio vypadal zachmuřený: „Určitě je v tom kouzlo, můj pane, mocné kouzlo. Cítím to.“ Obrátil obraz na rubovou stranu a viděl, že je tam přidělán řetízek na zavěšení.

„Ale kdo by kdy chtěl obraz, na němž není nic než tmavě šedý povrch?“ zeptal se John.

Eleanor zavrtěla hlavou. „To mě podrž,“ řekla.

Obešli pomalu pokoj, prohlíželi si police s knihami a některé v kůži vázané svazky dokonce sundali. Knihy se nedaly číst, protože jak jejich písmo, tak jazyk byly neznámé. A některé obrázky vypadaly velice strašidelně. „To jsou knihy kouzel a magie, můj pane,“ bručel Authentio. „Pokud to má být knihovna čaroděje Šagy, potom ty knihy představují tajemství jeho moci.“

John vytáhl jeden svazek a sfoukl z jeho povrchu prach. Když ho však otevřel, vykřikl napůl strachy a napůl úžasem. Ze stránek knihy na něj hleděl malinký, asi patnáct centimetrů vysoký človíček - přesná, zázračně zmenšená kopie.

„Tati! Tati!“ téměř zakvílel John.

Zdálo se, že malý, zmenšený Ian McNab neslyší. Byl zahalen do tmy zimní noci a zdálo se, že chodí sem a tam po nepatrné cestičce vyšlapané ve sněhu, vydechuje kotouče páry a klepe si rukama o tělo, aby se zahřál. Eleanor i John byli ohromeni.

„Přesně takhle tam zůstal ... a víš, myslím, že je tam dosud - věřím, že skutečně vidíme jezero Black Sturgeon - ach, tati, tati!“

Vtom se za dveřmi ozval zvuk těžkých kroků a v tu chvíli, kdy se podívali vzhůru, se svazek sám zavřel a umístil se zpátky na polici. Ve stejném okamžiku se už všichni tři hnali (později se shodli na tom, že to bylo díky čarovné moci pokladu) do úkrytu pod stolem. Zároveň se dveře - tytéž dveře, jimiž oni před nedávnem prošli, aniž si uvědomili, že tam nějaké dveře jsou - otevřely a jimi vstoupil muž, jehož se báli; Šaga.

Neviděli ho, ale s neomylnou jistotou věděli, že je to on. Pouze Eleanor zachytila koutkem oka černý oděv, když čaroděj přecházel kolem stolu. John zadržel dech a proti vší logice doufal, že dřevěné židle stojící kolem stolu zamaskují jejich přítomnost: Sami si skryš

pod stolem nevybrali a vypadali by směšně, kdyby je tam Šaga objevil. Šaga zatím svižným krokem přešel ke vzdálenějšímu konci stolu a otevřel další dveře na druhé straně pokoje. Vešel jimi do další místnosti a nechal je pootevřené.

„Neviděl nás,“ zašeptala Eleanor.

„Tohle je to nejpodivnější dobrodružství, o němž jsem kdy slyšel," ozval se šeptem Authentio. „Jak velký je náš Pán Gaal!"

John zatím horečně uvažoval: „Chvilí tu ještě počkáme. Nějak cítím, že bychom tu měli ještě počkat."

Ze vzdáleného konce pokoje se sem donesl šum dvou hlasů. Jeden z nich byl vřelý a hluboký. John poznal i ten druhý. „Vládce Běs!" vydechl. Pst!"

Začali se pomalu proplétat mezi židlemi, aby se dostali z úkrytu pod stolem a mohli se připlazit ke dveřím. John jimi pohlédl dovnitř jako první. Uprostřed místnosti stál trůn, který byl obrácen čelem k protější stěně. Byl osvětlen stejně jako zbytek pokoje velkou lampou. John poznal podle čarodějových bílých vlasů a černé sametové kónické čepice, kdo to sedí na trůnu. Za ním se k němu skláněla, aby na něj lip viděla, ohromná hlava rudého hada. Byla nejmíň dvakrát tak velká jako trůn a byly na ní vidět otevřené rány. Vypadalo to, jako by tu had byl přítomen pouze částečně. Chvilími John viděl skrz něj.

Zároveň si však všiml něčeho dalšího a jeho srdce se zaradovalo. Vpravo hned vedle dveří stála vysoká zdobená zastěná, která skýtala výborný úkryt, za nímž mohli vše vyslechnout a možná i pozorovat, co se děje. Kývl na ostatní, aby ho následovali. Ve vteřině už všichni potichu seděli za zástěnou a otvory ve zdobení hleděli na podivný výjev před sebou.

„Takže ty věříš, že Strážce meče může být mrtvý," řekl had a shlížel dolů na čaroděje. Johnovým tělem proběhlo zachvění podobné elektrickému šoku.

„Myslel jste si, že jste ho ucítil v chrámu, já vím. Ale není tu po něm ani stopy - stejně jako po drakovi a té dívce - už od setkání s bůžkem Panem."

Eleanor tiše stiskla Johnovi ruku.

„Ty máš důvěru v Panovu píšťalu?" zasyčel tiše had.

Když Šaga odpovídal, ozvala se v jeho hlase téměř arogance: „Můj zraněný pane, jemuž jsem vždy projevoval vděčnost a loajalitu, vy sám jste mě naučil umění, díky němuž dokonce i bůh Pan podléhá mé síle. Plní moje rozkazy. A dělá to výborně. Zničil je oba. Jsem o tom přesvědčen."

„Ale poklady stále ještě nemáme, i když, jak mi citění napovídá, stále ještě existují v zemi Anthropos. Ve skutečnosti jsem cítil jejich přítomnost přímo ve městě Bamah nebo v jeho okolí. Co na to řekneš, Šago?"

„Říkám, že můj pán je vnímavý jako vždy. Ach, můj pane, Gaal mohl vyhrát toto kolo bitvy, ale vy budete konečný vítěz! A co se týká pokladů, budou ještě dnes v mých rukách. Stejně jako Vaše Milost j já je vnímám. Provedl jsem předběžná opatření, abych je přitáhl za sebou do věže Geburah. Kouzlo už je kompletní, zařikací formule byla použita a oběť - samozřejmě pro Vaši Milost - už byla nabídnuta. Poklad bude ještě dnes ve věži Geburah - pod mou kontrolou."

„A co když ty děti stále ještě žijí?"

„Jestli děti ještě žijí, i ony si dojdou pro smrt do věže Geburah, postavené vaším bývalým pánem." Zasmál se a v jeho hlubokém, vřelém smíchu se ozývalo děsivé veselí. John se otrásl.

Had hleděl dolů na kónickou čepici. V jeho výrazu se nic nezměnilo. Nakonec jemně dodal: „Ano, mým bývalým Pánem – jemuž jsem ukradl Klíče utrpení a smrti, které už zase nemám. Máš docela pravdu - býval to můj Pán a tvůj Stvořitel."

„Přesně tak Brzy to bude náš oplakávaný bývalý Pán a Stvořitel. Tvůrce dotvořil, abychom tak řekli."

„Proto plánuješ přesunout své působiště do věže Geburah?" zasyčel had. „V tom případě tě musím upozornit, že Tvůrce ještě nedotvořil a že Gaal je v současnosti až moc živý - ať je prokleté jeho jméno!"

Šaga se smál vesele a dlouho. Poté řekl: „Samozřejmě že se přesun neobejde bez rizika."

Oba se na chvíli odmlčeli. Pozorovatelé za zástěnou opatrně změnili svou polohu. John stále uvažoval o Vládcí Běsovi a o Šagovi. Jejich rozhovor zněl příjemně. Ani tón jejich

hlasu, ani samotná slova nebyla nepřátelská. Přesto bylo cítit, že atmosféra mezi nimi je naplněna nenávistí. John byl udiven, že se čaroděj cítí tak bezpečný a sebevědomý před Pánem všeho zla. Předtím se před ním vždy téměř plazil.

Ticho prolomil Šaga: „Pro potomky Regentů je Gaalova moc výjimečná.“

„Ta tvoje také.“

„Ale mně to trvalo staletí, než jsem ji nebezpečným počínáním bolestně získal. Tisíckrát jsem riskoval smrt z vašich rukou.“

„Ale vedl sis výjimečně dobře, Šago. A zašel jsi velice daleko.“ Tato poznámka zněla spíše jako hrozba než jako pochvala. Ale s čarodějem to, jak se zdálo, nehnulo.

„Děti mohou stále ještě být tvou zkázkou,“ pokračoval Vládce Běs a lehce se při tom pohupoval. „Nejsem tolik přesvědčen o jejich smrti jako ty. Proroctví je určují k tomu, že právě oni tě mají uvěznit v tvém vlastním obraze.“

„To ukáže čas.“ Atmosféra byla nabitá elektřinou.

„Hraješ tu hru dobře, Šago. Je to radost, spojit se v důvtipu s tebou. Vycvičil jsem tě ke svému potěšení. Ale teď mi řekni – proč chceš dnes do věže Geburah?“

„Sám říkáte, že nevím, jestli je chlapec opravdu mrtev, a já si nemohu dovolit riskovat. Budu ve Věži, abych se s ním setkal, kdyby tam dorazil. Podle mých věštek, které jste mě sám učil, předpokládám, že přijde - pokud je skutečně ještě naživu - těsně před Gaalovou smrtí nebo těsně po ní. Jeho obětování už proběhlo, i když ne úplně tak, jak bylo plánováno. Takže jestli děti žijí, měly by přijít nejspíš dnes. Ale jaký je tam bude čekat šok!“

„Vezmeš si s sebou své knihy a nástroje?“

„Přestěhuju si za sebou obsah obou těchto pokojů, hned jak se tam dostanu, a usadím se ve všech místnostech s výjimkou Zahradního pokoje.“

„Dobrá, čarodějuv čaroději, tvoje kouzla mají styl! Půjdeš tam jako první a poté přikážeš svým věcem, aby tě následovaly! A půjdeš tam dnes - vlastně za chvíli.“ Bylo to konstatování, nikoliv otázka, ale Šaga přesto přikývl.

„Vezmeš s sebou i svůj obraz? Víš, že není tak úplně bezpečný.“

„Vím, že je to moje útočiště i moje Achillova pata. Mé útočiště, protože mi umožňuje se na tisíciletí bezpečně ukrýt. A má Achillova pata, protože až se vzbudím, budu stále muset čelit vám nebo Gaalovi.“

„Tvou Achillovou patou je, že jakmile se obraz dostane do rukou Strážce meče, nikdy už se v něm nebudeš moct skrýt. Pokud se ho jen dotkneš, zatímco bude v jeho držení, budeš zahuben na věky.“

„Je to, jak říkáte, můj Pane.“

„Rád bych pochopil tvoje úvahy o věži Geburah. Je to brána moci z Tvůrcova trůnu. Je to tak správně?“

„Správně,“ zazněla sebevědomá odpověď.

„Proto je to velice nebezpečné místo pro stálé sídlo.“

„I to je správné.“

„Tvůj cíl je tedy určitě neméně důležitý.“

Následovalo ticho. Teprve po téměř dvou minutách Šaga odpověděl, a když tentokrát promluvil, zlovlnost jeho hlasu skoro mrazila: „Doufám ve zničení Věže a tím i přerušení toku její síly. Mám už pro to vše připraveno. Věž bude zničena, možná že už teď, možná že až v budoucích stoletích.“

„Obdivuhodné. Uvědomuješ si však, jaké síly máme proti sobě v případě Věže, kterou stavěl On sám? Tady se nejedná o žádnou obyčejnou věž.“

„Přesně tak Ale jak sám dobře víte, může ji zničit jeden z těch lidských tvorů, kteří mu tak učarovali. Může být zničena – nebo alespoň velice vážně poškozena lidskou zradou, lidskou nevěrou. I kdybych měl čekat deset tisíc let, najdu někoho - někoho z rodu Strážce meče, jestli ne Strážce meče samotného, v kom si budu moct vypěstovat semínka zrady.“

„A poté bude tvoje moc stejně velká jako moje?“

„Tak velká ne, Milosti. Sám dobře víte, že je to nemožné.“

„Ale měl bys hodně velkou moc.“

„Pokud mě to nezničí.“

Had se usmíval, i když mu v očích nebezpečně jiskřilo. „Úchvatné! Naprosto úchvatné! Svou prostotou je to hodné génia. Vidím, že je v tobě víc, než jsem si myslel. Jdi tedy a uvidíme, kdo z nás bude žít déle.“

Hlava s kónickou čepicí zmizela a i Vládce Běs se začal rozplývat. Přitom si šeptal: „Ale já jsem geniálnější a odvážnější. Mat dostaneš v pravý čas, Šago. Zatím mi sloužíš k pěknému pobavení.“

John, Authentio a Eleanor se ještě několik minut ani nehnuli a téměř se ani neodvažovali dýchat. „Myslím, že jsou pryč,“ pronesl nakonec John. „Zmizel dokonce i trůn. Pokoj je prázdný.“

Opatrně prošli prvním pokojem. „To bylo něco!“ vydechla Eleanor. „Myslí si, že jsme mrtví...“

Přitom došli až ke dveřím, jimiž předtím prošli, aniž je zaznamenali. John zkusil vzít za kliku.

„Cítil jsem se skvostně. Ale poslouchejte, nejsem si jistý, jak se odtud dostaneme.“ Tentokrát se John, kterému dveře nešly otevřít, zamračil a vypadal ustaraně. „Nesmíme tu uváznout,“ zašeptal.

„Dovolte mi, abych to zkusil, můj pane. Gaal by nás tu nenechal uvězněné.“ Authentio se vsí silou pokoušel zmáčknout kliku u dveří. „Je zamčeno,“ prohlásil.

Celou příští hodinu se s narůstající úzkostí pokoušeli dostat z podivného Šagova bydlíště. Hledali klíče, zkoušeli klíč od pokladu, snažili se dveře vykopnout („Ale ne moc silně, abychom pak neletěli vzduchem. Nezapomeňte, že jsme až u stropu.“), zkoušeli říkat: „Otevři se ve jménu Gaala“ a hledali neviditelný schod také na této straně dveří.

Vtom se to stalo. Podlaha se počala chvět. „Zemětřesení!“ zvolal John.

Ale nebylo to zemětřesení. „Pohybujeme se - myslím, že nějakým kouzlem,“ řekla bez dechu Eleanor. Zdi se rozestoupily a objevily se hvězdy. Všechno kolem se pomalu začalo otáčet vzhůru nohama.

„Ach, jak velký je Pán Gaal!“ vykřikl Authentio.

24.

Putování pomocí kouzel

Někam odlétali a určitě to bylo díky nějakému kouzlu, nebylo to však totéž, jako když tak cestoval John s Mabem. Toto kouzlo nejspíš nebylo tak mocné. Zaprvé putovali tuze pomalu a za druhé vůbec nebylo jasné, jestli cestují mezi hvězdami nebo se za jasného rána přemísťují údolím řeky Rure. Viděli ve stejném okamžiku obojí, jedno přes druhé. Pouze chvílemi byla jedna scéna jasnější než druhá.

Nejdřív pod nimi leželo město Bamah jako mapa. Poprvé viděli, jak hrozně bylo zničeno zemětřesením. Ve středu města se na široké plošině na vrcholku kopce vypínal chrám jako jedovatý vřed. Vrcholek byl korunován kruhem masivních kamenů, které obklopovaly jak chrám, tak oltář, jenž stál proti hlavnímu vchodu. „Je to zlé, zlé místo," řekl Authentio. „Ale už nám nikdy nebude vládnout tak, jak tomu bylo dosud."

John se snažil soustředit na údolí řeky Rure, aby viděl, jestli putují podél ní nebo podél řeky Načas, která se do ní vlévala. Díky tomu, že se soustředěně díval na zemi Anthropos, se s ním všechno tak netočilo. Když si prohlížel otáčející se noční oblohu plnou hvězd a měsíců, připadalo mu, že se neustále točí dokola vzhůru nohama.

Naštěstí cestovali společně tak blízko sebe, že se Eleanor natáhla a chytila se rukou jak Johna, tak Authentia. „Co se děje?" zeptala se s úzkostí.

„Pohybujeme se díky nějakému kouzlu."

„A kam letíme?"

„Jejda - to bych sám rád věděl," řekl John.

„Kdo - kdo nás to ,zakouzli!?"

John zavrtěl hlavou: „To nevím."

„Určitě to byl Gaal," protestoval Authentio.

„Myslím, že ne - je to - já nevím - není to prostě ono."

Několik dalších minut pluli mlčky nad sluncem ozářenou řekou

Rure, zatímco se různá nebeská tělesa, temná obloha a úplně jiný prostor otáčely kolem nich a nad nimi. „Co to je?" ozvala se náhle

Eleanor a ukázala kamsi rukou.

„Vypadá to jako kniha. Panečku, chtěl bych vědět ..."

„A tamhle je další..."

„Podívejte! Tamhle jich letí celé hejno!"

„Hejno knih?"

„No tak, spousta nebo skupina - jaksi to přeješ. Ale důležité je, že jsou to knihy."

Eleanor se přes svůj zmatek a úzkost zachichotala. „Máš pravdu. Je jich tam moc."

„Jsou to kouzelné knihy z pokoje, který patřil Šagovi," řekl Authentio.

„Chtěl bych vědět, zdali... Ne, to je absurdní, ale vysvětlovalo by to..."

„Co, můj pane?"

„Vzpomínáte si, jak Šaga říkal, že si přestěhuje své věci za sebou?"

„Něco takového říkal," odušila Eleanor.

„Napadlo mě, že se dostal do věž e Geburah a že potom kouzlem přivolal za sebou všechny nábytek."

„Ach ne! Ty si opravdu myslíš...?"

„Nejsem si jistý. Ale Authentio má pravdu. Ty knihy vypadají, jako by byly Šagovy, a já si myslím, že jsme všichni Šagovým kouzlem přemístováni do věže Geburah. Máme se přece podvolit dobrodružstvím, které nás čekají! Opravdu to tak vypadá. Už začínáme putovat podél řeky Načas. Vidíte? Vpravo pod námi je soutok řeky Rure s jinou řekou a my už letíme nad jejím levým přítokem - a to je Načas.“

„Vy se nebojíte, můj pane?“

„Já nevím. Rád se znovu podívám na Geburah. Byli jsme tam před dvěma roky, když jsem byl v zemi Anthropos poprvé. Tam jsem pořádně poznal Maba.“

„Je to daleko?“ zeptala se Eleanor.

„Kousek cesty to je - ale myslím, že letíme dost rychle, i když ne tolik, jako když můj ... jako s Mabem.“

„Podívejte! Tamhle jsou nějaké police.“

„A polštáře a - prostěradla? Ne, záclony.“

Všude kolem nich se vznášely knihy, nábytek, pergameny, židle, velký stůl z jídelny i zlatý trůn. Zdálo se, jako by se bezcílně míjely mezi kroužícími slunci, měsíci a hvězdami.

„Letí rychleji než my.“

„Ano, ty první knihy už nám skoro mizí z dohledu.“

„Johne! Honem! Podívej se dozadu!“

John otočil hlavu a ramena. Asi deset metrů za nimi se v matoucích stínech neskutečné noci houpal sem a tam velký rám obrazu. John se pokusil celý otočit, aby k němu byl čelem, ale začal se závratně otáčet a táhl za sebou i Eleanor a Authentia.

„Nemohu to zastavit!“ řekl a pustil Eleanořinu ruku.

„Už tu bude. Jeden z nás by se měl pokusit ho chytit, jestli to půjde.“

Zjistili, že se bezmocně otáčejí kolem jakési centrální osy. Chvillemi byli k přibližujícímu se obrazu zády a chvillemi zase čelem. Nakonec do nich vrazil a odrazil se pryč. Pomalu se k němu opět přiblížili a Eleanor se ho podařilo zachytit ohnutou rukou, kterou měla právě volnou. Dívka si opatrně protáhla ruku řetízku na rubu obrazu.

„Máme ho!“ volal John. „Vzpomínáte, co jsme slyšeli od Vládců Běsa? Tohle musí být obraz, který máme pověsit na zeď a uvěznit v něm Šagu. To je jedinečné! Přilétl nám přímo do náruče. Máme ho v hrsti!“

Pomalou zasnabrali rychlost a putovali ještě asi hodinu, zatímco všechen nábytek už dávno zmizel z dohledu daleko před nimi.

„Myslím, že to vepředu je jezero Nachash,“ řekl John.

„To je, můj pane.“

„Kde je ostrov?“ zeptala se Eleanor.

„Za minutku bychom ho měli vidět - já už ho vlastně vidím.“

Vytrvale se blížili k ostrovu, a čím byli blíže, tím méně si byli vědomi kroužících hvězd a oblohy. Počali klesat.

„Vidíte to? To je věž - ta věž na konci ostrova. Vedle ní trochu doleva můžete vidět strážní hlásku. Za ní je taneční sál a ještě dál kuchyně a stáje - to všechno je na severní straně ostrova. Panečku, tolik se to změnilo - je to tu samý břečťan a harampádí.“

„Letíme hrozně rychle,“ pronesla s obavami Eleanor. „Jak přistaneme?“

John chvíli neodpověděl. „Nevím,“ ozval se nakonec v rychlosti. „Myslím, že nás kouzlo vtáhne dovnitř věže. Nejlepší by bylo, kdyby se každý něčeho chytil, dřív než se tam dostaneme - alespoň pokud budeme mít možnost.“ Myšlenka, že se okamžitě dostanou přímo k Šagovi, byla zneklidňující.

Ostrov netvořilo nic víc než vysoká skála, která se zvedala z útesů na dně jezera. Byla korunována kamennými zdmi a hradbami. Okrouhlá kamenná věž dominovala ostrovu na západě, a jak klesali dolů, zakryla jim postupně všechny ostatní budovy. O chvíli později přelétali kamenolom pod věží.

„Poletíme nad hradbami,“ vydechl John. „Eleanor, drž pořádně ten obraz. Já se chytím rohu jednoho cimbuří, jestli se mi to povede, a zavěším se za tvůj opasek jako klíště, Authentio. Možná že ty by ses volnou rukou mohl zase chytit mě.“

Mířili do prostoru mezi dvěma výčnělky cimbuří na vrcholu hradby. Bylo to místo, odkud se střílejí šípy nebo se lije na nepřátele vařící olej. Za cimbuřím byl vrchol hradby, dost široký na to, aby se po něm mohl táhnout vozík, a za tím další cimbuří, které ohraničovalo nádvoří. Než si pořádně uvědomili, co se děje, dosáhli už první řady cimbuří. John hmátl nataženou rukou po břečťanem porostlém zdivu. Vší silou se na něj zavěsil. Rukou svíral zkroutenou větev. V následujícím okamžiku jimi pohybová energie smýkla dokola, až tvářemi přirazili na vnitřní stranu cimbuří. Omráčení, odření a poškrábání spadli na vrchol hradeb.

Ale magnetická síla kouzla na ně stále ještě působila a táhla je pomalu dál, až se úderem zastavili o cimbuří vnitřní zdi, které je zadrželo a zachytilo jako listí a větvičky, jež vyvrhl proud. Moc kouzla postupně slábla, až je opustila přilepené na zdi, ošklivě ofřesené, ale nezraněné. Za nějakou chvíli John zasténal: „To nebylo moc zábavné. Jste oba O.K.?”

„Já jsem v pořádku, můj pane. Budiž pochváleno Gaalovo jméno!“

„Myslím, že jsem O.K.“, pokusila se postavit Eleanor.

„Schovej se, ty nešťastnice,“ zasyčel John. Eleanor se rychle shrbila a schoulila. Vypadala ustrašená: „Co budeme dělat?“

„Nevím - teď ještě Šaga nejspíš neví, že jsme tady – alespoň doufám, že to neví.“

Pomaloučku se pokusili posadit a opřít se zády o cimbuří. Eleanor prohlížela rám obrazu, který měla stále ještě zavěšený na ruce. Tady v jednom rohu je trochu prasklý. Jinak je v pořádku. Podívej, na spodním okraji má mosaznou destičku. Ale nic na ní není.“

„Nejspíš je určená pro Šagovo jméno nebo na něco podobného - například: ‚Pan Šaga, největší kouzelník všech věků‘ a datum. Co budeme dělat? Potřebuju si to rozmyslet. Nemůžeme přijít do věže hlavními dveřmi. Musíme se nějak dostat do jeskyně pod ní. Tam nebudeme tak na očích.“

Okamžik uvažoval: „Nemůžeme použít schody dolů na nádvoří. To by nás mohli z věže lehce zahlédnout, ale když jsem tu byl minule, podařilo se mi po hraně hradby mezi věží a touto stěnou vyšplhat skoro až sem nahoru. Na to místo není z věže vidět. Když je tu teď všechno porostlé břečťanem, musí to být lahůdka dostat se dolů.“

Přímou lahůdka to nebyla, ale nebylo to ani neuskutečnitelné. John lezl jako první. Obraz si pověsil na záda pomocí řetízku, který visel z rubu obrazu (naštěstí byl dostatečně dlouhý). Za ním následovala Eleanor. Authentio hodil dolů vak s pokladem a John jej chytil - tedy více méně. Byl velmi těžký a on jej při dopadu upustil, ale vypadalo to, že tím nezpůsobil žádnou škodu. Jakmile byli dole, obrátili se k věži zády. „Přímou pod námi je schodiště, které vede dolů na přístaviště pod věží,“ zašeptal John. „Držte se blízko zdi a pojdte za mnou.“

Ohromné nádvoří bylo ponořeno do podivného ticha. Plevel a tráva tu rostly až do výšky pasu. Bylo jasné, že tu už nikdo roky nežil. Popínavé rostliny se šplhaly po všech zdech, pokrývaly budovy a zaslepovaly okna. Odolávala jim pouze věž. Její zdi z nejjemnějšího hlazeného kamene se tu pyšně tyčily ničím nepokryté.

Okna (ačkoli John a Eleanor to zatím ještě nevěděli) hleděla lhostejně na nádvoří.

Drželi se u zdi věže a prodírali se vysokým býlím ke vchodu, o němž mluvil John. Dolů vedlo široké schodiště. Bylo vytesáno ve skále, klesalo až k hladině jezera a ústilo v jeskyni. Stáli na skalní plošině, na níž holce a rezavé železné kruhy svědčily o lodích, které se na ně určitě kdysi přivazovaly. Zdroj matného červeného světla, které osvětlovalo jeskyni, nemohli vypátrat.

„Kam to vede?“ zeptala se Eleanor a ukazovala otvor vlevo na konci jeskyně. Tmavý vchod se odrážel ve vodě, hladké jako sklo, až se zdálo, jako by měl tvar oka.

„Vypadá to tu jinak,“ zašeptal John. „Myslím si, že hladina jezera je vyšší, než si pamatují. Tento vchod vede do tunelu, mířícího do jezera. U ústí do jezera je brána - alespoň tam bývala - která toto místo střeží.“

Jeho tělem proběhl podivný pocit, až se zachvěl. Opatrně si sundal rám s obrazem ze zad a opřel jej o zed'. Přešel až k ohybu skály a díval se na vodu. Chodil po jeskyni sem a tam a obhlížel ji.

Za okamžik tiše řekl: „Minule, když jsem byl v téhle jeskyni, jsem tu zabil Nicholase Slapfoota, a právě odtud jsme se s otcem vrátili zpět do našeho světa.“ Eleanor zírala na Johna s otevřenou pusou: „Chceš říct, že jsi někoho zabil? Opravdu jsi to udělal - vážně - jsi ho zabil?“

„Ne jeho, ale to,“ řekl John. „Viděla jsi mě, jak jsem zabil skřety. Tohle bylo totéž. Nicholas Slapfoot byl věc, nikoli osoba. Byl to princ Goblin, pán všech skřetů. Dlouhou dobu mě zastrašoval a pokoušel se mě zabit, kdykoli k tomu měl příležitost. Udělal to za mě meč, ne já...“ Několik minut poté hleděl upřeně na protilehlou stěnu jeskyně. Eleanor mlčela.

Nakonec si povzdychl a obrátil se k nim dvěma. „Myslím, že bychom měli vypracovat nějaký plán,“ řekl. „Měli bychom – nebo spíš já bych měl nepozorovaně projít těmi druhými dveřmi.“

„Druhými dveřmi?“

„Tady jsou schody, které vedou nahoru ke dveřím do věže, ale ne k hlavním dveřím, nýbrž k malým dvířkům na konci úzkých točitých schodů. Jediným problémem tu je, že nevím, jak je otevřít.“ Jeho postoj k dobrodružství se změnil. Stále víc se zdráhal vykonat úkol, jenž stál před ním. Pouze svěfepou silou vůle se donutil, aby o tom vůbec uvažoval.

„Vy jste nikdy za těmi dvířky nebyl, můj pane?“

John zavrtěl hlavou: „Byl jsem ve věži jen jednou. Když jsem tu byl naposled, vůbec jsme se tam nemohli dostat - až do dne, kdy jsem já s Mabem našel hlavní dveře dokořán otevřené. To byl den, kdy se objevili Regenti a kdy se rudý drak, Vládce Běs, proměnil v hada.“

Eleanor se zamračila: „Jak tak o tom uvažuju, Šaga už teď určitě něco tuší.“

„Proč myslíš?“

„Máme jeho obraz. To znamená, že se k Ságovi nedostal, a vsadím se, že první věc, kterou udělá, bude, že ho začne hledat. Určitě začne mít nějaké podezření.“

John zalpal po dechu: „Víš, že máš pravdu. Bez obrazu je stále v nebezpečí. To znamená, že náš úkol se tím ztíží. Víte, že řekl, že má na nás připraveno hrozivé kouzlo. Jak se tam teď u čerta dostaneme, aniž bychom byli chyceni? Kéž by se ty dveře daly nějakým způsobem otevřít.“

Eleanor vypadala zamyšleně: „Přece jsme sem nepřišli náhodou a ty nám stále připomínáš, že se máme podívat všem dobrodružstvím, která zažijeme.“

„Hm. Dospěli jsme sem mocí Šaga o va kouzla a to mi až příliš připadá jako náhoda.“

„To není náhoda, můj pane. Gaalova ruka a oko tu v tom určitě někde jsou.“

„Přišli jsme sem kvůli proroctvím,“ protestovala Eleanor. „Nějak si myslím, že Gaal musí vědět, že jsme tady - v tom souhlasím s Authentiem. Ale co se týká těch dveří, určitě musí existovat způsob, jak je máme otevřít.“

„Já bych se cítil o mnoho jistější, kdybychom mohli těmito malými dvířky projít, místo abychom použili velká vrata, která vedou na nádvoří.“

„Poslouchej, Johne, přece víš, jak jsi vcházal do Gaalových stromu.“

„Myslíš tu formuli?“

„Ano. Proč by to nemělo fungovat i tady?“

„No, Gaalovy stromy jsou Gaalovy stromy. Postavil je tam Gaal nebo Tvůrce.“

„A kdo tu postavil tu věž?“

John rozevřel doširoka oči: „No ano, mohla bys mít pravdu. Tuto věž nepostavili matmoni (i když jsou ohromní stavitelé). Nikdo doopravdy neví, kdo ji postavil - ale je skutečně velice neobyčejná. Myslím, že stojí za to, abychom to zkusili. A možná bude ještě lepší, když zkusím znovu použít klíč z pokladu. Co ale uděláme, až se dostaneme dovnitř?“

John se zhluboka nadechl: „Možná bych měl jít sám a navléknout si kámen Mašal.“

„Ne, ne. Já chci jít taky. I Authentiovy měl jít s námi.“

„Nemusíme být neviditelní. Můžeme počkat do půlnoci. I Šaga musí jít někdy spát.“

Do Johnovy mysli znovu vstoupila naděje. „Ale je tu ještě něco jiného. Dokud budeme mít při sobě obraz, Šaga se nás nemůže dotknout. Mluvil o tom Vládce Běs. Šagova vlastní bezpečnost je zjevně svázána s obrazem a jeho držitelem.“

„To zní tak snadně. Chceš říct, že stačí vejít dovnitř a pověsit ho na zeď a on s tím nemůže nic dělat?“

John smutně zavrtěl hlavou. Jeho odpor k celé věci se nezmenšil. Přál si, aby už to měli za sebou. „Myslím, že někde to musí mít háček - proto se Šaga tvářil tak sebevědomě.“

Zbytek dne ubíhal pomalu. Nemohli vypracovat žádný přesný plán akce, a proto došli k neuspokojivému zjištění, že musejí počkat až do půlnoci a potom vyzkoušet štěstí u dvířek na vrcholu úzkého schodiště.

Měli hlad, ale neměli žádné jídlo ani možnost nějak jej získat. John mluvil o rybaření, ale neměl se k tomu, aby doopravdy vyzkoušel. Stejně neměli nic, z čeho by si mohli připravit oheň na opečení ryb. Čas od času někdo z nich vyšel asi do půlky schodiště, aby se podíval, jestli je stále ještě světlo. Připadalo jim, že den je dnes delší než kdykoli předtím.

Konečně se venku snesla tma a oni se nehledě na chlad jeskyně a tvrdou skálu pod sebou uložili k spánku. Johnovi se zdálo, že je u zubaře. Probudili se za několik hodin, jako by jim někdo zatřásl ramenem. John o tom byl skutečně přesvědčen a vždycky to pak tvrdil. V každém případě se náhle probudili a byli okamžitě úplně vzhůru. A měli strach. „Asi se už teď do toho musíme opravdu dát!“ vydechl John.

V temnotě se ozval Authentioův hlas: „Odvahu, můj pane. Gaal nás sem neposlal na odpočinek. On nás nezklame.“

Vyškrábali se na nohy, protáhli se, zadupali nohama o skálu, rozcvičili si ramena a pak tu stáli a choulili se zimou. První začal jednat John. Zvedl plátno s rámem. „Pojďme,“ řekl. „Nemůžeme se z toho vyvléct. Musíme to prostě udělat.“

Beze slova stoupali po menším točitém schodišti, a jak neklidněji mohli, došli až na úroveň věže, kde konečně uviděli pevné dveře. Eleanor zatahala zezadu Johna za plášť. Nikdo z nich nepromluvil. John dýchal otevřenými ústy. Měl už připravený klíč z pokladu, a když jej natáhl ke dveřím a přemýšlel, jak najde klíčovou díрку, ozvalo se slabé cvaknutí a dveře se potichu otevřely.

Do očí je udeřil měsíční svit, který okny osvětloval velkou místnost ve věži. V ní uviděli velký stůl ze Šagovy knihovny, obklopený stejnými židlemi. Stěny lemovaly police nacpané knihami a pergameny. Určitě to byly stejné knihy, které letěly kolem nich. Nyní byly pečlivě složeny na policích.

„Upravil to tu rychle,“ zašeptala Eleanor. „Jak to stihl?“

„Řekl bych že kouzlem. Zdá se, že tu není. Rád bych věděl, jestli je nahoře.“

Vplížili se do pokoje a po špičkách se opatrně kradli do stínu. John s sebou nesl obraz. „Když jsme tu byli naposled, byl pokoj v horním patře prázdný," vydechl, „A právě v něm máme ten obraz pověsit."

Ticho kolem je rozechvívalo. „Doufám, že neví, že jsme tady," šeptala potichu a třaslavě Eleanor.

„Mám z toho husí kůže," mumlal John. „Proplížím se nahoru. Snad spí. Snad to nic nebude." Podél zdi vedlo schodiště a mizelo ve stropě. John se po něm vydal. Cítil, jak se mu třesou nohy a jak mu bolestivě tluče srdce. Doufal, že si druzí dva nevšimnou, jak z toho má stále větší hrůzu. Nad stropem se dostali na chodbu, také osvětlenou měsícem. Na jejím druhém konci vedly opět schody a v půli chodby byly dveře.

John opatrně zmáčkl kliku. Dveře se snadno a potichu otevřely. Pokoj byl prázdný. Měsíční paprsek tu dopadal právě na místo na zdi, kde byl zatlučen hák, jenž je jakoby vyzýval, aby tam pověsili plátno s rámem, které držel John pod paží. Oči mu zazářily radostí.

Usmál se na Eleanor a pak vešel po špičkách do pokoje. Eleanor a Authentio šli za ním. John vzal opatrně do obou rukou řetízek a zvedl jej k háku.

„Gratuluji!" Jakýsi hlas rozřízl vzduch jako nůž. „Vedli jste si překvapivě dobře! Vůbec jsem netušil, že budete tak nápadití." John se otočil na patě, ale instinktivně k sobě přitiskl obraz. Ve dveřích stál Šaga.

25.

Šagův obraz

Nerozeznávali Šagu jasně, protože stál ve stínu. Ale nemohli se splést ani v postavě, ani v hlasu. Šaga se bezstarostně, s napraženými pažemi, vydal k Johnovi. „Můžeš mi ho teď dát," řekl. „Musí se ke mně vrátit jako vždycky."

John couvl s očima upřenýma na čaroděje. „Tentokrát se k tobě nevrátí," vydechl chraptivě. Šaga se však k němu stále přibližoval.

„Johne, vzpomeň si, co jsi říkal! Nemůže se té dotknout, dokud ten obraz máš. Zabilo by ho to!" V té chvíli vstoupil Šaga právě do pruhu měsíčního světla. Jeho úsměv bíle zasvítil. Johnovi se zdálo, že když Eleanor promluvila, přelétl mu na nepatrný zlomek sekundy přes usměvavou tvář výraz zuřivosti. Okamžitě však zase zmizel a čaroděj se k němu stále blížil.

Johnovi tolik tlouklo srdce, jako by se mu snažilo vyskočit z hrudi. Přesto se rozhodl, že se nehne a vší silou uchopil obraz za řetízek Šaga k němu přistoupil až na půl metru a pak se zastavil. „Díky, Johne. Teď mi ho můžeš dát."

John si nebyl jistý, že ho třesoucí se nohy ještě unesou, ale přitiskl si obraz k hrudi a popošel o krok dopředu. K jeho radosti čaroděj o krok ustoupil. John znovu udělal krok dopředu a Šaga znovu couvl. Ale tentokrát si k tomu zanotoval popěvek, jemně a sladce zpíval cosi v podivné cizí řeči. John zjistil, že se potácí. Pocítil závrať. Nemohl odtrhnout oči ze Šagova zraku a vše se mu mátló. Už nesvíral obraz vší silou. Údy se mu přestaly třást, pocítil zvláštní uklidnění. '

„Nevšímejte si ho, můj pane! Nemůže vám ublížit!" zazněl jasně Authentioův hlas. John se vytrhl z uspávajícího klidu a byl opět bdělý.

Šaga se rychle otočil k Authentiovi: „S kým mám to potěšení hovořit?"

Authentio se odvážně uklonil. „Jsem služebník Gaala," řekl. „Přicházíme v jeho jménu a na jeho příkaz. Nařídil nám podrobit se všem dobrodružstvím, která nás čekají, což znamená, že jsme použili kouzlo vaší milosti, abychom se sem dostali."

Šaga na něj lítostivě pohlédl: „Vydává vás zřetelně mému milosrdenství."

Vtom zaslechl John, který potřásl hlavou, aby se zbavil posledních zbytků obluzení, Eleanoriny kroky, jak přešla přes pokoj a postavila se mezi Johna a Šagu. „Běž, Johne! Běž s obrazem ke zdi a pověš ho! Nemůže tě zastavit!" John vyskočil a z hrdla mu unikl výkřik. Už se úplně vymanil z moci kouzla. Hbitě, i když otřeseně, vykonal to, co na něj volala Eleanor. Znovu uchopil do obou rukou řetízek obrazu, šikovně si rám nadzvedl a už se ho chystal zavěsit, když před jeho vyjevenýma očima háček vyskočil ze zdi a snažil se mu uniknout. Ozvaly se veselé trylky Šagova smíchu. John se otočil

a háček se opět usadil ve stěně.

„Hrajeme tu opravdu zábavnou hru. Jak dlouho mě tím chcete ještě bavit?" smál se šaga. „Celou noc? Celý týden? Nebo celý rok? Víš, Johne, unavíš se tím dřív než já. Čas hraje pro mě." Tón Šagova hlasu zněl pobaveně, trpělivě i tolerantně - to vše najednou. Vzbuzoval dojem klidné sebejistoty, která Johna mátlá.

„Neposlouchej ho, Johne!" ozvala se pohrdavě Eleanor. Objevila se najednou vedle Johna. Tichým hlasem sykla: „Zkus ho teď honem pověsit!" John se znovu natáhl, aby zavěsil řetízek na hák a Eleanor si stoupla na špičky, aby hák podržela na jednom místě.

John

však

ke své hrůze náhle zjistil, že vůbec není ve věži Geburah. Zmizel měsíční svit, stěny i Šaga.

Byl jasný den. Slunce svítilo a vál silný vítr. Nejhorší ze všeho bylo, že John se nebezpečně kymácel na okraji úzké římsy v polovině srázu spadajícího dolů k vodě. Stále ještě držel obraz za řetízek a houpal s ním nad vlnami, které desítky metrů pod ním narážely na skály. Nablízku zaslechl Authentiuův výkřik hrůzy. Pak se ozval Eleanořin hlas: „Co se děje? Kde to jsme?“

Zaklonil se dozadu a opřel se o hladkou sklaní stěnu. Obraz jemně položil vedle, ale neřekl nic. Eleanor nad sebou rychle získala vládu a zvažila situaci. Promluvila potichu, téměř šeptem: „Nevím, kam nás odkouzlil, ale určitě nás pořád sleduje. Nemůže si dovolit ztratit svůj obraz z dohledu.“

John ji sotva slyšel. Všechno se mu točilo před očima.

„Johně, nemůžeme být daleko od věže. To pod námi je jezero?“

„Cože?“

„Je to pod námi jezero?“

„Málem jsem tam spadl. Měl jsem namále!“

„Já vím - ale kde jsme?“

„Nesnáším výšky.“

Něco nepřírozeného v jeho hlase donutilo Eleanor, aby se otočila a prohlédla si ho. Ve tváři byl bleďý a oči měl nepřítomné a vytřeštěné. „Jsi v pořádku?“ zeptala se.

„Co?“

„Jeho Milosti je špatně, má paní. Podívejte se na jeho výraz.“

Eleanor ho vzala za rameno: „Prosím tě, dej mi ten obraz.“

Pokusila se mu jemně vytáhnout řetízek z rukou, ale on ho stále pevně držel. Dotkla se jeho rukou a potom i tváře.

„Jsi studený,“ řekla. „Je ti zle?“

John sklouzl do sedu a obraz si opřel o kolena. Eleanor na něj upřeně hleděla a ustaraně se mračila. Poté si nejistě sedla vedle něho. Tvářila se úzkostlivě a starostlivě. Roztržitě si zajela prsty do levého sandálu, jako by tam něco hledala. O chvíli později si botu sundala a obrátila vzhůru nohama.

Vypadl odtud malý kamínek. Eleanor si sandál opět zavázala. Chvíli si s kamínkem hrála a potom ho bezmyšlenkovitě hodila přes okraj římsy. Vypadalo to, jako by se zachytil na nějaké neviditelné zdi a zůstal ležet na vnějším okraji skály. Výraz v Eleanořině tváři se změnil. Oči se jí doširoka rozevřely údivem?

„Vy jste oba v pořádku?“ ozval se konečně John.

„My? My se máme dobře. Spíš se strachujeme o tebe. Vypadáš hrozně.“

„Myslím, že už je mi dobře. To bylo proto, že nesnáším výšky.“

„Jo, pamatuju se, jak jsi vypadal v tunelu u té propasti.“

„Kde to jsme?“

„Opravdu, kde to jsme? Hodně jsem o tom přemýšlela.“ Eleanor do něj jemně šťouchla a začala mluvit hlasitě a značně nepřirozeně: „Myslím, že nás Sága díky své velké moci přenesl v okamžiku až na druhý konec světa!“

John i Authentio k ní natočili hlavu a vyvalili oči. Eleanor na ně spiklenecky mrkla. „Určitě si zase najdeme cestu zpátky, ale možná že právě teď přišel čas, abychom použili kouzla, které nám dal Gaal. Opakujme všichni slova, která nás naučil.“

Johnův stále ještě bledý obličej nevyjadřoval nic než zmatek. Eleanor se k němu přivinula tak blízko, jak jen to šlo, pevně se k němu přitiskla a dala mu ruku do kapsy, kde, jak věděla, měl kámen Mašal. Opatrně ho jednou rukou vytáhla ven a konci Johnova pláště překryla obraz. Potom, když začala doopravdy omotávat řetízek kamene Mašal kolem jejich zápěstí, pronesla hlasitě: „Tydliták vám s Tydlitkem začali divnou rvačku, protože mu Tydlitek...“

V tom okamžiku oba zmizeli. Ještě zázračnější však bylo - alespoň to tak Johnovi připadalo - že se všichni tři ocitli zpátky v prázdném, měsíčním světlem zalitým pokoji ve věži Geburah a stáli přímo před hákem ve zdi. John potlačil udivený povzdech. Několik vteřin tu oba stáli tiši a neviditelní. Cítili, že čaroděj je kdesi za nimi. John si opatrně přendal obraz do volné ruky. Teď měl možnost umístit ho na hák na zdi.

Ale Šaga s nimi ještě neskončil. Než mohl John cokoli provést, objevilo se před nimi na zdi další zjevení. Připadalo jim, jako by hleděli skleněnou stěnou a viděli sníh a led a sněhem zaváté borovice na skalnatém břehu. Proti nim stál lan McNab, dýchal si na zmrzlé ruce, aby si je zahřál a podupával nohama po pevném ledu. Zdálo se, že si neuvědomuje, že jej někdo pozoruje.

John neřekl nic. Bylo mu jasné, že něco není v pořádku. Šagův vemlouvavý hlas řekl: „Musí to být pro tebe těžké dny, Johne. Víím, jak rád bys opět viděl svého otce. Tak se na něj podívej!“

John zalapal po dechu. Jak by je mohl Šaga vidět? Mají přece kámen Mašal. „Pouze se domýšlí, že jsme tady,“ pomyslel si John. Ale věděl, že člověk, kterého vidí, je opravdu jeho otec a že ho skutečně vidí, jak na něj právě v tomto okamžiku čeká. Přesto si však uvědomoval Šagovu past. John věděl, co Šaga očekává, že udělá - a bylo to něco, o čem přísahal, že se toho nikdy nedopustí. Odhodlaně zařal pěsti, a přesto se nemohl ubránit návalu lásky a touhy, které mu zaplavily srdce, té obrovské síle, která zneklidnila a rozbouřila jeho city. Zachvátil ho stesk.

„Zavolej na něj, Johne. On tě uslyší!“

John se vztekle nadechl a ve svém hněvu zapomněl, že Šaga svou řečí stále ještě zkoumá jejich přítomnost. „Máš mě za hlupáka?“ ozval se pohrdavě. „Vím, o co se snažíš.“ Vtom si uvědomil svou chybu. Šaga si teď mohl být jistý, že jsou tu.

„Přeháníš to nebezpečí,“ prohlásil pokojně Šaga. „On neumře. Alespoň ne hned. Ale otevřel by ti dveře, jimiž byste s ním oba mohli bezpečně projít zpět do Kanady. Nelžu ti. Zavolej ho a uvidíš.“

Ze by mluvil pravdu? Nebyl to právě ten důvod, proč je sem Gaal poslal? Měli by se znovu „podrobit dobrodružství, které na ně čeká“? Ale ne, Gaal by nikdy nepoužil Šagu jako posla. John sevřel pevně ústa a neodpověděl. Očima sledoval otce, který mu připadal tak blízko. Byl to skutečný lan McNab, každá čárka na jeho tváři mu byla známá a drahá. A byl pouze deset metrů od něj. John cítil, že mu snad pukne srdce.

Pomaloučku se pohnul směrem k jeho postavě. Když si přitiskl tvář na zed', jež vypadala jako skleněná, unikl mu stěží slyšitelný povzdech: „Tatí!“ Ale ne! Nemohl na něj zavolat. „Nikdy! Nikdy! Nikdy!“ Zbledl a zavřel oči.

Vtom Šagova jedovatá nenávisť jakoby triumfovala. To, co následovalo, bylo nejhorší zkušeností, kterou John kdy zažil. Uslyšel hlas, svůj vlastní hlas, který zazněl kdesi za ním.

Zmateně se otočil, aby se podíval na Šagu, když tu mu zazněl v uších perfektně napodobený vlastní hlas: „Tatí, tatí, pomoz mi! Mám potíže, tatí. Přijď rychle!“

„Ne! “ vykřikl John. Ale už bylo pozdě.

Ian McNab rychle mířil s vyděšeným pohledem ve tváři přes led ke skleněné stěně, jako by ho nemohlo nic zastavit. John honem couvl od zdi: „Vrať se zpátky, tatí! Vrať se zpátky! Nesmíš! “ Otec ho slyšel, ale naslouchal spíše hrůze v jeho hlase než jeho slovům. Vrh

se přes hraniční čáru. V tom okamžiku jezero Black Sturgeon zmizelo a zeď vypadala opět normálně jako každá jiná.

Člověk, kterého viděli, už nebyl Ian McNab. Místo toho se na Johna radostně usmíval vetchý stařec, který žil již sedm století. Měl bílé vlasy a vousy a modré roucho. Blížil se k Johnovi, ale nedošel až k němu, protože zavrával a s rozejpatými pažemi se sesul na kamennou podlahu. Zářící oči stále upíral na svého syna.

To bylo pro Johna i všechny ostatní k pochopení trochu moc najednou, a proto se chvíli nikdo nepohnul. Potom si John stáhl z ruky kámen Mašal a nechal ho i s obrazem Eleanor. Rozběhl se k otci s výkřikem: „Ach, Mabe, tedy tatí! Neměl jsi sem chodit! To volání, to jsem nebyl já! Byl to trik! Neumírej, tatí! Prosím tě, neumírej!“ John se sklonil a položil hlavu na otcovu hrud'. Starý prorok na něj stále ještě hleděl nechápajícíma očima, které už začínaly sklovatět. Byla tu jasně cítit přítomnost smrti. Mabovo dýchání se zastavilo a oči hleděly do prázdna.

„Ach ne! Ach ne! Johne!“ Eleanor si klekla vedle ně ho a odhodila kámen Mašal, aby se stala opět viditelnou.

John zvedl hlavu: „Je mrtvý.“ Pokojně pronesl tato slova, zvedl se a pomalu vytáhl meč. Obrátil se k Šagovi a řekl: „Dej mi ten obraz, Eleanor!“

Třásl se a ve tváři byl bílý, ale oči měl tvrdé a nelitostné. Eleanor mu s údivem podala řetízek obrazu do levé ruky. John nespouštěl oči ze Šagy.

„Je mrtvý. To jsi chtěl, že, Šago? Tam až došla tvá zášť.“

Šaga se nepohnul ani nepromluvil. Poprvé se mu do očí vloudila obava. John těžce dýchal. Na bledém obličejí mu vystoupily kapky potu jako drahokamy. Dlaně, svírající meč a řetízek obrazu, měl ledově vlhké. I v srdci cítil mráz, ledový chlad hněvu a nenávisti. Hlas mu zněl chraplavě a jízlivě.

„Zemřeš, Šago! Zemřeš právě teď! Zabiju tě, jako jsi zabil mého otce, a ty s tím nemůžeš nic udělat, protože mám v rukou tvůj obraz.“ Zarazil se a těžce dýchal. „Zabiju tě, ne však pomoci obrazu, ale mečem Geburah, stejně jako jsem zabil prince Goblína!“

Authentio popošel kupředu a položil ruce Johnovi na ramena: Ne, můj pane, to ne. Tak to nemůžete udělat. Bylo nám přikázáno, abychom ho uvěznilí ve vlastním obrazu, ne abychom ho zabíjeli!“

John ho neposlouchal. Pomalu se blížil k Šagovi, který v ustrašeném gestu zvedl ruce, jako by tím chtěl zabránit útoku. Poprvé od té doby, co seznali, se zdálo, že Authentio ztratil odvahu. Odvrátil se a skryl si obličej v dlaních. Eleanor se třásla, ale věděla, co má dělat. Tak rychle, aby ani Authentio, ani John nemohli nic proti ní podniknout, vytrhla z Johnovy ruky řetízek obrazu a jediným čistým a plynulým pohybem jej přehodila přes hák na zdi.

V tom okamžiku je všechny omráčil dunivý řev hromu a oslňující výbuch světla. Když znovu prohlédli, zjistili, že čaroděj Šaga zmizel, polapen ve vězení rámu obrazu, ve vězení, které si sám vymyslel. Na tmavém pozadí šedé barvy se pomalu začala objevovat ve víru barev jeho hlava a ramena. Nikdo nepromluvil, pouze John se pohnul. S neartikulovaným výkřikem hněvu bodl mečem Geburah proti obrazu.

Ale mířil špatně. S hrotem zabořeným do zdi vedle obrazu meč stále kmital a pulzoval modravou září, která konkurovala měsíčnímu svitu.

26.

Co se John naučil

John sklonil hlavu a suše zavzlykal. Jeho zrak přitom padl na kámen Mašal, který ležel tam, kde jej Eleanor před chvílí upustila. Nejistě se sehnul a zvedl ho. Svítil stejně jako meč modravým světlem. John si ho prohlížel, jak to dělal už mnohokrát předtím, a toužil si ho navléci na krk, aby se jím mohl uklidnit. Místo toho se s hlubokým povzdechem obrátil k Authentiovi.

„Authentio," pozvedl řetízek, na němž se komíhal zázračný kámen, „teď ten kámen přechází k tobě." Bylo pro něj velice těžké vyslovit ta slova a ještě těžší mu bylo kámen předat. Ale podal mu ho, i když mu připadalo, jako by dával pryč vše, co má a čím je. Authentio hleděl na tu nádhernou věc beze slova s otevřenými ústy. John, z něhož veškerá zuřivost zatím vyprchala, si otupěle sedl vedle nehybného Mabova těla.

Několik minut tak seděl s bledou tváří a hleděl na starého proroka, ležícího proti němu. Zanedlouho se začal kývat dopředu a dozadu a s tváří pomalu se stahující bolestí mumlal: „Neměl jsi sem chodit! Ach, Mabe, Mabe, Mabe, proč jsi sem chodil?" Dal se dopláče a brzy potichu, beznadějně a neutěšitelně vzlykal. Ale oči měl horké a bez slz. Vzpomínal na to, že je to teprve několik měsíců, co objevil doma mrtvou babičku.

Eleanor se s přemáháním stáhla a ponechala ho jeho žalu. Pohlédla na obraz a na mosaznou destičku pod ním. V mosazi se zformovala slova. Začala je pomalu číst:

*„Žádná moc na světě nemůže tento obraz vzít,
dokud nepřijde čas, kdy mám přestat snít.
Co myslíš, ze to znamená?"*

Authentio zkoumal slova, jasně viditelná v záři měsíce - slova, která se objevila zázračně tam, kde předtím nic nebylo. Zavrtěl hlavou: „Možná že to znamená, že s tím obrazem nikdo nesmí hnout, dokud nepřijde doba, aby se mohl přestěhovat. Neříkal Vládce Běs, že to má být Strážce meče nebo někdo z jeho rodu?" Občas se oba ohlédli na Johna. Eleanor ani Authentio nechtěli být necitelní, ale nevěděli, jak by ho mohli utěšit.

John byl v jiném světě. Od té doby, co ho opustil hněv a nenávist, se mu zdálo, že v sobě nemá vůbec žádný cit. V ústech měl sucho a připadalo mu, jako by byl najednou velice bdělý a zároveň jako by všechno kolem něj bylo neskutečné. Prsty pravé ruky svíral otcův modrý sametový oděv a levou rukou mu mechanicky hladil bílé vlasy. Eleanor se otočila od obrazu a starostlivě na něj pohlédla. Nato došla až k němu a po chvíli se k nim přidal i Authentio.

Tiše tam stáli ještě za půl hodiny, když dorazil Gaal na hřbetě Pontifikátora. Ve chvíli, kdy vešel do pokoje, John jeho přítomnost registroval jen okrajově. Stále ještě hladil modrý sametový oděv, který jeho otec nosil, oděv, který v něm vyvolal mnoho mocných vzpomínek z časů, kdy byli spolu v zemi Anthropos. Nakonec vzhlédl vzhůru a řekl Gaalovi: „Je to tvoje chyba." Promluvil potichu. Pokud v jeho slovech zněla hořkost, v jeho hlasu, který byl neutrální, bez jakéhokoliv citu, se žádná neobjevila. Gaal neodpověděl, ale s nekonečným smutkem hleděl na malou skupinku před sebou.

„Kdybys přišel dřív, nemuselo se to stát," pokračoval John. „Je to všechno tvoje chyba. Postarali jsme se o vašeho starého čaroděje. Ale podívej se za jakou cenu. Věděl jsi, že se to má stát?"

„Ty ses nijak nepoučil, Johne?“ ozval se pak jemně Gaal. John neodpověděl. Gaal si sedl tak, že se na ně díval přes věštčovo tělo. Starcovy skleslé ruce vzal do svých: „Podívej se na mě, Johne. U Rapunzeliny věže jsem ti vykládal o smrti. Vzpomínáš si?“ John přikývl, ale nepromluvil. Beznadějný výraz jeho tváře se nezměnil.

„Co jsem říkal?“

John pokrčil rameny: „Řekl jsi, že přemůžeš smrt.“

„A udělal jsem to?“

„Snad ano.“ Po chvíli se podíval na Gaala. „Věděl jsem, že se sem otec vrátí. Prostě jsem to věděl. Ale nechtěl jsem, aby se to stalo.“

„Johne, já jsem přemohl smrt.“

John pronesl tiše: „Ano, Gaale, já vím.“ John se divil, proč mu Gaal nechce rozumět. „Ach, Gaale, poslouvej mě! My jsme se s otcem měli v Kanadě tak dobře. Všechno mi ukazoval. Moc jsme se spolu nasmáli. Proč jsi nepřišel dřív, Gaale? Kéž by...“ Znovu v sobě pocítil přívál citů.

„Johne, poslouvej mě ty,“ John na něj nepřítomně hleděl a ve tváři se mu odrážel zápas se smutkem. „Co bys chtěl, abych udělal, Johne?“

„Co bych chtěl...?“

„Ano, právě jsi řekl: ‚Kéž by...‘ a pak ses zarazil. Co si přeješ?“

„Chtěl bych, aby sem nikdy nepřišel. To bych si přál.“ Johnův hlas, nejprve slabý a plný beznaděje, zněl náhle plačtivě a rozechvěle. „Promiň, že jsem řekl, že je to tvoje chyba, i když na jednu stranu je to pravda. Ale Gaale, proč? Proč jsi tu nebyl? Kdybys tu byl, nemuselo se to stát!“

„Takže co si přeješ, abych udělal?“

John znovu pokrčil rameny a zůstal zticha. Gaal musel svou otázku ještě několikrát opakovat. Nakonec John řekl netečným, skleslým hlasem: „Teď už nemůžeš udělat nic. Nemůžeš přece vrátit čas. A teď je otec - je - je - mrtev.“ Pronesl to slovo měkce a zadýchaně, jako by si na něm spálil jazyk

Gaal se tvářil vážně, ale v jeho hlase se při odpovědi ozval lehčí tón: „Mám takový dojem, že nedávno někdo řekl: ‚Ach, nebuď hloupý! Mrtvý je mrtvý. To nelze změnit. Z takových věcí si nemůžeš dělat legraci.‘ Vzpomínáš?“

John si to opravdu pamatoval. A stejně tak i Eleanor. Usmála se a rozevřela rty v chápajícím údivu. Johnovi se počaly v mysli objevovat různé obrazy a zvuky. Vzpomněl si, jakou beznadějnost cítil během té dlouhé noci, kdy Gaalovo tělo leželo pod hvězdami na oltáři ve městě Bamah, i na svůj úžas, když po zemětřesení našel Gaala živého. Gaal ho tehdy pokáral. Pohlédl na otce a počal se třást. Když znovu vzhlédl na Gaala, ve tváři mu zápasila naděje se strachem. „Co tím myslíš? Chceš říct ...“

„Myslím tím, že ho mohu přivést zpátky k životu, když mě o to požádáš.“

Johnovo vzrušení vzrůstalo. Vyskočil na nohy. Dýchal přerývaně a oči měl doširoka rozevřené. „Tak to udělej,“ řekl chraptivě. „Udělej to hned. Můžeš? Ach, prosím!“

Gaal se ani nepohnul. Stále ještě držel ruce starého proroka a velice jemně řekl: „Proroku Mabe a lane McNabe, otče Johna, probud' se! Je čas na oslavu!“

Do bledého, vrásčitého obličje se začala vracet barva. Ruce, které byly před okamžikem chladné a nehybné, stiskly Gaalovy dlaně. Mrtvý muž se nadechl a vzdychl.

Otevřel oči, které zářily inteligentním světlem: „Dobrá, dobrá, a kdo jste vy?“ usmál se na Gaala. Pokoušel se přitom vstát.

„Mabe!“ volal John. „Mabe, ach, Mabe! Chci říct, *tatí!*“

Starý věštec se překvapivě čile postavil. Odvrátil se od Gaala, udělal jediný dlouhý krok a objal svého syna. John plakal. „Ach Mabe, tati, myslel jsem, že jsem tě ztratil! Myslel jsem ...“ střídavě vzlykal a křečovitě se smál. Prorok v modrém hávu ho k sobě těsně přitiskl.

Jejich radost a objímání trvalo nějakou chvíli, ale zanedlouho se oba pokoušeli získat od toho druhého nějaké novinky. Vtom promluvil Gaal: „Váš úkol ještě není dokončen.“

John se na okamžik zatvářil překvapeně, ale pak si vzpomněl: „Poklad!“

Rozpačitě pohlédl na meč zaražený do zdi vedle obrazu, vytáhl ho a vložil do pochvy. Potom s trochou starého optimismu prohlásil: „Nuže, skončeme to.“ Ruku v ruce se starým kouzelníkem vedl celou skupinu nahoru po schodech do nejvyššího poschodí ve věži. Authentio si schoval kámen Mašal a v duchu přitom vzdával díky Gaalovi. Vzal vak s poklady a vydal se za ostatními.

Zahradní pokoj vypadal úplně jinak, než si ho John pamatoval. Neobjevila se jim před očima kopcovitá krajina. Byl to obyčejný pokoj s dubovým stolem uprostřed. Opatrně na něj uložili všechny poklady - knihu, klíč i královské jablko (s vlastní schránkou). John si slavnostně rozepjal opasek a položil meč s pochvou pod stůl, jak mu Gaal před tím přikázal.

Chvíli tu ještě postáli a rozhlíželi se. „Tím je to, myslím, hotovo,“ řekl John a cítil se podivně prázdný.

Eleanor si povzddechla: „Jsem unavená.“ Pohlédla nesměle na Gaala. „Pojďme - můžeme? Můžeme sejít dolů do pokoje, kde je spousta různých polštářků a podobných věcí?“ Hluboce se nadechla a znovu si vzdychla: „Ach, Gaale, trochu bych se prospala.“

27.

Otvor s modrým světlem

Ale dole v přízemí měli problémy s tím, jak se uložit. John s Mabem si potichu vyprávěli v rohu pokoje ještě dlouho po tom, co už všichni ostatní spali. Nakonec však usnuli dokonce i otec se synem.

Ráno se vyprávění rozběhlo na plné obrátky. Pontifikátor s velkou pompou představil navzájem Gaala a starého věštce. Eleanor řekla Johnovi: „Vzpomínám si, jak jsi vypravoval, že tvůj otec byl už několik set let starý, když byl tady. Ale nikdy jsem si ho nepředstavovala takhle!”

Ian McNab byl zase na druhé straně trochu v rozpacích, jak se chovat k Eleanor. Řekl: „Uvědom si, že až se vrátíme ... tedy jestli se vrátíme ... budeš zase jen tak stará jako předtím.”

Eleanor se zasmála: „Jsem zvědavá, jak se pak budu cítit.”

Nakonec Gaal prohlásil: „Pojďte se se mnou najíst.”

Vyvedl je ven, kde ucítili vůni čerstvě upečeného chleba a smažených ryb. Kolem malého ohýnku byly přistaveny velké kameny, na nichž se dalo sedět. „Dovolte mi, abych vám posloužil,” řekl Gaal.

Na stříbrných talířích nedaleko ohně ležely bochníčky chleba s křupavou kůrkou. Ve žhavých uhlících se na ohništi opékaly ryby. Gaal je všechny za velice krátkou dobu obsloužil. Jedli rukama, které se jim vůbec neumazaly. Neustávali přitom v povídání o městě Bamah, zemi Anthropos, o Kruhu světla a nejvíc ze všeho o podivuhodných věcech, které dokázal Gaal. Ten moc nemluvil, ale pohlížel z jednoho na druhého a oči mu zářily.

Johnův otec si sedl vedle svého syna. Vypadalo to, že výborně ovládá umění jíst jednou rukou, zatímco druhou objímal Johna kolem ramen. „Jak to děláš?” chtěl vědět John.

„No, jak vidíš, kosti plivou zpátky na talíř. S těmi velkými je to snadné, ale ty malé se mi většinou zachytí ve vousech. Budu si je potom muset vyčesat a vykartáčovat.”

„Ještě jedna věc,” řekl John Eleanor. „Když jsme se pokoušeli zajmout Šagu v obraze a on nás poslal na římsu nad oceánem, jak se ti podařilo dostat nás zpět?”

„Ach, tohle! Pomohl nám kámen. Měla jsem ho v sandálu, a když jsem ho chtěla shodit dolů z římsy do vody, odrazil se zpátky - víš, jako by narazil na skleněnou stěnu.”

„Jak to?”

„Vzdálenost mezi námi a tou neviditelnou stěnou byla přibližně stejná jako vzdálenost mezi tím, kde jsme předtím v pokoji stáli a kde byla, pokud jsem si pamatovala, skutečná zeď. Ta, na níž jsme chtěli zavěsit obraz. Proto mě napadlo, že jsme stále ještě ve věži, že jsme odtud nezmizeli.”

„Ale co ten vítr - a moře pod námi...”

„Podle mě to byla pouze iluze. Vzpomněla jsem si, jak jsi říkal, že kámen Mašal ukazuje věci takové, jaké skutečně jsou. A ještě by nás udělal neviditelnými...”

John na ni překvapeně vykulil oči: „To bylo od tebe opravdu chytré.”

„Ale ne,” zívla.

Všichni souhlasili s tím, že v životě neokusili tak výborné jídlo. To, co se snažili ve skutečnosti vyjádřit, ale styděli se, bylo, že na toto jídlo s Gaalem nikdy nezapomenou.

Když dojedli, Gaal se s nimi rozloučil s instrukcemi, že se s ním setkají opět v Bamahu, a odletěl na Pontifikátorovi.

„Ale jak se dostaneme do Bamahu my?“ zeptala se Eleanor, když Gaal odletěl.

John se zatvářil vyděšeně. Ale Mab se usmál a zamával před sebou svou holí. John si jí teprve teď doopravdy všiml. „No, samozřejmě,“ řekl. „Zapomněl jsem na tvou hůl! “Podíval se na Authentia a Eleanor. „Létá se s ní mnohem lépe než pomocí Šagových kouzel!“

To se také brzy ukázalo. Všichni se vzali za ruce, a když John opět uviděl zazářit modravé světlo z hole starého věštce, pocítil podivné dojetí. Trvalo to však pouze okamžik, než se ocitli mezi kroužícími hvězdami a planetami a než za několik okamžiků přišli na to, že už jsou ve městě Bahah.

Všude viděly škody po zemětřesení, které ze vzduchu vypadaly dost hrozivě, ale když chodili po městě pěšky, byly ještě mnohem horší. Naše čtveřice tu nenašla jediný nepoškozený dům. Přes noc se z celého města stala divoká změt' prашných trosek

Avšak města tvoří spíš lidé než budovy. Obyvatelé Bamahu už byli zpátky, jak potomci Regentů, tak i matmoni - někteří, protože tu chtěli zůstat, jiní, protože chtěli posbírat vše, co zbylo z jejich majetku, dříve než se vrátí do svých vesnic, z kterých byli po očarování odvedeni. Mnozí vypadali velice zuboženě. Unavení muži a ženy společně s dětmi hledali v sutinách svůj majetek, nábytek a ostatní věci, které by mohli zachránit.

Někteří byli velice vděční za varování, kterého se jim dostalo před zemětřesením, a mluvili asi takto: „Hlavně, že jsme si zachovali život. Člověk může vždycky začít znovu, když je živý a zdravý! “ nebo „Nehodlám plakat kvůli domu a nějakému nábytku. Díky za to, že mám zdravé ruce, kousek jídla a svou rodinu kolem sebe. To je nejdůležitější.“

Ostatní byli šokováni a omráčeni, bloumali zmateně po ulicích nebo seděli na hromadě trosek, která byla kdysi jejich domovem a zírali do neurčitá. Opustila je vůle k životu.

Billingrath se už dal do práce, organizoval z bezdomovců strážné hlídky, které dostaly pokyny, jak se mají postarat o lidi, kteří se stále ještě nevzpamatovali, a odvádět je na místa, odkud by si je jejich rodiny mohly vyzvednout. Ryšaví matmoni byli reorganizováni a nyní se pilně starali o mrtvé a zraněné. (Někteří obyvatelé odmítli poslechnout varování a nyní trpěli následky své neposlušnosti.)

Billingrath se staral ještě o něco jiného. Nechal po celém městě vylepit vyhlášky, v kterých se říkalo, že třetího večera po zemětřesení bude na hlavním náměstí proneseno důležité oznámení. John, Authentio, Bomgrith a Mab mu pomáhali s přípravou tohoto setkání.

Dostavilo se tam množství lidí - téměř všichni bamažští obyvatelé. Billingrath statečně prohlásil, že členové Kruhu světla nejsou pravými vládci země Anthropos. Je třeba se jim vzepřít, nikoli je poslouchat. Pravým vládcem je tu Gaal, který je porazil a který je opět živ a zdrav. Sám Billingrath že byl svědkem Gaalova návratu ze stínů smrti. Ostatní čtyři popsali, co se stalo potom. Billingrath také přiznal, že Kruh světla lidi opravdu klamal, a omluvil se všem za to, že se toho také účastnil.

Jeden muž zvolal: „Jak může být Gaal naživu? Je mrtvý! Viděl jsem ho umírat! Ale neviděl jsem, že by se tu od té doby znovu objevil. Vy ano?“ Byla pravda, že Gaala od té doby, co opustil ostrov, nikdo z nich neviděl.

„Když se někdo vzepře Vládci Běsovi, jen tak mu to neprojde," zvolal jiný.

„Slyšte mě! Viděl jsem ho živého to ráno po obětování a po boji!" volal Billingrath. „Jestli je mrtvý, ať nám Vládce Běs ukáže jeho tělo! To Běs nemůže, protože ví, že Gaal žije! Jeho tělo žije, hovoří, je silné. Gaal žije, říkám vám!" Mnozí potomci Regentů i matmoni mu věřili, ale mnozí jiní protestovali a říkali, že je to nesmysl.

Lidé si brzy postavili stany a zbudovali přístřešky na kopci mezi hradbami města Bamah a řekou Rure, aniž si uvědomili, že toto město chatrčí a stanů se jednoho dne stane novým hlavním městem země Anthrosos. Gaalovi následovníci už nemuseli žít skrytě v městských hradbách, proto se přestěhovali na kopec. Vždyť i samotné hradby byly ošklivě zničeny. Reptalové, to jest ti, kteří nevěřili, že Gaal žije, pomalu upadali do původního netečného stavu, v němž John a Eleanor našli většinu obyvatel, když poprvé přišli do Bamahu.

Kde však byl Gaal? Někteří říkali, že ho viděli. John a Eleanor byli opravdu zmateni. „Jak se dostaneme zpátky?" ptal se John. „Udělali jsme všechno, co jsme měli. Donesli jsme ty věci zpět do věže Geburah. Šaga byl uvězněn. Dal jsem Authentiovi kámen Mašal. A ..."

„A Gaal žije," přerušila ho Eleanor. „Kde však je?"

„Když jsem se sem minule dostal, prošel jsem jakýmsi kouzelnými dveřmi... a ty se nám potom objevily znovu. Ale tentokrát tam nebyly žádné dveře - prostě jsem propadl prostorem. Kéž už by se nám Gaal ukázal a řekl, co máme dělat."

Pátého dne se do města vrátil Pontifikátor, který se na několik hodin vzdálil, a přinesl zprávu, že viděl Gaala, a nesl také vzkaz pro Johna, Eleanor, Maba a Authentia. Pontifikátor je měl při západu slunce přenést na druhou stranu řeky Rure, kde se měli s Gaalem setkat. A to se také stalo.

Gaal na ně čekal s klidným úsměvem na tváři. John si odkašlal. Začervenal se a omluvně řekl: „Doufám, že to nezní nevděčně, ale kdy se budeme moci zase vrátit do Kanady?"

„To je dobře, že se ptáš. Protože ten čas právě nastal. Pojďte se mnou k otvoru, kde neexistuje čas."

Vedl je kousek dál k jedné jeskyni. Uvnitř uviděli kamenné schody, které ústily do širokého vchodu ve stropě jeskyně. Ačkoli venku už byla tma, dopadalo na ně z otvoru jasné modré světlo. Světlo se na ně lilo jako déšť nebo sníh, omývalo je a zahalovalo.

Začali sami svítit a minutu od minuty zářili jasněji. Nejprve se jim objevila záře na vrcholku hlav a na ramenou a zůstala na nich ležet jako sníh, ale nakonec to vypadalo, jakoby je celé oblévala a dokonce jako by jimi procházela skrz naskrz. „Co ...?" začala Eleanor.

„To je otvor, kde už neexistuje čas," řekl Gaal.

„Ach ano! Čas. Nejzajímavější pojem," začal Pontifikátor.

Ale Gaal ještě neskončil: „Tady se naše cesty dělí." Na vzácný okamžik se Authentiova tvář zachmuřila.

Johnovým zářícím tělem proběhl záchvěv vzrušení. Pohlédl na svého otce: „Doufám, že se zase proměníš - chci říct, že z tebe bude opět táta a ne Mab, až se vrátíme domů! " zašeptal. Všiml si, že k jeho otci přistoupila i Eleanor.

„Proč se to nazývá otvor, kde už neexistuje čas?" zeptala se a vklouzla svou rukou do volné dlaně starého věštce.

Gaal se usmál: „Je to otvor, který nás spojuje s různými dobami a dokonce i s prostorem, kde čas vůbec neexistuje. Musíme jím všichni projít - " (Pontifikátorovi uniklo vydešené zaržání) „všichni, tím chci říct bez mého věrného služebníka Pontifikátora a dobrého Authentia, který toho pro mě musí ještě mnoho udělat v zemi Anthrosos."

Obrátil se ke krásnému okřídlenému koni. „Tebe tu budu také potřebovat - ano, i tvé potomky v celé budoucnosti země Anthros. Ostatní se musí vrátit tam, odkud přišli, tak jako se já vracím k sobě.“

Zdálo se, že na všechny padlo zvláštní snové vzrušení. Upřeně hleděli ke vchodu, v němž neviděli nic než linoucí se světlo. Vypadalo to, jako by se něco stalo se samotným časem. Johnovi chvílemi připadalo, že mezi tím, kdy jeden člověk přestal hovořit a druhý začal, uplynula půlhodina. Jindy se mu zdálo, jako by celý rozhovor proběhl v jediném mžiku sekundy.

Byl však příliš vzrušený a příliš zasněný, než aby se staral o měnící se rychlost času. Prostě se podíval na té zvláštnosti. Vypadalo to, že se pohybují neskonale pomalu, i když na to nepotřebovali vůbec žádný čas. Zvedl si před oči svou vlastní ruku a divil se světlu, které z ní vycházelo, i neuvěřitelně dlouhé době, kterou to trvalo, než ji zvedl od boku na úroveň ramene. Dospěl k závěru, že jeho ruka se vlastně nepohybuje pomalu, ale že on si intenzivně uvědomuje každíčkou vteřinku jejího pohybu. Když se rozhodl dát ji zase dolů, netrvalo to naopak ani okamžik. Zdálo se mu, že ve skutečnosti ji měl dole po boku, aniž ji nechal klesnout, takže uvažoval o tom, zda ji vůbec zvedl, nebo zda se mu to jenom zdálo.

Gaal se obrátil na Johna a Eleanor. „Děkuji vám za vaši službu,“ řekl s vroucím úsměvem. Vroucnost jeho úsměvu zahřála Johna u srdce. Připadalo mu, že Gaalův hlas zní stonásobnou ozvěnou, která jako by ho ukolébávala do snového stavu, jenž ze sebe nedokázal setřást. „Svého úkolu jste se zhostili dobře a sloužili jste mi věrně. Oba se sem ještě někdy vrátíte, abyste mi opět pomohli.“

„Kdy?“ zeptal se John a připadalo mu, že jeho vlastní hlas zní kdesi v dálce.

„To je zatím tajné,“ usmíval se stále Gaal. „Dozvíte se to včas. A teď...“ podal Johnovi malý zářivý míček, který nebyl větší než kulička na hraní.

„To je kámen prosby,“ pronesl potěšené John. „Proč mi ho dáváš?“

„Na tom nezáleží. Poslouží svému účelu tak, jak by tě to nikdy nenapadlo.“ John hleděl na malou kuličku ve své dlani.

Gaal se usmál na lana McNaba. „Co se týká tebe, ty mi budeš od nynějška sloužit ve světě, kde ses narodil.“

Poté svým úsměvem obdařil i všechny ostatní. „Teď pojdte za mnou,“ řekl a začal stoupat po kamenných schodech. „Já půjdu první. Vy počkejte na prahu světla a sledujte mě, dokud vám nezmizím z dohledu. Až bude řada na vás, abyste vstoupili, budete vědět, co máte dělat.“

Následovali ho jako ve snu. Ponty a Authentio šli jako poslední. Našli předěl, o němž Gaal mluvil, a sedli si tak, že jim nohy visely zpět do jeskyně. Pontifikátor se musel spokojit s tím, že otvorem mohl prostrčit pouze hlavu. Nejdřív neviděli nic. Uvědomovali si pouze modravou mlhu a svá zářící těla. Jakmile se však Gaal ocitl na předělu a vstoupil do mlhy, ta se před ním okamžitě rozdělila. Objevilo se schodiště z čistého, zářivého safiru, které, jak se zdálo, vedlo do nekonečné výše. Gaal začal stoupat vzhůru a oni ho bez dechu pozorovali.

Tomu, co následovalo, je těžké porozumět. Nikdo z nich se o tom léta nezmínil. A každý z nich jako by to prožíval jinak, ačkoli (a to je na tom nejpodivnější) by to všichni rozhořčeně popřeli, kdybyste jim to takto podali. Jasně je, že to souviselo s Gaalem a že seto stalo, když ho sledovali, jak vystupuje po schodech vzhůru.

Pro Johna to byl příběh.

Jaký příběh jsi viděl, Johne?

Něco jako... ale bylo to krásné, tak neskonale krásné.

Viděl jsi ten příběh, když jsi hleděl za Gaalem?

Tak nějak. Je to těžké popsat. Chtělo se mi z toho najednou plakat i smát se. Ale netrvalo to

dlouho.

Jak dlouho to trvalo?

Vlastně to netrvalo ani chvíličku. To se nedá popsat. Víte, byl to velice dlouhý příběh, doopravdy nepředstavitelně dlouhý. A přesto na to nepotřeboval žádný čas. Viděl jsem jej - a slyšel v záblesku vteřiny. Bylo to, abych tak řekl, jako vůně, víte - určitý závan ..."

Eleanořino vysvětlení je stejně tajemné. Pokoušela se to jednou po letech vypovědět - byl jsem u toho .a snažil se to ze všech sil pochopit.

Sledovala jsem ho, jak stoupá po schodišti, jako by byl hudbou.

Jako by byl hudbou? Myslel jsem, že je to člověk.

Ale ano, samozřejmě. Pouze vysvětluju, co se dělo. Já jsem ho jaksi slyšela jako zvuk, jako krásný, nádherný zvuk.

Chceš říct tón?

Nejenom jeden - bylo to mnoho, stovky tónů.

Jakých tónů?

Trubky! Ano, trubky - ty dlouhé, stříbrné. A ten zvuk mi připomínal koně - mnoho, mnoho koní. Jen jsem plakala a plakala.

Jako hřmění mnoha cválajících koní?

No ano - vlastně ne - takové to nebylo.

Ale viděla jsi trubky a koně?

Ne, ne - jen jsem slyšela ten zvuk. Gaalův zvuk.

A Gaal tam po celou tu dobu byl?

Samozřejmě, přece jsem ho slyšela.

A mohla jsi ho i vidět?

Ne tak úplně. Spíš jsem ho slyšela, než viděla. Stovky tónů nemůžete vidět.

Jak dlouho to trvalo?

Roky a roky. Víím, že to nedává smysl. Ale tak to bylo. A bylo to krásné.

Možná během všech těch let, které následovaly, už zapoměla, jaké to ve skutečnosti bylo, i když se všichni shodovali v tom, co následovalo pak.

Přivalila se mlha a zase se vyjasnilo, a jako by se odhrmula opona, všichni tři Kanaďané vydechli překvapením a údivem. Před nimi se rozkládalo hvězdným svitem zalité jezero Black Sturgeon i s pruhy větrem navátého sněhu, které oddělovaly místa hladkého tmavého ledu. A sněhem zaváté borovice na skalnatých březích jako by je zvaly voláním domova. „Podívej, Ponty, tam žijeme! Nechtěl bys jít s námi?" zvolala Eleanor. Kůň zavrtěl hlavou: „Ačkoliv hluboce - ehm - oceňuji, no, jak bych to řekl..."

John, který k němu byl nejbližší, ho objal kolem zářícího krku. „Nenamáhej se. My ti rozumíme. A mimoto tě Gaal potřebuje zde. Určitě se nám bude po tobě stýskat."

I Eleanor ho hladila po krku a Pontifikátor poprvé v životě nemohl nalézt žádná slova. Podobně tiché rozloučení proběhlo i s Authentiem, s kterým toho tolik společně prožili.

Zůstali by tu ještě dlouho, kdyby se varovně neozval McNabův hlas: „Znovu se snaží mlha! Rychle - podejte mi ruce!"

Protáhl je mlhovou clonou a najednou stáli nohama na stejné úzké pěšince, vyšlapané ve sněhu, z které se vydali do země Anthropos. Jeskyně zmizela. Ani Ponty a Authentio už tu nebyli. Zůstal tu pouze lesem lemovaný pruh jezera. Jejich těla už nezářila a na sobě měli oblečení stejné jako předtím, než se přenesli pryč. Náhle se zdálo, jako by odtud nikdy neodešli, jako by pokračovali ve svém kanadském životě přesně tam, kde jej opustili. A přesně tak tomu také bylo.

Eleanor se zachichotala: „Už jsem zase malá, ale to je O.K. Mně to nevadí. A ty ze sebe nedělej dospělého, Johne McNabe!"

John stále ještě svíral kámen prosby. „Rád bych věděl, proč mi ho dal," byl z toho zmaten. Uplynula léta, než na to přišel. Pomalu se vydali ke břehu.

A tím se dostáváme na konec našeho příběhu. Eleanor odjela žít do Winnipegu k sestře své matky, která jí měla velmi ráda. Matka za ní často jezdila na návštěvu. Po dvou letech tragicky zahynul její otec a matka se přistěhovala do Winnipegu za ní. Všechny tam pak šťastně žily spolu.

Ona i John se opravdu znovu vrátili do země Anthropos, ale až za mnoho, mnoho let. To už však je úplně jiný příběh. Budu-li mít někdy čas, určitě o tom napíšu.

OBSAH:

1. Mizící stopy
2. Pes a drak
3. Očarování vesničané
4. Zrozená z popela
5. Tanec jilmů
6. Strom v srdci pouště
7. Tuň Taavat-Basar
8. Rapunzelina věž
9. Hádky
10. Cizinec, kterého John znal
11. Vdova Illith
12. Zahrada mezi skalami
13. Panova píšťala
14. Klec v lesích
15. Poslední míle
16. Sen a noční můra
17. Temnota smrti
18. Spiknutí Kruhu
19. Vězení města Bamah
20. Býk a had
21. Dav zasahuje
22. Noc na oltáři
23. Čarodějovy pikle
24. Putování pomocí kouzel
25. Šagův obraz
26. Co se John naučil
27. Otvor s modrým světlem

GAAL PŘEMOŽITEL

Vydal Návrat domů jako svou 56. publikaci.

Původně vydáno Inter Varsity Press jako Gall the *Conqueror*.

Přeloženo a vydáno se svolením IVP, P. O. Box 1 400.

Downers Grove, Illinois 60 515, USA

Překlad: Dana Simonová

Odpovědný redaktor: Miroslav Hora

Ilustrace na obálce: Vic Mitchell

Obálka: Julius Nagy

Ilustrace: Jack Stockman

Grafická úprava: Petr Plaňanský

Vytiskla tiskárna Macík Sedlčany.

